Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Winther, Christian.
Titel | Title:	Christian Winthers Samlede Digtninger.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 1-2
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : C.A. Reitzel, 1860-72
Fysiske størrelse | Physical extent:	Bd. 1-11 i 6 bd. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52 - 117

1942. 458

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Første Bind.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Christian Winther.

C. A. Reitzels Forlag

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Første Bind.

Blandede Digte. I.

Kjøbenhavn.
C. A. Reitzels Forlag.
1860.

Christian Winther.

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Forste Bind.

Blandede Digte. I.

Kjobenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

	Pag.
Studentervise	1.
Fakkelsang	4.
Skjønheds Magt	6.
Reisepas til Fredrik Ulrik Timm	9.
Fadderne synge	12.
Juleaften i Rom	16.
Indskrifter paa min Søsters Rokkebrev	19.
Ved Fredrik Kuhlaus Grav	29.
Musiken	31.
Hvile paa Vandringen	34.
Til de danske Qvinder	36.
Tonerne	38.
Vise	39.
Brev fra Kiel til Anna Mathea	40.
Ellinors Sværmeri	43.
Skizze	45.
Mismod	50.
Klage	52.
Vinterlandskab	54.
Phantasie	58.
Naar kommer Høsten	63.
Hilsen	66.

Pag.

Flyv, Fugl! flyv . . . . . 68.
Haandværkssvenden synger . . . . . 70.
O! var jeg . . . . . 73.
Afsked . . . . . 75.
Gjensyn . . . . . 78.
Sonet . . . . . 82.
Sonet . . . . . 83.
Sonet . . . . . 84.
Sonet . . . . . 85.
Hvordan hun er . . . . . 86.
Bjergmænd . . . . . 91.
Rankens Datter . . . . . 93.
Amor Jesuita . . . . . 96.
De høie Steder . . . . . 102.
Paa Herregaarden . . . . . 115.
Sang i Dalen . . . . . 117.
Sang paa Fjeldet . . . . . 120.
Til min Læser . . . . . 122.
Prolog til Damerne . . . . . 123.
Vise . . . . . 125.
Farvel til Henrik Hertz . . . . . 127.
Champagnevise . . . . . 130.
Drikkevise . . . . . 133.
En Svipptour til Rom . . . . . 135.
Den første Excursion . . . . . 139.
Ved et Bryllup . . . . . 141.
En Sommernat . . . . . 143.
Ufyldige Ønsker . . . . . 145.
Aftenmøde . . . . . 148.
Bacchus og Venus . . . . . 152.
Sjælland . . . . . 155.

Pag.
Til Træet . . . . . 163.
Vandring og Opdagelse . . . . . 167.
Til A. M. . . . . 179.
Tilegnelse . . . . . 184.
Til Weyse . . . . . 190.
Til Thorvaldsen . . . . . 192.
Til Damerne . . . . . 194.
Længsel . . . . . 196.
Til Beppina . . . . . 198.
Min Skat . . . . . 200.
Det nye Aar . . . . . 202.
En lille Erobring . . . . . 204.
Drikkevise . . . . . 206.
Mathildes Hænder . . . . . 208.
Opsæt det ikke . . . . . 213.
Vaarsang i Høst . . . . . 215.
Serenade . . . . . 217.
I Hjemmet . . . . . 220.
Hvile . . . . . 222.
Skovsang . . . . . 223.
Skovminder . . . . . 225.
Sommerfuglen . . . . . 228.
I Busken . . . . . 234.
Til Læseren . . . . . 236.
Fugsesang i Vaar . . . . . 239.
Ved Daggry . . . . . 241.
I det Frie . . . . . 244.
Gode Raad . . . . . 245.
En Vandrer . . . . . 246.
Vikingen synger . . . . . 251.
En Fortabt . . . . . 253.

Pag.
Serenade ved Strandbredden . . . . . 254.
I Cotillon . . . . . 256.
Til en Ven . . . . . 257.
En Vise om Vaaren . . . . . 258.
En Situation . . . . . 262.
Bolero . . . . . 264.
En Stemning . . . . . 268.
Til Oehlenschläger . . . . . 272.
Ved en Fødselsdag . . . . . 275.
Til et nygift Par . . . . . 276.
Til en ung Dame . . . . . 279.

Studentervise.

Her under Nathimlens rolige Skygge
Vil vi, o, Frihed! dit Tempel opbygge,
Glædernes milde Pauluner opslaae;
Trofaste Brødre! vor Hymne skal stige,
Stjernen skal vidne, at Ingen vil svige,
Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Chor.

Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Vi ere Værn om den helligste Have,
Der skal vi kraftigen pløie og grave,
Der skal vi fredeligt vande og saae;

Enige Brødre! i Sorg og i Gammen
Knytter de mægtige Vaaben tilsammen,
Haven vil trives, og evigt vil Stammen
Herligen grønnes, og aldrig forgaae!

Chor.

Haven vil trives, og evigt skal Stammen
Herligen grønnes, og aldrig forgaae!

Bonde og Sømand og Kriger med Sværdet,
Roret og Plougen, de staae uforfærdet,
Bygge paa Dannemarks Gjerde og Vold;
Høiskolens Sønner staae ikke tilbage,
Ogsaa vi kjæmpe de Nætter og Dage,
Dristigt vi Bogen og Pennen vil tage,
Det er de Mærker, vi føre i Skjold.

Chor.

Dristigt vi Bogen og Pennen vil tage,
Det er de Mærker, vi føre i Skjold.

Giv mig dit Haandtag, min Ven og min Broder!
Sværg mig at elske vor kjærlige Moder,
Blusfer din Kind ei ved Dannemarks Navn?
Naar hendes Bud du vil øve og ære,
Den hendes Datter, dit Sind mon begjære,
Skal for din Troskab Belønningen være,
Den skal du høste i Kjærligheds Favn.

Chor.

Troskab vi sværge, og Lønnen skal være
Troskab beredt udi Kjærligheds Favn!

Hvad vi har lovet med Hjerte og Stemme,
Ærlige Brødre! det aldrig vi glemme,
Selv udi Graven ei Flammen udgaae!
Stjernen, til hvem vore Hymner opstige,
Vidne, at Ingen af Alle vil svige;
Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Chor.

Herrer vi ere i Aandernes Rige,
Vi er den Stamme, som evigt skal staae!

Fakkelsang,

fra de danske Studenter til **Kongen** og **Dronningen** i Anledning af Prinds **Fr. Ferdinands** og Prindsesse **Carolines** Ægteforening.

Kjærlighedsfulde, med Troskab i Barmen,
Stimle vi atter med Fakken i Armen
Glade i Flok om det landlige Slot!
Det er Studenternes ærlige Hjerter,
Hilsen de bringe med Sang og med Kjerter;
Lyt til vor Jubel, o, elskede Drot!

Ydmygt vi nærme os Herskerens Sæde,
Venligen dele vi Faderens Glæde,
Kinderne gløde ved Moderens Fryd;
Kjeden, den kostbare, fuldendt vi skue
Trindt om vor Kongestol lisligt at lue, —
Krandsen, som bandtes af Manddom og Dyd.

Kjærlighed smilte med saligste Mine,
Signende Ferdinand og Caroline

Sendte den Himlen sin varmeste Bøn;
Tro os! vort Hjerte dem aldrig forlader,
Alle vi Danske jo kalde Dig Fader,
Søster din Datter, og Broder din Søn.

Danmark! du Perle, der svømmer paa Bove!
Vel dine Sletter med Agre og Skove
Række kun stakket fra Syd og til Nord;
Men i vor Kjærlighed blomstrer et Rige,
Større og bedre, end Ord kan udsige,
Der, o, vor Konge! Din Vælde er stor!

Fredsælle Fredrik! vor Dronning Marie!
Eder vor Troskab vi evigt indvie,
Løftet er ærligt, og Ordet har Vægt;
Hjerternes Ønsker til fjerneste Dage
Dannemarks Lunde med Fryd skal gjentage:
Leve vor Konge! hans Dronning! hans Slægt!

Skjønheds Magt.

Stolt i Edens Hauge stod
Adam i sin Styrke,
Kinden varm af Ungdoms Blod,
Lokkerne saa mørke;
Kraft er i hans Lemmer sat,
Skuldrene er brede,
Orkens Tiger flygter brat
For hans Øies Vrede.

See! Hyænen dristigt han
Klapper bag dens Øre,
Han den barske Løve kan
Ved dens Manke føre;
Tæmme kan han stærk og snild
Skovens Elephanter;
Ak! men selv han er saa vild
Som en spættet Panther.

Men et Legem uden Sjæl
Kun Barbarer hylde;
Hvad er uden Ynde vel
Kraftens rige Fylde?
Ak! den er en Marmorblok,
Førend Meislen kommer!
Ak! den er en Rosenstok
Uden Rosenblommer!

Herren talte, mild og god!
Og paa Blomstertillie
Rank og deilig Eva stod,
Haugens bedste Lilie.
Hendes blide Stemme lød
I hans Hjertes Mørke,
Hendes hulde Ynde brød
Al hans vilde Styrke.

Rolig blev den stærke Mand,
Skjønhed mon ham binde;
Stum af Glæde stirred han
Paa den faure Qvinde.
Og hans Hjertes Diamant
Blev af Elskov grebet;
Den var raa, men hver en Kant
Herligt blev afslebet.

Skjønheds stærke Herredom
Blev ei Qvinden røvet;
Lige yndig, lige from
Har hun stedse øvet
Alt sit søde Trylleri
Over Mandens Hjerte,
Og i dette Slaveri
Livets Værd han lærte.

Færdes han ved Bog, ved Læst,
Under Seilets Telte,
Spænder han for Ploug sin Hest
Eller Sværd ved Belte,
Qvæges han ved Sangens Pragt,
Ved Pokaler blanke:
Hulde Qvinde! Skjønheds Magt
Evigt er hans Tanke!

Reisepas til Fredrik Ulrik Timm,

udstedet fra Studenterforeningen.

Naar andre Godtfolk skilles ad,
De sukke høit og græde;
Dem smager ei den gode Mad,
Ei Druens friske Væde;
Men vi vil slukke Taaren ned
Med Rankens Blod, det røde,
Saa blandes Draaben godt derved,
Den bittre med den søde.

Skal Du os da forlade brat
Og Dig paa Reisen give,
Saa vil vi her i denne Nat
Et Reisepas Dig skrive,
Som viser, hvad Du er for Een,
Hvordan Du her har snoet Dig,
At, hvor Du sætter hen Dit Been,
Kan tages godt imod Dig.

„Hr. Timm, Studentersenior før,
„Gebürtig her af Byen,
„Sig agter nu som Auditeur
„Til Jydland over Fyen;
„Han taler Dansk, men som en Født
„Han taler og det Tydske,
„Dog snart han er vel ogsaa nødt
„At bryde paa det Jydske.

„Han bær sit eget kruste Haar,
„Heel rank og stærk er Ryggen,
„De jydske Pigebørn han slaaer
„Vist Krøller i Parykken;
„Et muntert Sind ham Herren gav,
„Det bør Alverden vide;
„Han er lidt trind, men det er brav,
„De fede Folk er blide.

„Dog Eet endnu, — og bort med Spas!
„Han har et ærligt Hjerte,
„Hvormed han, uden Tegn og Pas,
„Kan trodse Reisens Smerte;
„Han er en venlig, trofast Svend,
„Det veed vi her i Salen,
„I Alvor sveg han ingen Ven,
„Og ingen ved Pokalen.

„Thi er vor Bøn til gode Mænd,
„Som dette faaer i Hænder,
„At de vil elske ret vor Ven,
„Hvorhen sit Fjed han vender;
„At, hvor hans Hjerte banker paa,
„Det frit maa indpassere. —
„Af Sygdom her, — bemærkes maa, —
„Kun Tørst skal stærkt grassere."

Ei Du betale skal dit Pas,
Vi her vil gratis skrive,
Dog skal ved dette fulde Glas
Et Løfte Du os give:
At, har Du paa din Reise Held,
Da tænk paa os her hjemme!
Vor kjære Timm! farvel! farvel!
Vi skal Dig aldrig glemme.

Fadderne synge.

Du lille Purk udi din Vuggeseng,
Og Du, hans Fader og hans Moder!
Her er vi Spillemænd, et lystigt Slæng,
Hør nu en Stund paa vore Noder;
Med røde Roser og med Dine blaae
Han smykket skal igjennem Verden gaae;
Ei! Ungdomstid!
Du er saa blid,
Thi lad os være Børn i Aften!

Din Moders Favn er Dig et Himmerig,
Indtil den lille Svale kommer,
Der bringer kjønne Blomster hjem med sig,
Og saa den glade, lune Sommer;
Med røde Roser og med Blomster blaae
Den vil Dig Mark og Enge sødt besaae;
Ei! Sommertid!
Du er saa blid,
Ak! gid du altid favned Jorden!

Saa skal Du byde Gjæs og Høns til Gjæst,
Og kaste Korn for dine Ænder,
Og række Brødet ud til Faders Hest
Med dine bitte, runde Hænder;
De røde Æbler og de Blommer blaae
Dem kan den store Dreng i Træet naae;
Ei! Ungdoms Frugt!
Lisligt og smukt
Skal du den Unges Hjerte fryde.

Naar al vor Munterhed er reent caput,
Og selv vort Øies Flamme svinder,
Da skal Du springe som en vakker Gut
Med dine æblerøde Kinder;
De røde Roser og de Øine blaae
Dem skal Du vogte, at de kan bestaae;
Ak! Sorg og Skrig!
Langt fra ham vig,
Naar han skal ud at gaae paa Veien.

Skrig kuns i Buggen Du, saa høit Du vil,
Det skal jo alle raske Drenge;
Men er Du Karl, Du vorde stærk og snild,
Og from som Lammet udi Enge.
De røde Roser og de Blomster blaae
I Skjønheds Urtebed, vi veed, de staae;

Ak! skynd Dig, pluk!
End er hun smuk,
Men snart er Ingen af jer kjønne!

Hør, Dreng! een Ting endnu Du ei forstaaer,
Det kan Din Fader Dig just lære:
At vorde tro den Mø, dit Hjerte faaer,
Og Gud og Dannemark at ære;
De røde Stridsmænd og de Gutter blaae,
De sorte Præster skal Du agte paa;
Vælg, hvad Du vil,
Men see kun til,
At Kjolen er lidt viid i Ærmet.

Vi elske Dig, Din Knegt! det kan Du troe,
Vort Hjerte aldrig Dig forlader;
Din huldе Moder mon derinde boe,
Der boer vor vakkre Ven, Din Fader.
De røde Druer og de gule, blaae
Dem skal det heller ei Dig mangle paa;
Syng Venskabs Lyst
Af fulde Bryst,
Og syr kuns i — engang imellem!

Men hvis Du faaer Dig snart en Søster til,
Og Christ til Daab vil hende kalde,

Mon vi her atter da med Sang og Spil,
I Præstegaarden samles Alle?
De røde Roser og de Øine blaae
Er Blomster, som saa farlig snart forgaae!
Ei! Ungdomstid!
Du er saa blid, —
Thi lad os være Børn i Aften!

Juleaften i Rom.

(1830.)

Den første Hjerteſorg, den første Qval,
Som os i Verden monne ramme,
Er, naar fra Buggens Skjød vi vandre ſkal,
Og ſkilles ganſke fra vor Amme;
Thi Barnets første Onſke er jo Drik,
Og Manden fulgte ſiden denne Skik,
Hiint fulde Bryſt
Var før vor Trøſt,
Nu Flaſken accurat det Samme.

Men der er dog ſaa mangt et Øieblik,
Man Flaſken maa bag Døren ſætte,
Og det blev galt, hvis ei en anden Drik
Vort tunge Hjerte vilde lette;
Og denne Nektar er et Øiekaſt
Af den, der bandt vort Hjerte ømt og faſt;
Hver har dog Een,
Den Sag er reen.
Enhver maa tænke ſig den Rette.

Dog mens vi færdes fjernt fra Fædres Ø,
Natur og Kunst os maae husvale;
Een sværmer heftigt for den vilde Sø,
Og Een for Fjeld og dybe Dale;
Med Briller paa den Ene gaaer og — seer,
En Anden krammer i det vaade Leer,
Med sin Palet
Een veed saa net
At stjæle Dine, som kan tale.

En Bog er Byen, en uhyre Bog,
Et Blad er hvert et Torv og Stræde;
Dog for at fatte ret dens dybe Sprog,
Man maa hvert Blad med Foden træde.
Da sender Oldtids Sol os varm sin Glands,
Da smelter Sneen for vort Øies Sands;
Skjønhed! din Pragt,
Sandhed! din Magt
I Barmen evigt tager Sæde.

Og nu tilsidst: vi vandre trygt og godt,
En sønlig Kreds om Ham derhenne,
Som gjør vor Stue til et Kongeslot, —
Lad os en Hilsen fro ham sende!
Han er en Heros blandt den lunkne Slægt,
Tag, Himmel! huldt ham i din Varetægt,

Som Eviggrønt
Skal Lauren skjønt
Sin Glorie om hans Lokker tænde.

Ak! Alt er herligt, ja! — men hvor det gaaer,
Vort Hjerte dog ei Hvile finder;
Vi glemme aldrig her de blonde Haar,
Ei Nordens friske Jomfrukinder;
Op! grib dit Bæger flink, lad Tanken gaae
Did, hvor din Glemmigei, din Rose staae!
For Land og Sø,
Drot, Ven og Mø
Drik ud! — for alle kjære Minder!

Indskrifter paa min Søsters Rokkebrev.

1.

Da Adam kom fra Paradis,
Han Hest for Ploug mon binde;
Men hvad bestilte Eva vel?
Madamen maatte spinde!

Vort Liv er kuns et Rokkehjul,
Som Skjebnens Fod mon træde:
Frem og tilbage, op og ned
Gaae Livets Sorg og Glæde.

Ret som min Finger lister ned
Den blege Hør af Rokken,
Saa piller Tiden Aar for Aar
Et Haar af Ungdomslokken.

Vor Lykke er en Kjæmpe bold,
Han sjelden laer sig binde;
Men fanger jeg ham kuns i Vold.
Saa skal han for mig spinde.

Nu fyger Sneen skjær og hvid
For Vintrens barske Vinde;
Mit Lærred skal til Sommertid
Som Snee paa Blegen skinne.

Du leer nok ad mit Rokkebrev?
Ja, lee du kun, min Kjære!
Er Spas ei nok? — Skal der da strax
En dyb Betydning være?

2.

See her vort Livsens Skuespil
I flere skjønne Acter:
„Først Barnet i sin Ammes Arm
„Med Skraal og sære Fagter.

„Saa slæber Drengen ved sin Bog
„I en kortærmet Kjole;
„Han kryber treven som en Snegl,
„Naar Veien gaaer til Skole.

„Nu Elsk'ren som en Kakkelovn
„Mon sukke dybt og hvæse;
„Han digter med Veemodighed
„Om Herskerindens Næse.

„Soldaten fuld af Ed og Pral,
„Med Fjedre og Galoner,
„Han jager efter Ærens Skum
„I Gabet af Kanoner.

„En Embedsmand, saa rund og rød,
„Med velfornemme Blikke,
„Med Appetit og vise Sprog
„Han veed sig snildt at skikke.

„Saa Hr. Hieronymus med Stok,
„Med Briller og med Hue,
„Med Pengeposer og med Brøvl,
„I Klub og hos sin Frue."

Et Pigebarn paa otte Aar,
Som græder for lidt Sukker,
Hun har sig alt en Kjæreste
Iblandt sin Søsters Dukker.

En Jomfru, nylig confirmeert,
Fast intet andet sandser,
End Lafontaine, Maaneskin,
Og Rudolph Bays Romanzer.

Den unge Kone iler glad
Fra Ensomhed og Hjemmet;

Nu herſker hun, nu har hun travlt
At faae ſin Husbond tæmmet.

Matronen med ſin Kaffekop
Og med ſin ſlebne Tunge,
Hun bruger Snuus, hun ſpørger Nyt,
Og aver ſkarpt den Unge.

Fra Oldemoders Lænestol
Regjeres hele Hjorden;
Hun gjør Partier, ſtifter Fred, —
Men gjør hun ogſaa Orden?

Den ſidſte Scene aabner ſig,
Den anden Barnealder,
Som mangler Tænder, Øine, Smag;
Og derpaa Dækket falder.

3.

Januar.

Kolde Gubbe, Januar!
Alting ſtivner for din Aande;
Verden ſover, kun i Storm
Træet høres høit ſig vaande.

Februar.

Svenden kjører Pigen raſk
Hen ad Søens blanke Flade,

Stjæler sig et Kys til Løn;
Herregud! hvad kan det skade?

Marts.

Martsviolens søde Duft
Lokker Blikket fra det Høie;
Vil du Jordens Skatte naae,
Ydmygt du til Jord dig bøie.

April.

Herregunst, Aprilsveir
Ofte vil sin Farve bytte;
Svigter dig det smukke Skin,
Skjul dig i den lave Hytte.

Mai.

„Denne Maaned er et Kys,
„Himlen kjærligt Jorden giver,
„Til et Pant, at den en Brud,
„Snart en frugtbar Moder bliver."

Juni.

Milde Vinde vække op
Spirer, som i Jorden blunde;
Nattergalen kommer snart
Til de løvbedækte Lunde.

Juli.

Drengens Hjerte fryder sig;
Men hvor kan det andet være?
Træet bøier Armen selv,
Byder ham sin gule Pære.

August.

Lystigt Meiejernet klang,
Markens gyldne Skjæg blev raget;
Vognen sukker ved sit Læs,
Og vor Rigdom gjemmer Taget.

September.

Søde Ranke! Himmellyst
Speiler sig i hver din Drue;
Styrk os paa vor kolde Jord
Med din skjulte Guddomslue.

October.

Morgenvinden viser koldt,
Baaden fjernt paa Søen dandser,
Fisken blank i Solens Skjær
Spræller med sit Sølverpandser.

November.

Skovens Fugle tie stil,
Sneen jævnt paa Sletten falder,
Bøssen knalder, Hunden gjøer,
Hjorten faldt, og Hornet kalder.

December.

Her er Aarets Punctum sat,
Bladet maa vi atter vende;
Julen er et Udraabstegn,
En Rosin i Pølsens Ende.

4.

Beileren paa viden Jord
Stedes i en svar Ulempe;
Heel forskjelligt Vaabnet er,
Som ham Seiren skal tilkjæmpe.

Polen.

See den tappre Terzky, peent
Han i Amors Baand sig skikker;
Af Dombrovkas lille Sko
Hendes Skaal han ydmygt drikker.

Rusland.

Russen reder Seng i Snee
Udenfor den Lilles Kammer,
Til Cathinkas Marmorbryst
Rores vil af Ivans Jammer.

Sverrig.

Joran! søde svenske Gut!
Kors! hvad Sødhed paa din Tunge!
Sødt din Ulla leer derad,
Hun er sød, den søde Unge!

Tyrkiet.

Selim stryger glat sit Skjæg,
Skyder op sin høie Hue,
At Zelinda bag sit Slør
Kan hans stolte Pande skue.

Spanien.

Don Rodriguez i den lune
Sommernat med Sværd og Cither
Tolker for sin Isabella
Elskovs Længsel, sød og bitter.

Frankrig.

Paa sit Knæ Monsieur Dorval
For Madame Celie maa skrifte;
Siirligt faaer han Ridderslag
Ved et Svip af hendes Bifte.

Italien.

Med Sonetter, Blik og Suk,
I Theater og i Kirke,
Stræber Pietro ufortrøden
Rosas Hjertelaas at dirke.

Tydskland.

I den raske Wienervals
Hermann sin Dorthea svinger;
Hymen kommer svævende
Paa Musikens bløde Vinger.

England.

William har sin Fanny kjøbt
Hist paa Torvet udi Dover;
Og hvad gav han? — Bagatel!
Fire Pence og lidt derover.

Indien.

Jncle maa, før Yariko
Ham med Fryd om Halsen falder,
Lægge ned for hendes Fod
Hundred fiendske Pandeskaller.

Danmark.

Jens til Karen frier paa dansk,
Det vil sige, snart paa engelsk,
Fransk og tydsk og spansk og polsk,
Indisk, russisk, snart paa — bengelsk.

5.

Jeg var en Jomfru saa rank og skjøn,
Min Kjortel var af Silke grøn;
Regnskyen mon over mit Hoved gaae,
Med lyseblaae Øine jeg saae derpaa;
Jeg var saa glad alt paa min Viis,
Men hvorlænge var Adam i Paradis?
En Flok af Piger med lystig Sang
En Dag kom ud i min grønne Vang.
De redte mig strax stor Sorg og Vee,
For sidste Gang fik jeg Himlen see;
Thi de rusked og rev mig fra mit Stade,
Mit unge Liv jeg maatte lade.
De sænke mig ned i dy en Sø,

Jeg spredes og veires saa tør som Hø!
Saa lægges jeg paa den gloende Rist,
Af Ilden svies min Krop forvist;
Saa brydes og brages mine Lemmer spæde,
Deraf de fange stor Hjertensglæde.
De føre mig til en Sværdedands,
Og flette min Krop i Knude og Krands;
Med hvasse Tænder de kjæmme mig ret,
At jeg maa vorde subtil og net.
Jeg tjener paa Rokkens Hoved for Haar,
Til Jomfruen Fingre i mig faaer.
Hun napper og snoer mig: jeg er ei seen,
Men skynder mig ned paa den snelle Teen;
Jeg haspes og koges, og naar jeg er vundet,
Jeg bliver i Væven rendt og bundet;
Paa Spolen med Skjøtten jeg løber om Kap,
Men fanger dog mangt et vældigt Rap.
Jeg lægges paa Græsset ved Sommertid,
At Solen kan farve mig melkehvid;
Men tages jeg bort fra den grønne Eng,
Da pryder jeg snart en Brudeseng,
Snart Gravens Skræk jeg lærer kjende, —
Og saa er mit Levnetsløb til Ende.

Ved Fredrik Kuhlaus Grav.

Vi bringe dig, o, kolde Jord! det varme,
Det rige Hjerte af vor tabte Ven,
Modtag det trætte Støv i dine Arme,
Og lad det hvile ved dit Bryst igjen.
Drag snart dit grønne, blomstervirkte Klæde
Saa blødeligt omkring hans stille Seng.
Lad Vaarens Vinde, Vaarens Fugle qvæde,
Naar blidt de svæve over Skov og Eng,
For Mesteren den sidste Vuggesang, —
Husk paa, han qvad for os saa mangen Gang!

Modtag, o, Himmel! Sjælen fra sit Fængsel,
Modtag den os betro'de, rige Skat,
Og kjærlig jævn hans Vei did, hvor hans Længsel
Ham stadigt Aandens høie Maal har sat;
Didhen, hvor Jordens svage Sange tier,
Du lede ham ad stjernesaaede Gang,
Og lære ham de dybe Harmonier,
Der evigt om Alherrens Throne klang:

Hvad her han aned, Toners huldе Magt,
Han fatte klart i Englechorets Pragt.

Til dig med Tak sig hæver fromt vor Tanke,
Fordi, o, Gud! du løste Smertens Baand,
Og aabned naadigt Støvets snevre Skranke,
Og gjorde fri den lænkebundne Aand.
Nu staaer han for dit Aasyn, Verdens Fader!
Og for din Fod sit Regnskab lægger ned;
O! lad os der, blandt Engles Myriader,
Engang ham møde i din Herlighed,
Og sjunge, dig til evig Lov og Priis,
Lykfalige med ham i Paradis!

Musiken.

Han sagde: bliv! — og mere snelt end Tanken
Af Intets Mulm Alverdens Pragt fremstod:
Stærkt Havet bruste, Palmen støtted Ranken,
Der myldred Liv i Dal, paa Fjeld, i Flod;
Og Mennesket med salig Hjertebanken
For Himlens Blaae sit Øielaag oplod;
Med Jubel klang den vidtudstrakte Sphære,
Da Morgenstjernen sang Gudherrens Ære.

Da blev der tyst, — og lyttende med Bæven
Hvert enkelt Underværk mod Stjernen saae;
I Slangens Snigen, Kongeørnens Svæven,
I Bjergets Elv, i Engens stille Aa,
Ud over Havets Mark, i Spindelvæven,
Der sittred blank imellem Green og Straa,
Hos Mennesket, den unge Skabnings Krone,
Gjenlød en Efterklang af Himlens Tone.

Men han, der ædel, stolt og opreist vanker,
Med Tillid Øiet frit mod Hvalvet slaaer;

Der Alt omfatte tør med sine Tanker,
Hvis faste Blik selv Tigren ei modstaaer,
Som af et ringe Støvgran Viisdom sanker,
Den Eneste, der bede kun formaaer, —
Han Himlens spredte Toner har forbundet,
Og Harmoniens dybe Gaade fundet.

Eet af de stærke Baand, der helligt binder
Til Himlen Støvets Børn, er Tonens Magt;
Skjøndt ak! formasteligt man tidt den finder
Misbrugt til tom, til høist forfænglig Pragt;
Fortørnet, lüg en taaget Dunst, den svinder
For sløve Sjæl, hvis Sands den ei har vakt;
Dog — hvert betydningsfulde Punkt i Livet
Har til Musiken Herskerkronen givet.

Musikens Stemme byder huldt den Spæde
Velkommen vær! ved Daabens Kildevæld;
Vor Andagt hæver den til Naadens Sæde,
Og yder Trøst hver sønderknuset Sjæl;
Naar Brud og Brudgom hen for Altret træde,
Høitidelig den spaaer dem Fryd og Held;
Den boer hos dig selv i dit stille Kammer,
Og smykker Glæden, aander bort din Jammer.

Valdhornet sittrende sin Tone svinger
Til Jagt igjennem dunkelgrønne Skov;

Trompeten kalder, og dens Kald bevinger
Soldatens Mod og Hestens stærke Hov;
Ved Fløitens Lyd, som rask i Salen klinger,
Smukt ordnes Dandsen efter Gratiens Lov;
Og Cithren tolker Elskovs kjælne Smerter,
Og aabner Vinduer, og aabner Hjerter.

Og endelig, — naar langsomt vi hendrage
Til Dødens Hauge, og med matte Trin
Den trætte Vandrer venligen ledsage
Til rolig Slummer under bløde Liin;
Da blander den sin Røst i al vor Klage,
Sin søde Trøst i Sorgens Malurtviin,
Og nøder ømt vort Blik mod Himlens Bue,
Hvor Haabet staaer i Stjerneskrift at skue.

Saa stod vi nylig ved en Kunstners Baare,
En dybt Indviet i den Helligdom,
Hvor Tonekunstens Væld af rigen Aare
Udstraaler sig den vide Verden om;
O! lad os offre ham en skjønsom Taare,
Han var saa dygtig, ærlig, god og from, —
Taknemligt mindes ham med kjærlig Klage,
Taknemligt elske dem, vi har tilbage!

Hvile paa Vandringen.

Priis være Himmelens hvalte Blaae,
Og dig, o, Dagens demantne Fakkel!
Tak være alle de Lamper smaa
I Aftnens Tabernakel!
Langs Strømmens Vove,
I dunkle Skove,
Hvor lumske, lurende Farer sove,
Vi Veien fandt!

Her Dæmringens duftende, milde Vind
Os qvæger sødt efter Dagens Qvalme;
Her kjøler perlende Dug vor Kind,
Den drypper fra Fredens Palme;
Her Druer søde
Paa Ranken gløde,
Her Kildens Bølger vor Læbe møde
Og Ro vort Bryst.

Saa dybt i den spirende Blomsterseng
Det trætte Hoved vi trøstigt dukke,
Mens Natten gaaer over Mark og Eng,
Vort Sovekammer at lukke;
Snart Sløret svinder
Fra Himlens Kinder, —
Da til vor Vandring vi atter finder
I Barmen Mod.

Da løfter Lærken sig muntert op
Paa sine spæde, klingende Vinger,
Den stærke Ørn over Fjeldets Top
Sin Tak til Himmelen bringer;
Med gyldne Pande
De Bjerge stande,
Og med Naturens Raab vi blande
Vor Jubelsang!

Til de danske Qvinder.

Hvis Danmark havde Bjerg og Fjeld,
Med stjernekronte Tinder,
Hvor udaf rige Kildevæld
Det lyse Guld udrinder;
Da steg vi ned i Klippens Bryst,
Med Trolde voved' vi en Dyst,
Og vandt den røde Skat til Lyst
For Danmarks hulde Qvinder.

Var Danmarks Himmel altid blaa
Som danske Pigers Øie,
Og hvis en evig Sommer laae
Med Fylde paa dets Høie;
Laae Perler strøet paa Havets Sand:
Da skulde blank i Gyldenbrand
En Rosenkrands, en Perlerand
Om eders Lok sig føie.

Den bedste Frugt, som Danmark bar,
Paa Tonens Bølger gynger,
Thi Sangen stadigt Sommer har,
Og evigt sig forynger;
Vort Fjeld — det er vor Troskabsaand,
Vor Kjærlighed — en Tryllevaand,
Vor Sang saa smukt sit Perlebaand
Om Eders Hjerter slynger.

Saalænge da med broget Glands
Vaarsolen høit oprinder,
Og Vintren frisk sin Stjernekrands
Om Danmarks Lokker binder;
Saalænge Bølgen slaaer med Kyst,
Vi sjunge vil af fulde Bryst,
Med mandig Røst, med Liv og Lyst
Om Danmarks hulde Qvinder!

Tonerne.

De slumre dybt i al Naturens Rige,
Men vaagne brat, naar Mesteren har kaldt;
Af Intets Skjød han lader dem opstige,
Og deres Slægt har endnu Ingen talt;
I blid og sagte Flugt de snart hensuse,
Og snige sig, hvor Intet ellers naaer;
Men snart med Herskervælde frem de bruse,
Og deres Seiersraab til Himlen gaaer.

De tjene venligt Sorgens dybe Klage,
Og dysse den saa saligt sødt til Ro;
Det Hjerte, som har ingen Trøst tilbage,
Sin Qval endnu til Toner tør betroe;
De laane Elskov selv en Trylletunge,
Der tolker omt, hvad Ordet ei formaaer;
Og Glæden først i Hallen ret kan runge,
Naar Sangen mægtigt med sin Vinge slaaer.

Vise.

Livet skal nydes! o, Livet er herligt!
Vinranken slynger sin Arm jo saa kjærligt
Fast om vor Jord, som en rødmende Brud!
Nyd hendes Kysse, før Læberne falme,
Ranken er Glædens mildtvistende Palme,
Ja! paa hvert Blad kan vi læse dens Bud.

Tusinde Sangfugle høit i dens Kroner
Svinge mod Himlen de prægtige Toner,
Klage saa ømt i dens venlige Læ;
Evighedsharpen med liflige Vinger
Røre de sødt, og mens Strængene klinger,
Bæver af Vellyst det hellige Træ.

Dulgt under Løvet, de Templer, vi bygge,
Jordlivets bedste Klenodier omskygge,
Kjærligheds-Alferne throne deri;
Salig den Barm, hvor de Trende tog Sæde:
Druer og Toner og Kjærligheds Glæde, —
Det var en Treklang! en stolt Harmonie!

Brev fra Kiel til Anna Mathea.

Min lille Kjæreste paa otte Aar!
Jeg hilser Dig fra disse Egne;
Thi, Du maa vide, hvor jeg gaaer og staaer,
Jeg tænker paa Dig allevegne.
Du maa nu ikke troe, det er kuns Digt,
Mit Hjerte føler stærkt sin søde Pligt;
Forstaaer Du det
Selv ei saa ret,
Saa fattes det vel af de Andre.

Men Du begriber vel, hvor det er slemt,
At reise bort fra sine Venner,
Og sidde her saa dybt veemodigt stemt,
Hvor der er Ingen, som man kjender;
Hvor selv Smaapigerne kun tale tydsk,
Og hvor slet Ingen ret forstaaer mit Jydsk,
Selv Viin og Mad
Og Skaal og Fad
Seer anderledes ud, end hjemme.

Det er jo rigtignok et deiligt Land
Med Bakker, Skov og grønne Enge,
Her bruser end det kjære, salte Vand,
Men, ak! det varer ikke længe!
Om tvende Timer reiser jeg derned,
Hvor Elben vælter sig med Dynd affted, —
En Pengesæk
Kun der gjør kjæk,
Den Danske kalde de Hr. Meier!

I denne By her er et Folkeslag,
Som gaaer med rød' og hvide Skjorter,
Med Huer, røde som det danske Flag,
Og smykkede med gyldne Borter;
Med Knebelsbarter og med Hageskjæg
I Vindvet sidde de, og ned ad Væg
De lange Been;
Paa Murens Steen
De slaae med Støvler og med Sporer.

De synge Viser høit i vilden Sky,
Og dampe stærkt af lange Piber;
Med Sværd i Haand de gaae omkring i By,
Og derfor, som Du let begriber,
Man tager af for dem saa dybt sin Hat,
Thi fik os Een af dem i Vrede fat,

Da var det galt!
Sligt blev betalt
Med Hug og Stik af blanken Klinge.

Men skjælv kuns ikke for mit unge Liv,
Jeg har jo et sagtmodigt Hjerte;
Jeg tænker stedse, saadan blodig Kiv
Dig voldte altfor grusom Smerte.
Og hvor i Verden jeg saa kommer frem,
Jeg tænke vil paa Dig og paa dit Hjem;
Jeg bliver din,
Du bliver min, —
Og nu Adjøs! min Annathea!

Ellinors Sværmeri.

Under Granens mørke Grene
I min Faders Urtegaard,
Tæt ved Kirkemurens Stene
Sidder jeg saa tidt alene
I den faure, grønne Baar.

Naar saa Solens Flammelokker
Dukke ned bag Høi og Krat,
Helligt klinger Taarnets Klokker,
Linden mildt i Vinden rokker
Med sin brede Skyggehat.

Over Nattens høie Himmel
Vandrer Maanen, klar som Guld,
Og bag Taagens matte Strimmel,
Synes mig, at Stadens Brimmel
Vinker mig saa underfuld.

Nattergalen slaaer sin Trille,
Ufkyldsreen og veemodstung;
Ak! hvi kan jeg, skjøndt jeg vilde,
Ei de dybe Sukke stille?
Jeg er dog saa frisk og ung!

Anelser og Ungdomslængsel
Fylde underligt min Barm,
Hjertet banker i sit Fængsel,
Bittre Fryd og søde Trængsel
Farver Kinden luevarm.

Taaren perler i mit Øie,
Og den er saa tung og stor!
Over Mark og Dal og Høie
Ier veemodsfuldt mit Øie,
Og jeg veed ei ret, hvorfor?

Dog jeg troer: bag Fremtids Dække
Staaer en Scene, lys og fri,
Friske Blomster vil den række,
Længslen dysse, Glæden vække
I dens fulde Harmonie.

Und mig da den sære Glæde,
Sukket skaber i mit Bryst;
Mens min Længsel er tilstede,
Lad dens Dug kun Rosen væde,
Disse Taarer er min Trøst.

Skizze.

O, Phantasie! du rige Fugl, som sidder
I Dschinnistan paa gyldne Green,
Og frydes ved betydningsfulde Qvidder,
Der strømmer fra din Strube reen,
Imens du nipper af de søde Frugter,
Som glimre under Bladets Læ,
Og drikker af det Sølvervæld, der bugter
Om Kundskabs eviggrønne Træ;
O! sving dig gjennem Luftens Sapphirstrømme,
Og sæt dig her paa Liliens Barm,
Og lær mig een af dine dybe Drømme,
Lær mig din Sang, saa stærk og varm!
Saa lød min Bøn. Da hørte jeg en Susen,
Saa mild som Aetherharpens Klang,
Som fjernt i Nattens Taushed Bølgens Brusen,
Der ruller mod den dunkle Vang;
Mit Hjerte slog som Elsk'rens ømt og bange
Ved Elskerindens Klagesang,

Og mine Sukke blev saa veemodslange
Som hendes Kys den første Gang.
En herlig Glands fra Osten sig udspredte,
Som smeltet Guld med Purpur i,
Fra Glorien Phønix sine Vinger bredte,
Og fyldte Alt med Melodie.
Den daled ned fra Himlens Azurzoner,
Og sad paa Liliens Jomfruskjød,
Den rystede sit Hoveds Demantkroner,
Og mig en selsom Frugt tilbød.
Jeg lagde Trylleværret paa min Tunge, —
Da strømmed Luer til min Barm,
Jeg hørte Fuglen underfuldt at sjunge,
Imens den vugged Liliens Karm.
Da stimled Taagesyner op af Jorden,
De myldrede fra Himlen ned,
Og tumlede sig om i vild Uorden,
Lig Brændingen ved Havets Bred.
Mit Blik blev klart; jeg saae igjennem Vrimlen
Den mørke Aand, som styred Alt,
Kun sjelden gjennem sorte Sky fra Himlen
En lille, venlig Straale faldt.
Alt Landet vidt og bredt var vildsom Hede,
Hvor Tidslen høi paa Agren stod,
Hvor Herremanden skjalv for Bondens Vrede,
Der fordred Frihed eller Blod.

Hist strakte Leiren ud de hvide Telte
Med Faner, Krigsraab, fjern og nær,
Stridshingsten steilede, og frisk fra Belte
Drog stærke Mænd de brede Sværd.
Hos Marketenterſken høit ſprudled Vinen,
Og Terningen paa Trommen ſprang,
Et pudſigt Qvad lød flink til Violinen,
I Vals ſig Karl og Pige ſvang.
I Borgeſal jeg ſkjønne Frøkner ſkued,
Og Bondepigen ved ſin Teen, —
Hver græd for al den Vee, ſom Landet trued,
Og bitterligt for endnu Een.
Den røde Hane goel, og ſlog med Vinge
Ud over Slot og Bondeby;
Hei! Bøſſers Knald, og Lyn af blanken Klinge,
Trompeters Skrald blandt Vaabengny!
See, Flugten ſtrømmed voldſomt over Broen,
Ak! nøgne Qvinder, ſpæde Børn!
Men Bønderflokken ſtyrted frem af Loen
At møde Kampens grumme Orn.
Imod Soldatens Flint og Hellebarde
De førte Pleiel, Fork og Lee;
I Nattens Mulm Landſtormens lyſe Varde
Fra Høi til Høi jeg kunde ſee.
Paa Mark, i Skov, ved Møllen dybt i Dalen,
I Kroen ved det fulde Kruus,

I Borgestuen og i Herresalen
Den fæle Tvedragt svang sit Blus.
Der gik en mørk Gestalt igjennem Stimlen,
Nedlagde lumsk sit Helvedraad;
Dog stundom steeg, som Soning, op mod Himlen
En lysende og herlig Daad.
Thi Kjærligheden sneeg sig øm og bange
I Ondskabs skumle Labyrinth;
Snart vandt den Kraft paa sine Pilgrimsgange,
Og trodsed Mørket kjækt og blindt.
I Stormens Larm den hæved sine Sange,
Og lyste Haab i mangen Braa,
Den Tvedragts sule Dæmon tog til Fange,
Og lod saa Fredens Time slaae.
Uveirets Sky sank ned i Mørkets Gruber,
Og Landet blev en festlig Sal,
Hvor Krigens Pauker og de blanke Tuber
Klang høit til skingrende Pokal.
Paa rette Hoved Kronen sad, den blanke,
Alt blev saa tyst; — fra hver en Hu
Jog Friheds søde, hellighøie Tanke
Hvert Minde om den svundne Gru!

Da vaagned jeg, og Fuglen var forsvunden.
Fra Søen visted Morgenvind,
Jeg sad saa eensom, tankefuld i Lunden

Med inderligt bevæget Sind.
Da voved jeg at strække mine Hænder
Til Harpens gyldne Straalerad,
Og aanded ud den Ild, i Hjertet brænder,
Med salig Fryd i dette Qvad!

Mismod.

Hvor tomt mit Hjerte! ak, hvor øde!
Min Himmel er saa dunkelgraa,
Ei Nattergalens Toner søde
Kan mere mig til Sjælen gaae.
Hvor mat og usel selv min Klage!
Der er ei Gnist af Kraft tilbage,
O! gid jeg under Mulden laae!

Jeg har ei Fryd, jeg har ei Smerte,
Jeg kan ei Blomstens Duft forstaae,
Og Tornen stikker ei mit Hjerte,
Thi det har reent forglemt at slaae;
Mig Livets stærke Vexelsange
Gjør hverken freidig eller bange,
Den indre Stræng de ikke naae.

Naar mine vakkre Venners Glæde
Mig lokker fra min stille Vraa,

Maa Rankens purpurgyldne Bæde
Som Vand mig over Tungen gaae,
Og deres Haandtryk, deres Blikke,
Saa ærlige, dem kan jeg ikke
Som fordum ærligt svare paa.

Der var engang en herlig Pige,
Som kjærligt mig i Øiet saae;
Det Blik var da mit Himmerige,
Thi Himlen selv var ei saa blaa!
Nu kan i hendes Børnegruppe
Den usle, kolde, unge Gubbe
Med slukt Erindring roligt staae.

Ei Alvor, Skjemt, det Bittre, Søde,
Ei Dag, ei Nat med Stjerner smaa,
Ei freidigt Liv, og ei det Døde
Kan bringe Hjertet til at slaae;
Hvor mat og ussel selv min Klage!
Der er ei Gnist af Kraft tilbage, —
O! gid jeg under Mulden laae!

Klage.

Mauelz i Tyrol 5te Novbr. 1830.

Min Vei er tung,
Min Død blev let,
Thi mat er alt mit Hjerte;
Skjøndt jeg er ung,
Er jeg saa træt,
Hvert Fjed mig volder Smerte.

Der var en Stund,
Da jeg var glad,
Min Vandrings Roser smukke,
I Mark og Lund
Ved Blomst og Blad
Jeg henrykt kunde sukke.

Min Barm blev øm,
Og Taaren steeg,
Men den blev aldrig bitter,
Mig Livets Drøm
Blev tidt en Leeg
Bag Rankens muntre Gitter.

En Helligdom
Mig Tiden var,
Et evigt, stort Exempel,
Og ydmyg from
Min Tanke bar
Dens klartudtrykte Stempel.

Men dybt jeg sank
I Mulm og Nat
Med fæle Feberdrømme, —
Min Stjerne blank
Forlod mig brat
Paa Livets vilde Strømme.

Det er mig selv,
Der fræk og stolt
Min Engel har forjaget! —
I Friheds Elv
Der er saa koldt!
Der fandt jeg mig bedraget.

Skjøndt jeg er ung,
Er jeg saa træt,
Og mat er alt mit Hjerte;
Min Vei er tung,
Min Død blev let, —
Den blev den sidste Smerte.

Vinterlandskab.

Sneen dækker Mark og Mose,
Skoven staaer saa mørk og bruun,
Blank i Vest gaaer Dagens Rose
Bort af Vintrens blaae Paulun.

Taushed boer paa Eng og Høie,
Stjernen tindrer klart i Luft,
Hver en Busk har lukt sit Øie,
Hver en Stilk har gjemt sin Duft.

Alle Blomsterbørn derude
Sove nu saa sødt og tæt,
Ei den hvide Buggepude
Trykker deres Aandedræt.

Poppelpilens Hoved hælder
Tankefuld, med Snee belagt;
Ak, den drømmer vist, — hvad gjælder? —
Om sin rige Sommerdragt!

Det er mørkt i Skovens Sale,
Og mens Natten er saa stil,
Lyder Jægerhornets Tale,
Ak! hvem mon det taler til?

Jægren staaer ved Degnens Bolig;
Mon han er paa rette Spor?
Mon nu hver en Barm er rolig,
Som bag disse Vægge boer?

Møllehjulets Larm forstummer,
Kulden binder Sluſens Fald;
Hanen galer, Koen brummer
I den lune Vinterstald.

Flittig i den lille Stue
Træder Pigen Rokkens Hjul;
Rødligt brænder Lampens Lue,
Kakkelovnen buldrer huul.

Karlen staaer ved hendes Side;
„Reis dig, Liſe! fra din Stol;
Thi paa Kroen, maa du vide,
Har vi Fløiter og Fiol.“

Ned fra Herregaards-Alleen
Farer frem et Kanetog,

Ud det slynger sig paa Sneen
Som en broget Ranglesnog.

Først Grevinden med Gemalen,
Saa en Frøkenskare skjøn,
Gouvernanten sidst i Halen
Kjører der med Provstens Søn.

Her bag Skoven hos Baronen
Er der Lystighed og Bal,
Blanke Lys i Lysekronen
Tindre fra den høie Hal.

Dreiende de brede Drer
Hjorten staaer ved Skovens Bræm,
Undrende hvad Klang den hører
Vakt udi dens stille Hjem.

Men af Fiskedammen kræver
Nu sin Mad den hvide Maag;
Dog fra Fadet ei den hæver
Isens faste, tunge Laag.

Ynglingen paa blanke Skøiter
Svæver frem i krumme Sving,
Vinden om hans Drer fløiter,
Men han ændser ingen Ting.

Hisset i det lyse Kammer
Venter ham et lystigt Lag,
Latter, Sang og Vinens Flammer
Og Tobak og Favnetag.

Mens han Maalet kjæk forfølger,
Kraftigt skiftende sin Fod,
Svømmer gjennem Luftens Bølger
Sangen lifligt ham imod:

„Vivat Bacchus! stolte Herre!
Naadigt gjæst vor lille Flok;
Til at prise dig, desværre!
Findes aldrig Tunger nok!"

Men jeg stod paa Kjæmpehøie,
Stirred over Egnen hen;
Hvad jeg skued med mit Øie,
Tegned jeg med Blæk og Pen.

Phantasie.

Hil dig, deilige Mø! du stolte Datter af Jutland!
Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmø!
Hist fra din Fødestavn, over Kattegats Bølger, de grønne,
Hid gjennem Stadens Larm sig trængte dit Rygte, saa venligt,
Prisende høit dit Navn og høit dine tusinde Kunster,
Mange som Havets Sand, hver blank som Stjernen paa Himlen!
Aldrig saae dig mit Øie; men Øret drak saa begjerligt
Hver en Tone, som klang, berømmende dig og din Ynde;
Hvert et Ord var en Gnist, der slog i mit Bryst som en Lynild
Tændte hver Draabe Blod, der bruser igjennem mit Hjerte,
Gav mig et høiere Liv, et Liv, jeg før ei har levet,
Glemt er den svundne Dag, en blankere Sol er oprunden!
Liflig toner min Sang, thi Strængene taler om dig jo:
Hil dig, deilige Mø! du stolte Datter af Jutland!

Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmø!
Ak! hvi skiller os da den bjerghøie Bølge, den sortblaae!
Gid jeg kun aandede hist den Luft, som qvæger dit Hjerte,
Ak! som fylder din Barm, og hæver de svulmende Bryster.
Kunde jeg høre din Røst, og varmes i Øinenes Straalhav!
Tidligt, før Vaarsolen steeg, vi roede paa blinkende Havfjord,
Meded med Silkesnor, os hældende ud over Baaden,
Eller vi drog et Vaad, os støttende fast paa vort Fodblad,
Tælled saa siden i Ro paa Bredden de sprællende Smaafisk.
Hornet kalder til Jagt, alt snuse de kobblede Hunde;
Kom, o, Huldeste! kom, din Ganger vrinsker i Gaarden,
Bygget let som en Hind, og tygger den skumhvide Mile,
Stolt af at bære dig frem over Mark, gjennem Skov, ind i Krattet!
Kom, lad mig løfte dig op! ha! søde, kostbare Byrde!
Rank jo kneiser du der med de hvide, viftende Strudsfjer
Høit paa den sorte Hat, ned strømme de bølgende Lokker.
Hen over grønnen Eng vi tumle de vælige Heste,

Skyggen modtager os da, gjennem Busk og Løvværk med Raslen
Fare vi flink afsted; — hør! Bøssen knalder ved Mosen,
Jægernes vilde Raab, og Glam af de sporende Hunde!
Hjorten faldt i sit Løb, og Donerne have vi fundet
Fulde af spættede Fugle, nu Krumhornet raaber os: kom! kom!
Vel da, vi skynde os hen, hvor Druen perler i Glasset,
Druen, som fødtes i Syd paa Spaniens brogede Høie.
Sæt dig i Græsset her, hvor Egen hvælver sin Krone;
Jægere, støder i Hornet! min Dronning hæver Pokalen!
Maatte jeg, yndige Pige! blot eengang kysse din Læbe,
Favne dit smekkre Liv, — mit Hjerte siger det forud, —
Vistnok drak jeg en Runs, at aldrig meer jeg blev ædru!
Her, mit Hjertes Mø! jeg rækker dig rullede Blade,
Komne fra Cubas Ø; see, tænd dem, Elskte, ved Arnen!
Altfor salige Blade! I kysse de friskrøde Læber,
Vist er I bedre end jeg: den Salighed slukte mit Liv ud!
Hjemad ride vi nu; og Vestens Blade med Virak
Hvirvle som hvidblaae Skyer bagefter de travende Hopper.
Aftenrøden i Vest, som farved din Lok og dit Ansigt,
Sank udi Havets Skjød, da let du sprang af din Ganger.
Læg din fjedrede Hat, og flet dine kulsorte Lokker,

Hist i den funklende Sal man venter dig, Hulde! med Længsel.
Stolte Mø! du herfker i Tonernes Rige som Dronning,
Lokker af dreiede Rør og af spændte Strænge, — o, Trolddom!
Hjertegribende Klang, liig Alfernes Stemmer om Natten.
Dybt i mit Bryst stærkt toner din Gjenklang; underligt klager
Der Hoboernes Røst, som Elskerens venlige Natsang,
Hornet sukker saa dybt, det tyder den Længsel, mig tærer,
Og Violinens Stræng mit Elskovsliv og min Flamme;
Contrabassen gaaer sin faste, stadige Grundgang,
Klinger udi min Barm, som Troskab, evig og fjeldfast.
Brusende Bifaldsraab dig møde fra Læbe til Læbe:
Hil dig, deilige Mø! du stolte Datter af Jutland!
Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmø!
Hører du hisset alt de spillende Toner af Fløiten?
Vil du, Bedste! som jeg, saa svæve vi ned gjennem Rækken,
Og din ringede Lok vil vifte om Lilier og Roser;
Eller vi slynge os rundt i Valsens svævende Søgang,
Du, en syrig Komet, fordunkler med Straalen hver Stjerne.
Salighed, ak, uden Maal! du hviler dig her i min Arm trygt,

Tæt ved mit bankende Bryst; du hører, det banker af Længsel?
Nei! du er rolig og glad, mig evigt min Lue fortærer!
Dækket faldt fra mit Blik; jeg stod i Natten og drømte,
Ak! den lifligste Drøm, nu tier min Harpe forfærdet.
Ene stander jeg her, og stirrer mod Himlen og Stjernen,
Strækker min Arm imod Vest, og favner kun natlige Vindpust.
Vist over Land, over Sø, bring hende mit Suk og min Klage!
Ak! hun ændser dem ei, hun aner jo aldrig min Elskov!
Rolig du stormende Bryst, mit bankende Hjerte sov sødt kun!
Fryd dig, at du i Sang de pinende Qvaler kan lindre,
At du ved Harpens Stræng kan tolke, hvad evigt du lider,
At du kan prise den Mø, som aldrig Diet har skuet, —
Syng ved Dag og ved Nat af fuldeste Bryst hendes Priis da:
Hil dig, deilige Mø, du stolte Datter af Jutland!
Dybt sig bøier i Støv din Tjener, cimbriske Skjoldmø!

Naar kommer Høsten?

Naar Pidsken den knalder,
Og Posthornet skralder,
Og kalder Studenten, din Kjæreſt, herfra,
Naar Vognen forsvinder,
Og Taaren den rinder,
Mit søde, lille Hjerte! hvad tænker Du da?

Du sidder bag Rude,
Og lytter histude
Til Klangen, som døves af susende Vind;
Snart intet Du hører,
Dit Øie Du tørrer,
Mit søde, lille Hjerte! og tørrer din Kind.

Naar Storkene reiser,
Og Asteren kneiser,
Og viser med Pral os sit stribede Blad,
Jeg kommer tilbage, —
Saa stands da din Klage!
Mit søde, lille Hjerte! Du skal være glad!

O! græd dog ei mere!
Gaa ned at spadsere,
Hvor Kirsebærtræet neddrysser sin Pryd;
Der var det, vi lovte
Hinanden saa ofte,
Mit søde, lille Hjerte! al Elskovens Fryd.

Jeg sidder ved Kroen
Hos Bækken paa Broen,
Og skriver Dig Vers, imens Aftnen er smuk;
I Bølgernes Rinden
Og Lusten i Linden,
Mit søde, lille Hjerte! jeg hører dit Suk!

Og alt som Du sukker,
Jeg tænker, Du plukker
En blomstrende Stjerne med Fingren itu:
„Han elsker af Hjerte,
Med Længsel og Smerte!"
Mit søde, lille Hjerte! hvad tænker saa Du?

Lad Blomsterne alle
Kun visne og falde,
Snart Høsten frembærer i Kjortelens Flig
Af Frugterne søde
De gule, de røde,
Mit søde, lille Hjerte! for Dig og for mig.

Dem skal vi saa plukke,
Og alle de smukke,
Al Høstgudens Rigdom skal Du nyde heel;
Men hvad som kan saare,
Hver Torn og hver Taare,
Mit søde, lille Hjerte! skal være min Deel!

Hilsen.

Ak! Du sidder fjernt derude
Midt i Vintrens raae Natur,
Gjemt bag Vindvets blanke Rude,
Som en Nonne i sit Buur!

Lille, ranke, blonde Pige
Med den rosenrøde Mund!
Snart vil Storm og Snee bortvige,
Vaaren vaagne af sit Blund.

Blusser da, min fine Lilie!
Du saa varm i Vintrens Slud,
Da vil vist paa grønne Tillie
Vaaren kaare Dig til Brud!

Alt jeg seer hans Hofmænd ranke,
Rose, Neglik og Viol,
Hyacinthen og den blanke
Tuberoses gyldne Skaal.

Paa din Vandring vil de stimle
Rundt om deres Dronnings Fjed,
Og af dine Øines Himle
Drikke Himlens Salighed.

Dog — saalænge Jis vil bære
Over Søen til din Bo,
Skal mig Sorgen ei besnære,
Men mit Hjerte have Ro.

Jeg vil i din Skjønheds Sommer
Slukke al mit Hjertes Tørst,
Naar din Brudgom, Vaaren kommer,
Mig det vorder Vinter først.

Flyv, Fugl! flyv.

Flyv, Fugl! flyv over Furresøens Vove!
Nu kommer Natten saa sort,
Alt ligger Sol bag de dæmrende Skove,
Dagen den lister sig bort;
Skynd dig nu hjem til din fjedrede Mage
Til de gulnæbede Smaa;
Men naar i Morgen du kommer tilbage,
Siig mig saa alt, hvad du saae!

Flyv, Fugl! flyv over Furresøens Bølge,
Stræk dine Vinger nu vel!
Seer du to Elskende, dem skal du følge,
Dybt skal du speide deres Sjæl.
Er jeg en Sanger, saa bør jeg jo vide
Kjærligheds smigrende Lyst,
Alt, hvad et Hjerte kan rumme og lide,
Burde jo tolke min Røst.

Flyv, Fugl! flyv over Furresøens Rislen,
Kjærlighed kalder dig hjem;
Sæt dig nu kjønt mellem Løvbuskens Hvislen,
Syng saa din Kjærlighed frem!
Kunde, som du, jeg i Ætheren svømme,
Veed jeg nok, hvor gik min Flugt;
Jeg kan i Lunden kun sukke og drømme,
Det er min Kjærligheds Frugt.

Flyv, Fugl! flyv over Furresøens Vande,
Langt, langt bort i det Blaae!
Eensomt i Skoven ved fjerneste Strande
Seer du min Favre at gaae.
Guulbrune Lokker de flagre i Vinden,
Let er hun, rank som et Ax,
Øiet er sort, og Roser har Kinden,
Ak! du kan kjende hende strax!

Flyv, Fugl! flyv over Furresøens Brusen,
Dybt drager Natten sit Suk!
Træerne hviske med ængstelig Susen,
Hilse Godnat med et Buk!
Har du ei lyttet til mangefold Smerte
Selv hos den fjedrede Flok?
Siig et Godnat til mit bævende Hjerte,
Siig det, du veed det jo nok?

Haandværkssvenden synger.

Lille Cathrine!
Hvi bær Du det deilige Haar,
Som Dig om Kinderne slaaer
Glindsende blødt?
Siig mig, er det ogsaa Ret?
Fange mit Hjerte i Net!
Nu har det flagret sig træt,
Ja, næsten dødt!

Lille Cathrine!
Du viiste den spædeste Fod,
Hvor som i Dandsen Du stod
Den sidste Gang.
Liflig Du var for mit Sind,
Kjærlighed listed sig ind,
Mens jeg i Tonernes Vind
Henrykt Dig svang.

Lille Cathrine!
Hvor trofast jeg favnede Dig!
Ak! men det gavnede mig
Dog jo kun lidt!
Rigtignok var Du saa mild,
Ja men dit venlige Smiil
Tændte i Hjertet en Ild;
Men kuns i mit.

Lille Cathrine!
Nu kommer vel Vaaren med Grønt,
Svinger sin Fane, saa skjønt
Blomsterbrodeert;
Jeg vil i Lundene gaae,
Fuglene hører jeg paa,
Hjertet vil hoppe og slaae
Omt og geneert.

Lille Cathrine!
Saa sporger jeg Kukkeren ad
Hist mellem Bøgenes Blad:
Naar skal jeg døe?
Svarer den: det skal du snart!
Tænker jeg: det var da rart,
At du dog før din Depart
Saae denne Mø!

Lille Cathrine!
Naar skal vi nu samles igjen?
Glemmer Du ganske din Ven,
Inden vi sees?
Aaret omdreier sin Rok,
Du har forgjettet mig nok,
Da kommer Veileres Flok,
Ja vel en Snees!

Lille Cathrine!
Jeg elsker Dig inderlig ømt!
Det har Du aldrig vel drømt,
Ak, men kun jeg!
Snart vil jeg sige Dig det,
Pige! forstaaer Du mig ret,
Da skal jeg lystig og let
Ile til Dig!

O! var jeg!

O! var jeg Kammen i dit Haar!
Med disse Lokker, gyldne, rene,
Som volde dybe Hjertesaar,
Jeg, prydet med Golkondas Stene,
Mig kunde inderligt forene; —
O! var jeg Kammen i dit Haar!

O! var jeg Kjeden om din Barm!
Hvor skulde jeg mig smidig føie;
Jeg blev da vist saa elskovsvarm,
At Sneen smelted, og dit Øie
Du vilde kjærligt mod mig bøie; —
O! var jeg Kjeden om din Barm!

O! var jeg Uhret ved dit Bryst!
Da maatte jeg jo med Dig vanke;
Med evig sød urolig Lyst
Jeg kunde mod dit Hjerte banke,
Og lytte til din skjulte Tanke; —
O! var jeg Uhret ved dit Bryst!

O! var jeg blot den lille Hund,
Som hviler ydmygt ved din Side,
Da kysted mig din Rosenmund,
Du lokked mig med Ord saa blide,
Du klapped mig med Hænder hvide; —
O! var jeg blot din lille Hund!

Men jeg er ei din lille Hund,
Jeg funkler ei som Kam i Haaret,
Mig kysser ei din Rosenmund,
Du har som Lænke ei mig baaret;
Og, skjøndt Du har til Død mig saaret,
Jeg er Dig mindre end din Hund!

Afsked.

Der staaer et Huus paa Sjællands Ø
Imellem to grønne Linde;
Ved Porten en lodden Hund mon gjøe,
Og over den mørkegrønne Sø
Der gaae de svale Vinde.

Hos Døren sidder en gammel Mand,
Han har saa hvide Lokker;
Han lukker sammen sin Bog paastand,
Og tager op sin Kjep af Sand,
Og venligt mod mig rokker.

I Stegersæt gaaer den travle Viv,
Dog gaaer hun let som Hinden;
Hun bærer de Nøgler ved sit Liv,
Og nynner saa smaat til Tidsfordriv,
Og klapper mig peent paa Kinden.

I Stuen sidder min unge Brud,
Just hun, den Rosenlue!
Hun er saa rank som et Poppelskud,
Hun er den deiligste, ved Gud!
Mit Dies Lys monne skue.

Der var en Dag, jeg sagde Adieu
Til dem og den hulde Datter,
Til Hunden og til den grønne Sø;
Jeg reiste bort fra Sjællands Ø, —
Naar skal jeg see den atter?

„Adieu, adieu, Du blonde Mø!
Adieu, Du gamle Qvinde!
Du djærve Olding, Du maa ei døe!
Jeg kommer igjen til den blanke Sø,
Jeg glemmer Jer ingensinde."

Saa gik jeg over Heden brat.
Jeg hvilte mit Hoved ved Tue;
Skjøndt Stormen visted med sin Hat,
Og Duggen faldt i skumle Nat,
Ei sluktes mit Hjertes Lue.

Med Suk jeg op paa Vognen sprang,
Da Solen udstak sin Kerte;
Skjøndt Pidsken knaldede, Hornet klang,
Det døvede ei den Længselssang,
Som spillede i mit Hjerte.

Vær trofast, Pige! jeg er Dig tro,
Hvorhen min Fod saa vanker.
Ak! i min Barm, — det veed Du jo! —
Dit Contrafei skal venligt boe,
Og stadigt i mine Tanker.

Thi gjemmer Sjællands Blomstervang
Et mere trofast Hjerte,
End det, som digtede denne Sang,
Saa gid jeg synge sidste Gang
Min Elskovs Fryd og Smerte!

Gjensyn.

Saa stod jeg da paa Sjællands Strand,
Det var saa længe siden!
Til Søen med sin grønne Rand,
Og til min ranke Lilievand
Jeg skyndte mig som Tiden.

Min Længsel brændte paa min Kind,
Høit sprudled Hjertets Kilde;
Jeg sneeg mig gjennem Haugen ind,
Da skreeg en Ravn i høien Lind; —
Han meente mig det ilde!

Jeg ind i Hasselgangen treen,
Her maa hun sikkert være?
Paa Bænken sad hun med end Een,
Ham kysted hun bag Hækkens Green,
Og kaldte ham sin Kjære.

Jeg slog det sidste Elskovsblik
Med Veemod paa min Skjønne,
Paa hendes Øies Lueblik,
Og paa det gyldne Haar, hun fik,
Den Rose i det Grønne!

Men da jeg tog saameget Mod
At titte ind bag Qviften,
Og see det fine Melk og Blod,
For hvem den Lille mig forlod, —
Saa var det Contoiriften.

Jeg lod dem sidde og gik bort,
Og skrækked dem slet ikke;
Mit Aandedræt blev kuns lidt kort,
Og Taaren steeg, saa det blev sort
Som Nat for mine Blikke.

I Kjøkkenet jeg traf Mama
Ved Stegen og ved Kagen:
„Min Gud! hvor kommer De dog fra?“
Og Fruen var saa fornem da,
Hun tog mig ei om Hagen.

Mit Hjerte var saa fuldt af Gru,
Men det blev meget værre;
Selv Sproget var forandret nu,
Og hvor det før var Du og Du,
Der kaldte de mig Herre.

De gav mig Viin og liflig Mad,
Høibords blev jeg placeret;
Men som vi nu kring Dugen sad,
Og langede til blanke Fad,
Det var dog saa generet.

Min Taare ned i Glasset flød,
Jeg kunde ikke for det;
Den Viin, som før var mild og sød,
En Malurtstrøm til Hjertet gjød,
Og qvalte voldsomt Ordet.

Den frosne Fornemhed, jeg saae,
Den havde reent forstemt mig;
Jeg iled ud, hvor Hunden laae,
Han havde med sin Lænke paa
Dog ikke ganske glemt mig.

Af Sorrig blev jeg tankefuld
Til Kirkegaarden drevet;
Den gamle Mand, som laae i Muld,
Han var mig vistnok blevet huld,
Ifald han havde levet.

Det var da de tre lange Aar
Med deres dunkle Gaader!
Naar os et Glimt af Haab opgaaer,
Vi stakkels Mennesker, vi spaaer;
Men Een er kun, som raader.

Sonet.

O, hulde Søvn! du naadig dig forbarme,
Saa fast du mig i dine Lænker binde,
At glad jeg skuer Liv og Lys at svinde,
Med dem forgaaer jo al min Sorg og Harme;

Du bære mig i dine bløde Arme
Til Drømmens Land, hvor ingen Taarer rinde,
Hvor min troløse Ven jeg tro kan finde,
Han trykker der min Haand med vante Varme;

Der drikkes Glemsels Væld af fulde Skaaler,
Kun Glædessuk fra lette Hjerter iler,
Og Salighed om alle Læber straaler;

Der evig Fred paa hver en Pande hviler,
Der er min Elskte mild; kun der hun taaler,
O, sjeldne Fryd! at jeg til hende smiler!

Sonet.

Jeg glemme Dig? Hvorhen sig Øiet vender,
Jeg skuer svage Glimt af dine Ynder:
Din purpurrøde Kind, naar Dag begynder,
Dit Afskedsblik, naar Solens Afsked brænder;

Som Lilien er din Barm, de hvide Hænder,
Og Maanen mig dit Øie fromt forkynder;
Men intet lignes kan i Nord og Sønder
Ak! ved dit Hjerte, naar man ret det kjender!

Jeg glemme Dig? nei, altfor dybt jeg føler
I Barmen end den Brand, som intet kjøler,
Skjøndt Du saa grusomt med min Smerte leger;

Som en Magnet jeg mod min Stjerne peger.
Du straaler høit, jeg sunket er i Støvet:
Du er den røde Frugt, og jeg er — Løvet.

Sonet.

Som naar en Draabe, født i Morgenrøden,
Selv i sit Fald med tusind Farver praler,
Og blank i Muslingdyrets Barm neddaler,
Som ubevidst modtager Ætherføden;

Og føler snart saa stærkt en indre Gløden,
At Skallen sig som Himmelbuen maler,
Men dog sin Skat med Livet dyrt betaler,
Thi Perlen bliver moden først med Døden; —

Saaledes er min Elskov i mit Hjerte
En himmelsk Draabe, der med alt det Søde,
Som Jord og Hav og Eden har i Eie,

Fortærer Livets Kraft, men trods sin Smerte
Dog lader mig i hellig Vellyst gløde,
Indtil den strækker mig paa Gravens Leie!

Sonet.

Og da mit Hjerte saa var dødt, og stille
Det nedlagt var i Brystets Sarkophage,
Paa Kistelaaget Sorgen sad tilbage,
Den stirred fælt med sine Blik, de vilde;

Men bort fra Stedet vandrede den lille,
Den kjære Flok af mine Glædesdage,
Som fortindhyllet og med Veemodsklage
Paa Graven havde tømt sin Taarekilde; —

Da lød et sødt: Vaagn op! — og Sorgen flyede,
Det kom fra hende, som jeg ikke nævner,
Fra hendes Øines Straaler Dagen gryede!

Op kraftigt Hjertet foer af Dødens Dvale,
I Livets Kamp det atter freidigt stævner,
Og hver dets Daad skal kun om hende tale.

Hvordan hun er?

1.

Hun skildres ei med Pen og Blæk,
Det føler jeg med salig Smerte;
Men disse svage, usle Træk
Skal dog nok røre mangt et Hjerte.

2.

Naar hun blandt ældre Piger staaer,
Er hun saa smuk, som det er trolig,
At Psyche var i Ungdoms Vaar,
Da hun blev ført til Amors Bolig.

3.

Hun staaer iblandt de Yngstes Flok
Som Julens Engel, der fra Himlen
Til Barnet bringer Glæde nok,
Men selv den Gladeste i Vrimlen.

4.

Hun er saa ung, som Rosens Knop,
Der viser os det stærke Røde,
Og just vil sprænge Bægret op,
For ret i Elskovs Sol at gløde.

5.

Mig er hun ei for ung og varm!
Nei, det er just min største Lykke;
Jeg hende da med mandig Arm
Skal til mit unge Hjerte trykke.

6.

Men tænk dig hendes Diekast!
Som Aftenstjernens Elskovsminer,
Naar den med sød, urolig Hast
Bag Solens Natteleie triner.

7.

Hun har et Smiil omkring sin Mund,
Som naar en Lilie fra sin Stengel
Seer mildt sig selv paa Kildens Bund,
Og tænker: det er Liliens Engel!

8.

Vorherres Himmel nøies jo
Med Dagens Fakkel, Nattens Kerte;
Jeg seer paa een Gang Stjerner to,
Som gjør en Himmel af mit Hjerte.

9.

Med en Tilskuers hele Ild
Jeg hendes Blikke tidt udpønser,
Og seer et Elskovsskuespil
Bag hendes Øines Silkefryndser.

10.

Saa reen som Vaarens Rosenskyer,
Saa sorgfri gaaer min Elskerinde,
Og aner ei det Eventyr,
Hun spiller i min Barm herinde!

11.

Skal vi da slutte vor Contract?
Jeg Romeo, Du Giuliette?
Vi spille til den fjerde Act,
Den femte vil vi reent udslette.

12.

Staaer hun mig fjern, hver Blomst jeg seer
Som svage Glimt af min Veninde;
Er hun mig nær, mit Øie meer
End alle Blomsters Pragt kan finde.

13.

Hun synger ei, — det vide vi, —
Men hendes Røst dog er, paa Ære!
Et fromt Musikacademie, —
Der skal mit Hjerte gaae i Lære.

14.

Hun dandser ei, men det er godt,
Fra Himlen troer jeg, hun maa stamme,
Og hæved hun saa Foden blot,
Saa sløi hun vistnok med det Samme.

15.

Skjøndt jeg med Riim ei kan faae Bugt,
Som jeg til Navnet vilde lænke,
Er det mig selv et Vers, saa smukt,
Som nogen Sanger kan udtænke.

16.

Den lille ranke Lilievaand,
Hvis Blade er to hvide Hænder,
Mit Hjerte holder i sin Haand,
Og det er derfor, at det brænder.

17.

En Tid hun gik med sine Haar,
Og lod dem flagre yndigt vilde;
Men nu hun dem i Fletning slaaer,
At Ingen flere sig skal hilde.

18.

Jeg fangen er; men som en Gud
Kan jeg med gyldne Lænker bramme;
Og slipper jeg end aldrig ud,
Saa er det saamæn og det Samme!

19.

Jeg kunde gjerne blive ved
At male fort, ifald jeg vilde;
Men det blev Digternes Fortræd,
Jeg tømte deres Billedkilde.

20.

Men samler jeg den store Sum,
Betragter jeg den hele Pige,
Er hun et sødt Mysterium,
Som ingen Tunge kan udsige.

Bjergmænd.

Vi grave dybt i sorten Muld,
Vi Jordens Hjerte saare;
Det er det klare, lyse Guld,
Som flyder i hans Aare;
Vor Jord den er en gammel Mand,
Og meget maa han trælle,
Skjøndt stum, dog mangen Hugger han
Mon sære Sagn fortælle.

Saa dybt, hvor Klippens Fødder staaer,
Man hører Vandet trille,
Der vander nu den mørke Gaard
Den evigt kolde Kilde;
Den klinger som et Orgelspil,
Og aldrig Stemme skifter, —
Naar Piberne man lytter til,
Da er det Klippens Rifter.

Vel ingen munter Sol vi har
Her i vor travle Kube;
Fra Schachten straaler Faklen klar
Ned i den dunkle Grube;
Der skuer man det frosne Glar,
I Mulmet ud sig strækker,
Hvor ingen Fisk sig svunget har,
Hvor ingen Frøer qvækker.

Langt inde i den graae Granit
Der boer den gamle Drage,
Vi Bjergmænd høre hende tidt
At klynke huult og klage;
Vel tusind Aar hun ruge maa
Paa Flintens skarpe Kanter;
Thi ud af Flinten kan hun faae
De klare Diamanter.

Vi kjende Herrens høie Magt
Udi vor travle Hule,
For ham, hvem alt er underlagt,
Man kan sig aldrig skjule;
Ham see vi her saa godt, som I,
Der hist har lyse Dage,
Kun ham alene frygte vi,
Og see os ei tilbage!

Rankens Datter.

Naar Druens smekkre Moder
Har fostret Dattren ved sit Bryst,
Og i de blanke Kloder
Sig speiler Himlens Lyst;
Da springer hun fra Løvets Skjold,
Hvor hun har siddet tryg og bold,
Og hver en lystig Broder
Hun fanger strax i Vold.

Det er en deilig Pige,
Hun luer frisk med fyrigt Mod,
De runde Bryster stige
Med dristigt Ungdomsblod;
Naar Diet sender ud sit Lyn,
Eia! det er et herligt Syn!
Hver Sorgens Sky maa vige
Fra Mandens Diebryn.

Hun farer ei med Lempe,
Hun er saa stærk som Herkules,
Med Tusind kan hun kjæmpe, —
De synke hen som Græs.
Hver Feigheds Slave gjør hun fri,
Og hendes søde Trylleri
Et Hjertes Storm kan dæmpe
Til yndig Melodie.

Sit Kys hun skjenker Alle
Saa sødt, saa fast ved Nat og Dag,
Med Jubel kan man falde
I hendes Favnetag.
Hun tager Alting oververs,
Hun vender Graaden om til Skjers,
Paa hendes Navn vi kalde
I Toner og i Vers.

Men skjøndt hun trygt i Armen
Os knuger ret med kjærlig Lyst,
Ei kjøles Troskabsvarmen,
Som huses i vort Bryst;
Hun lærer os saa søde Ord,
Som aldrig før er hørt paa Jord,
Hun drager frem af Barmen
Hvert Elskovssuk, der boer.

Frisk op! og lad os tømme
Den Trylledrik, det Jomfrublod,
Da skal vort Hjerte svømme
I en elysisk Flod;
Hun freder Kundskabstræets Rod,
Hun er vor Elskov ei imod,
Og saligt kan vi drømme
Ved hendes Altars Fod!

Amor Jesuita.

Jeg laae i Græsset nys
Og saae hver Lilie
Faae Sommerfuglens Kys
Imod sin Villie;
Mens Biens Læber hang
Ved Blomsterdusken,
Jeg hørte Fuglesang
Bag Rosenbusken.

Men ogsaa hørtes der
En sagte Hvisken:
Da listed jeg mig nær
Til Tamarisken,
Og drog saa jævnt med Flid
En Green tilbage; —
Men aldrig nogentid
Har jeg seet Mage!

I Buskens indre Bryst
I grønne Skygger,
Hvor Nattergalen tyst
Sin Rede bygger,
Der stod en lille Knegt
Med gule Lokker,
Og Busken ved hans Vægt
Saa sagte rokker.

Han stod med sine Been
I Stammens Kløfter,
Mens paa en løvfuld Green
Sin Arm han løfter;
Hans Vinger vare blaae,
Med Guld isprængte,
I Busken Kogret laae
Og Buen hængte.

Han smilte skjelmsk og snild;
Men knap jeg taalte
Den underfulde Ild,
Som Øiet straalte.
En lille Skaal af Guld
Stod ved hans Side;
Men, hvoraf den var fuld,
Maa han nok vide.

Ned i den gyldne Skaal
Han dypped Pilen,
Og saae paa grumme Staal
Med selsom Smilen;
Hans Die vogted paa
En Fuglerede,
Hvor tvende Unger laae,
Og peb dernede.

Han tog med nænsom Haand
Paa deres Tunger,
Og skar for Talebaand
De spæde Unger;
Han strøg dem begge to
Med Sødt om Munden;
De rysted sig; da loe
Han høit i Lunden.

Den gamle Nattergal,
Sad saa andægtigt,
Og hørte, hvor hans Pral
Var stolt og prægtigt;
Hun tænkte vistnok paa,
Da hun var Unge,
I Skolen maatte gaae
Og lære sjunge.

„En Gud," han sagde, „er
„Nu eders Amme;
„Thi jeg vil skjænke jer
„Min høie Flamme;
„Mit Guddomssprog, mit Bud
„Jeg eder lærer,
„Og sender jer saa ud
„Som Missionærer.

„Den anden Fugleæt
„Maa ogsaa lære,
„Men kommer dog ei ret
„Til nogen Ære.
„Men I er af det Slags,
„Som vist kan hexe;
„I kommer alle strax
„I Mesterlexe.

„Min Bitterhed er sød,
„Min Qval er Glæde,
„Og det er Sorgens Død,
„For mig at græde.
„Den Sæd skal I udstrøe
„I Svendens Hjerte,
„Oplære hver en Mø
„I Elskovssmerte.

„Naar eensomt Svenden gaaer
„I Elskovstanker,
„Ved Vindvet Pigen staaer,
„Og Hjertet banker;
„Hun seer jo nok hans Vei
„I mørke Fjerne,
„Men aabner Vindvet ei;
„— Hun vilde gjerne! —

„O! slaa da sødt og net
„I Foraarsdalen!
„Saa hvisker Menneskets:
„Hør Nattergalen!
„Og paa mit store Navn
„Vil Alle raabe,
„Og under Livets Savn
„Paa mig kun haabe.

„Da voxer stolt omkring
„Min Magt paa Jorden;
„Og da gaae alle Ting
„Først ret i Orden;
„Thi det er Sorgens Død,
„For mig at græde;
„Min Bitterhed er sød,
„Min Qval er Glæde!"

Jeg gyste ret derved,
Han fløi med Latter,
Og paa sin Rede ned
Sprang Fuglen atter.
Nu veed vi da bestemt,
Bag Løvets Gitter
Der præke luunt og gjemt
De smaa Jesuiter.

De høie Steder.

Brev fra Straßburg, til Anna Mathea.

Mit første Brev var jo fra Kiel?
Men dette er fra Byen,
Hvor Münstren som en Poppelpiil
Er voxet op i Skyen.

Nu har jeg gjort en stor Svingom
Fra Tydskland til Neapel,
Og naar jeg ret mig tænker om,
Det tykkes mig en Fabel.

Thi alt, hvad jeg har redet, kjørt,
Og vaaget, drømt og sovet,
Og følt og tænkt og seet og hørt,
Det myldrer i mit Hoved.

Du indseer vel, det var ei let,
Mens Diet foer forbi det,
At gribe hvert et Billed ret,
Og hitte Rede i det.

Men Dig jeg takke maa især,
Min snilde smaa Veninde!
Thi din er Skylden, om jeg her
Tilrette mig skal finde.

Dit Minde var den gyldne Traad,
Mig hele Veien fulgte,
For den jeg ingen Sorg og Graad
Og ingen Latter dulgte.

Paa denne Snor, hvor jeg drog frem,
Liig Perler lod sig fæste
Hvert Billede, jeg bringer hjem,
Men — Snoren er det Bedste.

Thi den holdt ud fra Kjøbenhavn
Til, hvor min Reise slipper,
Hvor jeg har skaaret ud dit Navn
I Capris brune Klipper.

Lad Andre gvide, om de vil,
For Store og for Slemme,
Jeg veed, jeg holder bedst mig til
Den Lille og den Nemme.

Dit Minde — kort — mig ei forlod
I Sorger og i Glæder,

Om jeg paa flade Slette stod,
Om paa de høie Steder.

Liig en Magnet mod Nordens Pol
Stod altid mine Blikke;
I Norden straalte Du, min Sol!
Jeg var som en Solsikke.

Saadan jeg red paa Capri op,
Hvor før stod Kaiserhuset;
Der rødmer vildt Levkoiens Top
Imellem Oldtidsgruset.

Og rundt omkring mit Øie saae
Med Vellyst i det Fjerne,
Det kunde ei til Sjælland naae,
Endskjøndt det vilde gjerne.

Jeg ellers altid skyer med Gru
At røres og at smægte,
Men her mit Hjerte rørtes, Du,
Det kan jeg ikke nægte.

Saa da jeg kom lidt længer frem,
Hvor Fjeldets Væg var lige,
Jeg ridsede et A og M, —
Hvad mener Du, de sige?

De Andre Skriften ei fik seet;
Thi havde de blot seet den,
De havde vistnok ret beleet
Sentimentaliteten.

Og da vi kom i Dalens Skjød,
Som skraa mod Havet stiger,
Der rakte os Levkoien rød
De brune Bønderpiger.

Smukt satte jeg dem paa min Hat,
Og tænkte: „Hun derhjemme
Skal eie denne sjeldne Skat,
Jeg trofast vil den gjemme!"

Men, ak! tilgiv min Troløshed!
Hist i Castellammare
Jeg gav dem til en Deilighed,
Jeg kunde mig ei bare.

Derfor min Straf jeg skulde faae,
Da over Engelsryggen*)
Til Døden træt jeg maatte gaae
Og støtte mig til Krykken.

*) Monte S. Angelo.

Jeg speided vel, men Intet der
Jeg fandt af danske Lunde,
Kuns Solens Guld, Orangetræer
Og Vin jeg øine kunde.

Høit stod jeg paa Vesuvio:
Igjennem Strid og Trængsel,
Jeg tænkte, naaer man Maalet jo
For al sit Hjertes Længsel.

Men hyllet tæt i Røg og Damp,
Som Christian den Fjerde,
Ei Blikket, trods den svære Kamp,
Gik over Alpens Gjerde.

Vulcanus med sin Svendetrop
Laae tyst i Damp og Hede,
Han hvilede sin trætte Krop
I Lavabygte Rede.

I Krateret jeg raabte: „Hei!
Vær artig nu dernede,
Thi jager du os Tre vor Vei,
Saa gjør du os kun vrede.

Den Ene er en Krigens Mand,
Jurist det er den Anden,

Og Præst engang jeg blive kan,
Ei skye vi selve Fanden.

Saa, frygter du ei Krigens Brand,
Og skyer du ei Processen,
Da lyser jeg i Kirkens Band
Dig selv og Smedecessen!" —

En deilig Sommerdag jeg red
Paa Monte Cavos Isse,
Og saae Alverdens Herlighed
Fra Klostertaarnets Spidse.

Men intet lille Glimt jeg fandt
Af Vintersbølles Banker,
Og det min Glædes Vinger bandt,
Thi did stod mine Tanker. —

I det vidunderlige Rom
St. Peders Dom mon kneise;
Den, som engang til Toppen kom,
Har gjort en lille Reise.

Og did jeg kravled ogsaa op
I Compagnie med Flere
For fra dens gyldne Floi og Top
Min Lykke at probere.

Men da vi kom i Knappen ind
(Huul er den, maa Du vide),
Jeg saae ei bedre end en Blind,
Thi lukt var hver en Side.

Slukørede vi nu i Rad
I kobberstøbte Kugle
Med trætte Lemmer tause sad,
Som fangne Sangens Fugle.

Dog pludselig en Trøst vi fandt,
Den Trøst sad i en Flaske;
Det var den lille Musikant,
Han drog den af sin Taske.

Han raabte: „Nu en Draabe hver
Af Druens Blod skal drikke,
Og nævne hende, han har kjær!"
Da straalte Alles Blikke.

Da mig han rakte Flasken frem,
Jeg satte den for Munden,
Jeg nævnede et A og M,
Og tømte den til Bunden. —

Paa Apenninens steile Top
Som sig mod Himlen løfter,

Jeg steeg til Valombrosa op
Igjennem Fjeldets Kløfter.

Det Kloster laae saa lunt og tyst
Omsnoet af kjøle Strømme;
Der blev jeg ført til Sjællands Kyst,
Men det var kuns i Drømme.

Der var en Lund med deiligt Læ,
Men paa den bløde Flade
Stod og et eensomt Bøgetræ
Med sommerfriske Blade.

Jeg favnede den gamle Ven,
— Han fandtes ei i Dalen, —
Og strakte mig i Græsset hen,
Og slumred ind i Svalen.

Da havde jeg saa sød en Drøm,
Veemodig uden Lige;
Jeg Taaren følte ængstlig, øm
Sig ned ad Kinden snige! —

Imellem Viin og Korn og Frugt
Paa Lombardiets Slette
En prægtig Stad sig breder smukt,
Dens Navn Du let kan gjætte.

Hver Morgen der jeg vandred til
Den store Kirkes Haller,
Hvor Solens Lys med broget Spil
Igjennem Ruden falder.

Den Kirke med sit Spiir og Top,
Med Buer og med Dukker,
Og med sin hvide Marmorkrop
Seer ud, som gjort af Sukker.

Ja, Tagets hele Billedhær
Med Trapper, Løv og Blade,
Seer rigtig ud, paa Lidet nær,
Som lutter Raffinade.

Forgyldt paa Templets Tinde stod
Jomfru Maria blide;
Jeg satte mig ved hendes Fod,
Og stirred ud saa vide.

Rundt om laae Sletten; men saa vidt
Som Øiet kunde see den,
Stod Bjergene som et Stakit
Omkring det rige Eden. —

Jeg travede med trøstigt Sind
Ad Splügenbjergets Side,

Frem og tilbage, ud og ind
Man Veien op maa stride.

Tænk Dig, hvor det var sært at see
En Vinterdag deroppe;
Skjøndt i August, der glindsed Snee
Paa alle Bjergets Toppe.

Der kom mig som en Luftning ret
Fra Nordens fjerne Dale,
Fast standsede mit Aandedræt,
Jeg kunde næppe tale.

Paa Grændsen jeg mig vendte om,
Og Haand paa Hjertet lagde:
Den Kuling, som fra Norden kom,
Til Syd min Hilsen bragte.

„Farvel, Vulcani Helligdom
Med rankesmykte Skulder!
Farvel, du store, stille Rom!
Farvel, Neapels Bulder!

Farvel, Toscanas Blomsterfad!
Ligurias Fyrstinde!
Farvel, Orangens dunkle Blad!
Farvel for denne Sinde!"

Jeg som en Draabe hurtigt gled
Ad Bjergets steile Pande,
Og derpaa rask det gik afsted
I skjønne Schweizerlande. —

Jeg nu tilsidst er kommet til
Den gamle Rhin og Byen,
Hvor Taarnet liig en Poppelpiil
Er voxet op i Skyen.

Didop som i en Kjæmpealm
Jeg krøb i Løv og Grene,
Men Grenene var støbt af Malm,
Og Bladene var Stene.

Jeg ridsede mit A og M
Ved Korset, næst ved Himlen,
Du selv engang kan finde dem
Imellem Navnevrimlen.

Jeg dreiede mig som et Fløi
Med Næsen imod Norden,
Men sort var Himlen, fuld af Støi
Med Skyer, Lyn og Torden.

Min Hals jeg gjorde rigtig lang,
Og letted mig paa Taaen,

Og kiged efter Dannevang,
Men troer Du vel, jeg saae 'en?

I Horizontens mørke Graae
Kong Volmers Taarnespidse
Jeg syntes rigtignok jeg saae,
Men veed det ei tilvisse.

Min Koffert alt er stoppet, Du,
Med Skjorter og med Støvler,
I Morgen reiser jeg; men nu
Jeg hviler mig, og — vrøvler.

Endskjøndt Du er en Jomfru klog
Paa otte Aar og mere,
Jeg haaber, denne Billedbog
Ei skal din Smag genere.

Du staaer jo i den lille Flok
En Stund endnu, og tro mig!
Jeg selv er saa barnagtig nok, —
Tidt kloge Folk udloe mig.

Lad Andre qvide da, som vil,
For Store og for Slemme,
Som sagt, jeg holder bedst mig til
Den Lille og den Remme.

Om lidt Du voxer, bliver stor;
Men naar Comoedien ender,
Vi blive dog, saavidt jeg troer,
Nok lige gode Venner.

Da haaber jeg, Prindsessen fiin
Mig, den Forladte, trøster;
Den Skjæbne før har været min,
Jeg husker nok din Søster.

Kuns Jacob tjente fjorten Aar
For Rachel og for Lea;
Jeg evigt til din Tjeneſt' staaer,
Min lille Annathea!

Paa Herregaarden.

Hil sidde I, Herrer og Fruer!
Som flette en spraglet Oval,
Hvor Kraften og Skjønheden luer
Høit i den forgyldene Sal!
Hvor skal jeg min Lovsang fremsende?
Mit Hjerte knap kjender sit Maal!
Skal jeg til hver Rose mig vende,
Hvad heller til blinkende Staal?

O, Rose, du rødeste Blomme,
Du spirende, duftende Guld!
O, Rose, du hvide, du fromme,
Du Stjerne, nedfalden i Muld!
Skjul dybt eders tindrende Øie,
Og rødmer kun ydmygt i Løn,
Thi Skjønhedens Himmel, den høie,
Her straaler mod Strængenes Søn.

Du Eeg, med den knudrede Stamme,
Du Palme, med blomstrende Fjer,
Du Bjerg, som er evigt det Samme,
Du Jisfjeld, med gnistrende Spær!
Jer Kraft, som kun hviler forstenet,
Hos Ridderen luer med Liv,
Med Siirlighed blev den forenet
Ved Elskovs almægtige Bliv!

Op! blomstrende Herrer og Fruer!
Skalmeierne kalde til Dands;
Hvor Kraften hos Skjønheden luer,
Der flettes den sødeste Krands.
Høit Natten udstak sine Fakler,
Den vinker til sværmende Lyst;
Viid, Kjærligheds søde Mirakler
Ret læres kun Bryst imod Bryst!

Sang i Dalen.

Naar Is og Snee paa Mark og Vang
Gaae bort for Solens Blink,
Og Droslen med sin muntre Sang
I Busken bygger flink;
Da til min Gritlis Dør jeg gaaer,
Og banker sagte paa,
At nu vi har den grønne Vaar,
Det kan hun strax forstaae.
La du, da dui, da du ꝛc.

En Krop saa rank, som Fyrren hist,
En Fletning tyk og lang,
En Fod saa let, som Fugl paa Qvist,
En Røst, som Klokkeklang,
To Øine, som to sorte Bær,
Og Kinden rund og rød, —
Jeg tør nu spørge frit Enhver,
Om Tøsen ei er sød?
La du, da dui ꝛc.

Hver Morgen Solen tidligt staaer,
Og kiger listigt ind,
Hvor Gritli fletter peent sit Haar,
Og kysser hendes Kind; —
Men jeg er nok saa snild, som den,
Thi knap den daler ned,
Jeg gaaer til Sennerhytten hen,
Og hun — hun veed Besked.
La du, da dui ꝛc.

I Dalen er en deilig Plet,
Der staaer et Lindetræ,
Der dandse vi omkring saa let
Udi dets grønne Læ;
Vi synge, som vi kunne bedst,
Vi har et lystigt Sind,
Thi Glæden, som en daglig Gjæst,
Hos os gaaer ud og ind.
La du, da dui ꝛc.

Med Riflen paa min brede Ryg,
Tre Fjedre paa min Hat,
Til Fjelds jeg stige kan saa tryg
At faae paa Gemsen fat;
Og kommer jeg saa vel derfra
Med Bukken, som er skudt,

Jeg Sølverlænker kjøber da
Og Perler til min Glut.
La du, da dui ꝛc.

Jeg lever freidigt hertillands,
Thi Fred jeg har med Hver,
Jeg har en Næve jo til Mands,
Hvis To mig kom for nær;
Min friske Glut og min Musket,
En Sang til Vinens Priis,
Det kan man kalde, troer jeg, ret
En Stump af Paradis.
La du, da dui ꝛc.

Sang paa Fjeldet.

I Aftenens Glands men glode
Bjergenes Krop,
Og Fuldmaanen hist, den røde,
Hæver sig op;
I Dalen er Alt saa mørkt og tyst,
Sødt Kilderne qvæge Klippens Bryst,
Orangen høit, den søde,
Sig vugger i Træets Top.

Forsigtigt mit Æsel træder
Kløftbroens Bræt,
Til Fodret han alt sig glæder,
Foden er træt.
Han støder sin Røst i Luften hen,
Det skingrer fra Bjerg og Dal igjen; —
Han ryster Trensens Kjeder,
Og spidser sit Øre net.

Selv langsomt jeg Foden flytter,
Steil er min Gang;
Mod Fjeldvæggen Haanden støtter,
Stien er trang;
I Vinhaugen brænder rødt et Baal,
Der venter mig huldt min Længsels Maal; —
Jeg veed jo, hist hun lytter,
Og hører nok alt min Sang.

De sortbrune Øine tindre,
Stjernerne liig,
De sige mig: „Hjertets Indre
Brænder for Dig!"
Høit lyder Kapellets Klokkeklang,
Da nynner hun fromt sin Aftensang:
Madonna! huldt Du lindre
Min Længsel evindelig!

O! Nina, min unge Qvinde!
Liflig og varm!
Snart skal jeg omkring Dig vinde
Kraftigt min Arm;
Trygt kysser jeg Læbens Rosenblad,
Som skulde vi aldrig skilles ad; —
Og Morgnens Sol skal finde
Os slumrende Barm mod Barm.

Til min Læser.

Min Musa svæver ei paa stærke Vinger
I dristig Flugt til høie Regioner;
Hun fremmed er, hvor Skræk og Rædsel throner,
Og sjelden sig fra lave Tue svinger.

Med sparsom Gunst kun af og til hun bringer
Sit søde Kys, og Længselen forsoner,
Og lærer mig de faa, de simple Toner,
Som ængstelig min Haand af Strængen tvinger.

Hun ligner mest en fattig Bondekone,
Der hist og her blandt Bukkar, Brombærranker,
Blandt Caprifolier, under Bøgens Krone

Af Blomster, vilde Bær en Skat sig sanker,
Og smykker den saa godt, som hun forstaaer 'et, —
Men, ak! det er kun Vaar een Gang om Aaret.

Prolog til Damerne.

Ved en Forestilling i Studenterforeningen.

Den gravitetiske, den tause Fugl,
Som stadigt sidder ved Minervas Side; —
Der langsomt svæver hen i Nattens Skjul
Paa Søvngudindens Spor, naar hun, den blide,
Selv slumrende, et Barn paa hver en Arm,
Hendaler gjennen Sommernatten varm; —
Som sætter sig paa Grenen tidt derude,
Og kiger ind ad Vindvets Rude,
Og seer den unge Pige staae
I søvnløs Stund halv ubevidst og stirre
Paa Sø og Skov, hvis Former sig forvirre
I Nattens ubestemte Graae; —
Hiint Billede paa Dybsind, paa Forstanden,
Der pryder Banneret, vi ære,
Som hver Student — De veed — maa bære
Om ikke i, saa dog *paa* Panden:
Hiin Fugl har klækket ud en Flok
Af Børn, som hendes Viisdom arve,
Som bære hendes alvorsfulde Farve,
Og ere lærde, Gud veed! meer en nok.

Men see! — et andet Kuld hun frembragt har,
Hvis Fjederham har tusinde Couleurer,
Hvis Stemme klinger jublende og klar,
Og tidt et morderligt Spektakel fører,
Der chagrinerer slemt den satte Ugle;
Og disse kaldes — kan De tænke! — Spøgefugle!
Af dem er sanket her i dette Buur
En Sværm, som kjæk og fuld af Løier
Tør efterligne hiin fortryllende Natur,
Hvis Smiil kun deres Mod forhøier,
Ifald det ellers kan formeres;
(Den slanke Piil kun gracieust sig bøier,
Det Bedste, veed De, bedst parodieres!)
De har det Haab, at ikke reent omsonst
De have lokket Dem til disse Sale;
I Lystighed bestaaer al deres Kunst!
Dem var det da, hvis Sag jeg skulde tale,
Og inderligt dem anbefale
Til Deres Bifald, — Deres Gunst.

Vise.

Ak, hvor Faa her rundt om Borde
Af den gamle faste Stok!
Vist vi spurgte, om vi turde:
Hvor er vel den hele Flok?
Hvor er Aanden, som forene
Os i Livet skulde smukt?
Træet har vel mange Grene,
Men hvor er dets gyldne Frugt?

Venner! læg det Ord paa Hjerte,
Det er ei saa ilde meent:
Rosens Duft og Tornens Smerte
Er i Livet jo foreent;
Lad da Smerten os ei frygte,
Og lad os ei Kampen skye;
Finde skal vi, hvad vi søgte,
Om vi fødes kan paany.

Ei det kaldes kan at sværme,
Nei, det er en reen Bedrift,
Om vor Skat vi vil beskjærme
Kjækt i Tale, Sang og Skrift;
Men skal Aandens Kamp os nytte,
Maa der Ild i Aaren gaae;
Ryg mod Ryg vi da maae støtte,
Og til begge Sider slaae.

End som Brødre staae vi sammen,
Og vort Maal vi end kan naae;
Dog et Puft kan slukke Flammen,
Og vort Samfunds Lys udgaae;
Men — som Grundsteen kan vi bære,
Hvis vi knytte Haand i Haand,
Kongens Throne, Danmarks Ære,
Friheds Lys og Sandheds Aand.

Bort dog nu med Alvors Tanker,
Ringer Sorgen til dens Grav!
Glæden vinker! Druens Ranker,
Kjærlighed har og sit Krav;
Tænk nu hver sin Elskerinde,
Husk det sidste, søde Kys!
Da vil Skyen nok forsvinde,
Og hver Pande vorde lys!

Farvel

til

Henrik Hertz.

Naar Engen praler lysegrøn,
Og Gjøgen høres gale,
Og Droslen bygger Huus i Løn
I dunkle Bøgesale;
Naar listigt Bølgen, blank og blaa,
Sig stjæler Kys fra Stranden,
Var det jo syndigt, om vi laae
Forknyt bag Volderanden.

Nei, følge vil vi Hjertets Drift:
At høre Kildens Stemme,
At grandske hvert nyprentet Skrift,
Som staaer i Skovens Gjemme;
Andægtigt der vi lytte til
De tusind smaa Poeter;
Hvad Sommerfuglen præke vil
Fra Blomstens blaae Catheder.

En Sanger fulgte os herud
At see vor Skov, vort Eden,
Før han, i Pagt med Sangens Gud,
Vil flagre bort fra Reden;
Da taer han sagtens Harpen med,
Men vi bør ikke klage:
Hans Hjerte vil med Trofasthed
Nok blive her tilbage.

Dybsindig, snild, med mandig Røst
Han tugted Kunstens Blinde;
Han sang med dybtbevæget Bryst
De faldne Danskes Minde;
Hans Børn vi saae, — en broget Rad
Paa Kongens Torv derhjemme,
Og spørges: hvor han ellers qvad?
Maa vi ei Hirschholm glemme.

Men, at ei Sydens fjælne Klang
Os skal hans Længsel røve,
Og reent den danske Fuglesang
I Mindet overdøve;
Skal han af Skovdocenters Hær
Et lille Cursus høre,
Som paa den lange Reisefærd
Kan klinge for hans Øre.

„Flyv saa kuns over Bjerg og Dal,
Og sank dig søde Frugter,
Og bær dem hid i Bøgens Sal,
Hvor Bredden venligt bugter;
Strø her din Høst! — i Fredens Læ
Din Idræt huldt vil lykkes,
Og friske Skud af Laurens Træ
Omkring din Isse trykkes."

Champagnevise.

Rask nu lad Champagnen knalde,
Proppen høit mod Loftet slaae,
Riim nu lad fra Læben falde,
Som har Been og selv kan gaae!
Bacchus ogsaa denne Gang
Fader være til vor Sang.

Skjøndt Champagnen synes rolig
Har den dog et vildt Gemyt;
Hidsig sprænger den sin Bolig,
Og gjør ikke lang Disput;
Straalen stiger mægtig frem,
Stræber atter til sit Hjem.

Solen selv sig heed nedgyder
I vor trolddomsfulde Drik,
Og naar flammende den syder,
Faae vi mangt et Himmelblik;
Thi hver Draabe, rund og fiin,
Gjemmer snildt en Amorin.

Amor stolt paa Vinens Dunster
I vort Capitolium
Driver sine vilde Kunster,
Og i Barmens Adytum;
Ved hans Oprør tidt er hændt,
Hjertet skisted Regiment.

Tidt, naar Hjertet maatte stride
Tvivlsomt mellem Hulde to,
Lod Champagnen vi nedglide
For at mægle Fred og Ro;
For det meste har den dømt:
Elsk dem Begge lige ømt!

O, fortryllende Mænade!
Seer jeg ret, Du svimler nok
Paa din Parder? Viindrublade
Spille om din løste Lok;
Ræk dit Bæger, stil mit Savn!
Tørst, det er min Længsels Navn.

Vivat Bacchus! See, han kommer,
Han har hørt vor Flaskes Knald;
Strengt han forske vil som Dommer,
Om vi røgte troe hans Kald!
Drikker Venner! Rask lad gaae!
Vee! om han os ædrue saae!

Ha! hvad vilde Guddomssyner,
Fløiters Klang og Trommers Brag!
Tordnen ruller, og det lyner
For mit Øie Slag i Slag;
Bachus er det! Hvilken Pragt!
Drik, og hyld hans Herskermagt.

Dandser, søde Bacchantinder!
Springer høit, Satyr og Faun!
Gudens Glands mit Øie blinder,
Jeg kun stamme kan hans Navn;
Ned jeg styrter for hans Fod,
Fældet ved Champagneblod!

Drikkevise.

Min Moder tog mig fra sit Bryst
Og mig i Verden sendte;
En Flaske gav hun mig til Trost,
Det var min Arv og Rente.
Hvergang jeg drak, jeg drak for To,
Og evig lystig, fri og fro
Hos den jeg Kraft vil hente.

Min Hals den er et Sugeværk,
Naar Glas ved Læben hefter;
Dens Pompe slink, dens Slange stærk,
Og Vinen følger efter.
Det nytter ei, man raaber: Stop!
Jeg pomper ned, jeg pomper op
Af alle Livsenskræfter.

I Bacchi Helligdom jeg laae,
— Saa tidt jeg der maa ligge, —
Jeg Gudens røde Aasyn saae,
Og bad med megen Hikke:
„O, Bacchus! vær mig naadig, du!
Og lad mig aldrig, til min Gru,
En Draabe Vand uddrikke!"

Han rørte med sin Stav min Mund, —
Det brændte, — jeg fornam 'et; —
Nu skyer jeg Vand, som galen Hund,
Af Vandskræk er jeg rammet;
Og gjør jeg noget Smukt og Godt
Og er jeg ikke reent Peer Tott,
Jeg skylder ene ham 'et.

Med Rhinsk, Madeira, Bergerac,
Champagner og Burgunder,
Tokaier, Porto, Frontignac
Han tryller sine Kunder;
Compotatorers vilde Chor
Lovsynger høit fra Syd til Nord
Hans herlige Vidunder!

En Sviptour til Rom.

I det romerske Gilde, 8de Marts 1834.

Lytter ei til Nordens Stemme!
Sadler Phantasiens Hest!
Storm og Slud vi maae forglemme,
Og i Roma være Gjæst!
Har nu Hesten end ei Vinger,
Vand den brav i Bacchi Blod;
Rask da gjennem Æthren bringer
Den os til den gule Flod.

Hør de tusind Klokkers Bimlen!
Jo, her er den store Stad!
See San Pietro høit mod Himlen,
See hist Caracallas Bad!
Disse klippestærke Mure?
Det er Vaticanets Slot; —
Paven sidder der i Bure
Med sin røde Fløils Calot.

Er vi der? Jo, Allesammen!
Her vi har vort Chiavica.
Seer I Lampen der med Flammen?
Er her Maccaroni? Ja!
Eh, coltello e forchetta!
Nino! Nino! — Subito! —
Sprigati! — Aspett' aspetta!
Der han kommer! — Eccolo! —

L'insalata di lattughe,
Samt et Stykke saftigt Stegt,
Sal e pane kan vi bruge,
Men for Alt un mezzo, — Knegt!
Mindre gjør det ei i Aften,
Langveis fra vi kom herhen,
Og vi skal paa Druesaften
Atter ride hjem igjen.

Kom herhen til Vindvets Rude!
Tænkte jeg det ikke nok?
Han, Tritonen, staaer derude
Paa sin mørke Marmorblok;
Vandets Søile selsomt rokker,
Hvergang Luftens Vinge slaaer;
Var han viis, den stakkels Klokker,
Kom han op og fik en Taar.

Naar i Morgen Solen blinker
Smukt paa Kaiserborgens Gruus,
Vil vi gaae, hvor Kunsten vinker,
Rundt i Staden Huus fra Huus;
Og naar ret vi har studeret
Lærred, Marmor, Loft og Muur,
Vorde vi vel promoveret
Til den levende Natur.

Om Albanerbjergets grønne
Sider møder os da nok
Atter hine stolte Skjønne
Med den ravnesorte Lok:
Ak, Assunta, Serafina,
Nunziata, Orsola,
Betta, Cecca, Gelsomina,
Nina, — ak! Veronica!

Bort dog med det Drømmervæsen,
Som forvirrer Sands og Hu,
Hjemad vil vi vende Næsen, —
Virkeligt er kun hvert Nu;
Og kun dette ret vi nøde,
Hvor vor Vugge stod i Ro,
Hvor de første Taarer fløde,
Og den første Gang vi loe.

Derfor, skjøndt hos Verdens Dronning
Vi fik sværmet sødt i Mag,
Bragte vi dog al vor Honning
Til den gamle Kubes Tag;
Som Erstatning her vi søger
For vort Savn af gamle Rom
Pensel, Meisel, Pen og Bøger
Og — et Hjertes Helligdom.

Den første Excursion.

Fra Studenterne til Etatsraad J. W. Hornemann, 1834.

Egen staaer saa kold og bar,
Bøgen spirer næppe,
Vaaren kun paa Sletten har
Lagt sit bløde Teppe;
Alt saa vidt som Verden er,
Over Dal og Høie
Kiger kjæk en Blomsterhær
Frem med vakte Øie.

Nu hver Blomst sin gamle Ven
Aabner omt sit Hjerte,
For med Duft at veire hen
Vintrens bittre Smerte;
Ved hvert Fjed, han træder frem,
Smaa Veninder tale,
Og hvert Aandedrag af dem
Vil hans Bryst husvale.

Venligt ind i Kredsen træd,
Lad dig lisligt qvæge!
Hver en Urt saa fiin og spæd
Være vil din Læge!
Smukt med Duft og Fuglesang
Hilser Vaaren atter,
Og paa Mark og Eng og Vang
Hver din Søn og Datter.

Her i Skov, som hist i By
Er dit Hjerte hjemme,
Elsket her i Lundens Ly,
Som bag Murens Gjemme;
Hist du tusind Hjerter bandt,
Her dig tusind venter;
Her, som hist, du er iblandt
Venner og Studenter!

Ved et Bryllup.

Vi veed, o, Gud! dit Visdomsøie vaager,
Din Almagtshaand regjerer hvert vort Fjed;
Du spreder mægtigt Jordelivets Taager,
Og sender Trøst og Lys fra Himlen ned;
Paa Støvets Færd Du trykker Alvors Stempel
Du mildner kjærligt Kampens bedske Frugt,
Du gjør vort Hjerte til et Fredens Tempel,
Som aabent staaer, til Graven det har lukt.

Vi veed, o, Gud! Du aabner mildt dit Øre,
Du lytter til en ydmyg Tillids Raab;
Dig intet Suk forgjæves vi fremføre,
Beskjæmmet aldrig blev hos Dig vort Haab.
O! hør vor Bøn for disse To, som knæle
Med hellig Andagt for din Høiheds Pragt!
O! lad paa dem dit Faderøie dvæle,
Velsign for Evigheden Tidens Pagt.

Vi veed, o, Gud! din Aand har os omsvævet
Med Kjærlighed i denne Høitidsstund;
Du har annammet Løftet, som sig hæved,
Med Tro til Dig, fra Bruds og Brudgoms Mund.
Omslyng dem Du, ifald det er din Villie,
Med Livets bedste Blomster Troskabs Baand,
Og lad dem hist modtage Edens Lilie
I Salighed foreente af din Haand!

En Sommernat.

Høit over Bøgens Top
Der gaaer en Stjerne op,
Og skuer ned til Skovens dunkle Kroner,
Og dybt fra fjerne Krat
I stille Sommernat
Der lyde Nattergalens ømme Toner.

De lange Skygger maae
Med Taagesløret paa
Hensvæve tyst og langsomt over Mosen;
Og saa fortrolig, øm
Som i en Elskovsdrøm
Udaander Lilien tusind Suk til Rosen:

„O, mindes du dengang,
Da vi, mens Lærken sang,
Opvaagnede ved Foraarssolens Lue?
Og da dit søde Blik
Mit Øie henrykt fik
Med al sin hede Længsels Kraft at skue?

Vi folded ud vor Knop,
Og voxte sammen op;
Men Stormen snart vort spæde Løv adspreder;
Dog af vort korte Liv
Har Kjærlighedens Bliv
Jo skabt en salig Sum af Evigheder."

Men Rosen stod saa tyst,
Og gjemte i sit Bryst
Al Sødhed, som den hemmeligt bevared;
Kun Stjernens Sølverglands
I Duggens Perlekrands
Lod Elskov anende fortolke Svaret.

En Gysen sagte gaaer
Igjennem Skovens Haar,
Fra Osten farves blege Himlens Kinder;
Hver Stjerne slumre vil,
Og lukker Øiet til,
Mens Natten, Sorgens hulde Ven, forsvinder.

O, lad mig, dunkle Jord!
Hvad anende jeg troer,
Bekjende for dit tause Moderhjerte;
Du kjender vist mit Savn, —
Lad snart mig i din Favn
Udgræde al min Veemods søde Smerte.

Uskyldige Ønsker.

En Sommerfugls Vinge
Var tidt mit Begjær;
Hvor skulde jeg svinge
Snart hist og snart her!
Til Rosernes Rødme,
Violernes Blaae,
Til Duft og til Sødme
Min Hu vilde staae.

Mig Rosen da sendte
Sin purpurne Glød, —
Jo mere den brændte,
Jo meer var den sød;
Violernes Blikke
I sværmende Suus
Jeg vilde uddrikke, —
Eiah, hvilken Ruus!

Paa blændende Lilie
Jeg satte mig kjæk;
Du havde ei Villie
At jage mig væk;
Men vilde mig true
Din straffende Haand,
I svævende Bue
Jeg svandt som en Aand. —

Dog helst gad jeg være
En tryllende Sang,
Som Luftbølger bære
I sittrende Gang;
Der, medens den lyder,
Liig Bjergmandens Vaand,
Saa seirende bryder
De skjulteste Baand.

Igjennem dit Øre
Jeg listed mig ind,
Du maatte mig høre
Med Hjerte, med Sind!
Alt maatte da vige
For Trolddommens Magt, —
Ned vilde jeg stige
I Guldgrubens Schacht.

Til Venstre, histnede,
Hvor Livskilder gaae,
Hvor Lysalfer frede
Den yndigste Vraa,
Hvor Lilierne smykke,
Og Roserne groe,
Der vilde jeg bygge
Og slaae mig til Ro.

Der klinge jeg vilde
Til Sorg og til Lyst,
Og tidligt og silde
Opfylde dit Bryst;
Og ude og inde,
I By og paa Vang
Evindeligt minde
Om mig og min Sang.

Aftenmøde.

Sid stille hos din røde Ko,
Og bliv kun ikke bange;
Vi har jo sladdret jævnt, vi to,
Saa mange hundred Gange.
Jeg sætter mig i Kløvret blødt,
Imens Du Koen malker,
Mens Gjøg i Skoven kukker sødt,
Og Stork i Mosen stalker.

En liden Fugl hver Morgenstund
End sidder for min Rude,
Med søde Sange i sin Mund,
Og lokker mig derude.
Det er den samme, troer jeg vist,
Som jeg og Du nok kjender,
Som sad og sang paa Lindegvist,
Da vi blev gode Venner.

Jeg tænker da saa mangen Gang, —
Skjøndt nu vi sjelden mødes, —
Hvor Kjærlighed blandt Spøg og Sang
I Hjertet snart kan fødes.
Jeg tænker paa, da først din Haand
Mig saadan skulde fange,
At Du mig lagde fast i Baand
Samt alle mine Sange.

I mine Viser alle fik
Jeg kjønt dit Navn indflettet,
Og du forstod det nok, dit Blik
Det klart mig har berettet;
Kom Andre saa med deres Snak,
Saa vidste Du det ikke, —
Men mig Du sagde tusind Tak
Med meer end søde Blikke.

Fortryd kun ei, hvad Du mig gav!
Det var dog grumme ringe.
Og saa, Du værged dig jo brav,
Ja, lod dig næsten tvinge!
Dog — næsten lig'saa god som jeg, —
Hvi standsed Du ved Broen?
Og hvorfor løb Du ei din Vei,
Dengang vi kom til Loen?

Hvor Du var sød! din Stemme klang
Saa klar mod Bøgens Toppe,
At Fuglen glemte reent sin Sang,
Og sad saa tvær deroppe.
Og saa vor Dands! — Jeg mindes grant
Dengang hos Erik Heire,
Hvor det gik feiende galant
Med Reel og Contraseire!

Ak, intet Bær endnu er født
Paa Himbærbusk i Lunden
Saa duftig sødt, saa rødt og blødt,
Som dine Kys paa Munden.
Jo, jeg tør snakke med derom,
Ei løiet eller pralet;
Thi den, som først til Mølle kom,
Var jeg, — og jeg fik malet.

Nu har vi skiftet! Hver har Sin!
Men hvad kan alt det skade?
Lüg Maanedsrosen, spæd og fiin,
Vi vexle Blomst og Blade; —
Med Elskov, som med Blomst og Frugt,
Jo Livets Stamme prydes,
Den gjækker og ved haanlig Flugt,
Ifald ei frisk den brydes.

Nu maa Du hjem, og jeg skal gaae,
Alt kjøligt Duggen falder,
See Maanen rød bag Skoven staae, —
Jeg troer, din Fader kalder!
Men giv mig end, som fordum tidt,
En sød Drik Melk af Spanden,
Og — — hvorfor ei? — i Morgen frit
Du kysse kan den Anden!

Bacchus og Venus.

Lykſalig Druens Krands, ſom ſlaaer
Sig om Lyæi dunkle Haar,
Der kruſes om hans Pande!
Den lytter til det Sværmeri,
Som med en evig Melodie
Forſkjønner huldt den Ruus, hvori
Han ſvimlende mon ſtande.

Lykſaligt, Helios! dit Blik,
Som ſuger i een Luedrik
Al Afrodites Ynde!
Du ſeer paa Skulder, Fod og Barm,
Paa Hofte, Øie, Kind og Arm, —
Og kan Alverden fra din Karm
Henrykkelſen forkynde.

Lykſalig, Bacchus! blev du ſelv:
Du drog din Hær, den vilde Elv,
Fra India tilbage;
I dunkle Lund dit Bryllup ſtod,
Du favnede med kraftigt Mod
Gudinden, ſom i Lueblod
Hos dig kun fandt ſin Mage.

Lykſalig han, ſom da blev fød,
O, Cypris! af dit Jomfrukjød, —
Med Guddoms Ild han gløder.
Han har, ſom Fad'ren, Kraftens Tegn,
Han er, ſom du, liig frugtbar Regn,
Han vogter Druegaardens Hegn,
Og Elſkovs Stævnemøder.

Lykſalig hver, ſom lød dit Kald,
O, Bacchus! — i dit Tempels Hal
Han Glæden fandt ublandet;
Men vee den Usle, ſom Foragt
Har kaſtet paa din Druepragt,
Til Marſviin trylled ham din Magt —
Han leve maa i Vandet.

Lyksalig den, som træder ind
Til Cythereas Altartrin,
Og der sin Krands nedlægger;
Ham straale hendes Øine blaae,
Hun byder Nymphers Sværm fremgaae,
Som smilende, med Hænder smaa
Den gyldne Kalk ham rækker.

O! tænd da dybt din Luelyst
I Qvindens Barm, i Mandens Bryst,
Olympens Afrodite!
O, Dionysos! hør vort Suk,
Dit Tempels hvalte Dør opluk,
Og send med Faun, Satyr og Buk
Os Nympher blandt vor Midte!

Sjælland.

Jeg synger, som jeg kan,
Men ei altid, som jeg vil, —
Jeg veed det, Venner! tidt
Var falsk mit Strængespil;
Men vandt jeg blot et Haandtryk,
Et blaaøiet Smiil,
Saa takked jeg Vorherre, —
Og lod saa staae til.

At svinge mig til Gudhjem
Jeg ikke Vinger fik,
For Afgrundens Rædsel
Jeg vender sky mit Blik;
Men Jorden, den lyse,
Med Bjerg og med Dal,
Med duftende Græsmark
Og Bøgeskoven sval,

Hvor Raabukken springer,
Og Sidskenen slaaer
For friske Nordlandsmøer
Med guldblonde Haar, —
Den lokker mig saa sødt
Til sit moderlige Bryst,
Der hviler sig mit Hjerte,
Der synger jeg med Lyst.

Men flakker nu paa Kloden,
Saa rig og saa stor,
Fra Vest til Øst mit Øie,
Fra Syd og til Nord,
Blandt Byer, Slotte, Lande,
Kyst, Dal og Bjerg og Havn,
Det dvæler dog kjærligst,
O, Sjælland! ved dit Navn.

Der ligger du i Havet
Med Byer og med Slot,
En rødmusset Glut
Paa et Silkebolster blaat,
En blinkende Smaragd
I sin sølverne Karm,
En blussende Brud
I sin stærke Brudgoms Arm.

I Fordumstid da skygged
Fast Bøgen overalt,
Nu kryber Plougen langsomt,
Hvor Stammerne faldt,
Og Kilden er nu tilgroet,
Og Banken er slak,
Hvor Brokken før var hjemme,
Og Skovmusen drak.

Nu er der Liv i Bugten,
Hvor før med sagte Slag
Sig eensomt Bølgen vælted
I stille Sommerdag;
Hvor Ulven før sig listed,
Og Bjørnen havde Hie,
Om Slottet breder Haugen nu
Sin Farveharmonie.

Jeg priser ei det Gamle
For at skjæmme det Nye,
Ei Nutidens Glands
Skal fordunkle Oldtids Ry;
Men hvert et lille Træk
Af din Skjønhed er en Pynt,
Jeg male vil i Sangen,
Jeg her har begyndt.

Mod Nord bruser Kattegat,
Ved Siden Sund og Belt,
Mod Syd sig speiler Skoven
I det vatrede Felt;
Fra Krogen til Volmers Slot,
Fra Næs til Axelstad
Er du med Eng og Skov og Vand
Et rigt broderet Blad.

Hver Bølge, som saa sagtelig
I Bugt sig sniger ind,
Som knuser sig mod Klinten
I vildt, fortvivlet Sind,
Veed god Besked om gamle Ting,
Og Havfruens Sang
Fortolker deres dunkle Sprog
Ved Langlegens Klang.

Om Kjæmpehøien svæver
I Natten Skygger frem,
Den gamle Helt besøger
Sin fordums Storheds Hjem;
I Mosen dandse Alferne
Med straagule Haar,
Mens Rørdrummen pauker,
Og Nattergalen slaaer.

Paa Sletten kneiser Egen
Stolt af sin runkne Bark;
Den hvide Elverpige
Hensvæver over Mark,
Hun dandser omkring Træet,
Og i den dybe Skrift
Hun læser gamle Elskovsqvad
Og mangen stolt Bedrift.

Naar Porthunden sover,
Og Maanen er i Seng,
De vevre Nisser drille
Baade Pige og Dreng;
Knap galer Morgenhanen
Paa Bondegaardens Toft,
Saa sjæler sig hver Pusling
I Kjelder og paa Loft.

Hvor Skoven hælder ned
Mod Søens grønne Rand,
Der kneiser røden Borgmuur,
Og seer sig i Vand;
Lig Sphinxen hviler Kirken,
Og stirrer vide ud,
Og værner fromt om Støvet
Af mangen Ridder prud.

Fra Høiden over Skoven
Viser Gisselfeld sin Pragt,
I den friske, grønne Mose
Er Holmegaarden lagt;
I Parken spiller Karpen
Og Brasen saa bred,
I Dyrehaugen Hinden
Med Lænden, trind og fed.

I Skovklosters Haller,
Hvor Munkebrødre sang,
Der Peblingen vandrer
Sin tunge Skolegang;
I Ringsted og i Roeskild
Bag broget Marmorsteen
Sødt hviler Drot med Dronning
De livstrætte Been.

Den sommerglade Lærke,
Hun qviddrer høit i Luft,
Og Jordbærret krydrer
Skovsletten med sin Duft;
Mens Ræv og Hare pusle
Rundt om i lune Krat,
Den brune Hjort sig bryster
Med sin kronede Hat.

Igjennem Øresundet
Der feier Nordenvind
En Sværm af travle Snækker
I Havnens Favntag ind;
Søkrigens Kjæmpe fører
Med Slottet Passiar;
Fra Land Kanonen tordner,
Og Fregatten giver Svar.

Naar Nattens Maane glider
Over Himlens dybe Blaae,
Og Fredriks-Borgens Taarne
Som tause Kjæmper staae,
Og Vinden kjærligt hvisker
I Bøgens Løv og Green,
Da sætter den gamle Konge
Sig paa sin hugne Steen.

I Hledres tætte Skove
Der vandrer end hvert Aar
Gudinden Herthas Vogn
I den spirende Vaar;
Forbauset Hyrdedrengen
Med Hunden seer derpaa;
Han hører selsomme Sange
Mod Skovens Hvælving slaae.

Ak, jeg vil tie stille,
Jeg fik saa aldrig endt;
Og hvad har jeg vel ogsaa
Ved dit Contrafei fortjent;
Hvad hjalp det mig, om Farvens Spil
Var nok saa smukt og godt?
Det tykkes vel de Fleste,
At det er altfor smaat! —

Naar Alting er til Ende,
Og Natten stunder til,
Naar slukket er i Mulmet
Livssolens Straalespil, —
Ak, kunde jeg da lægge
Til Ro mig i din Eng,
Dit Grønsværteppe trække
Over mig og min Seng!

Til Træet.

O, Lindetræ! med ranke Krop,
Med kongelige Krone, —
Du skal os ved din grønne Top
Med Skovens Savn forsone.

Du har nu seet saa mangen Slægt
Omkring din Stamme vandre, —
Ei mægted Aldrens tunge Vægt
Din Ungdom at forandre.

Lær os at gjemme, hvis du kan,
Som du, et freidigt Hjerte, —
Da kan vi vandre vidt om Land,
Og lee ad Savn og Smerte.

Lad Verden kun gaae op og ned,
Lad Skjebnens Strømme bruse, —
Her i dit Læ er lystig Fred
Og trofast Sind tilhuse.

Du breder grøn din Vinge ud
Hvert Foraar og hver Sommer, —
Vor Stamme først faaer nye Skud,
Naar Efterhøsten kommer.

Fidel er du, som alle vi,
Regentsen er vor Moder, —
Dit Sind er sundt, din Tanke fri,
Og hver Student din Broder.

Taus og forsigtig stod du smukt
Med grønne Fjer i Hatten, —
Naar tidt Studenter gik i Bugt
Hver til sin Gang om Natten.

Dit Dielaag du tidt opslog
I Morgenlampens Lue, —
Og gav Studenten ved hans Bog
En Hilsen i hans Stue.

Og hørte du et Pereat
For mangen cras Philister, —
Da har du Fyren ærligt sat
I sorte Bogs Register.

Men blev en ægte Musafon
Et Jubelhurra givet, —
Da rysted du din Fane grøn,
Og Hjertet slog i Livet.

Og hørte du et lifligt Qvad
Til Skjønhed og til Druen, —
Da hæved du din Pande glad
Og stolt mod Stjernebuen.

Med Øiet høit mod Himlen blaa,
Men Foden dybt funderet, —
Saa høit og dybt, som Tanker gaae,
Vi veed du har studeret.

Og derfor du, trods nogen Mand,
En Doctor os skal være, —
Og Vaaren, naar den gaaer i Land,
Hvert Aar dig skal creere.

Ei spørges Facultetet om:
Hvor høi du vel tør være? —
Du sender ikke Bud til Rom,
Hvad Farve du tør bære?

Thi Sort og Rødt og Violet
Er Farver, du foragter, —
Det frie Grønt er nok saa net,
Naar frit man det betragter.

Men skal din Stjerne dale brat
Engang i Tidens Bølge, —
Studenternes Hurra! Godnat!
Dig skal i Graven følge.

Vandring og Opdagelse.

Den 5te Juli 1833.

Mel. Ren Calad jag spår och tror.
C. M. Bellmann.

„Skjøndt forvænt til By og Buur
„Skal De gaae med mig en Tour,
„De skal see en kraftig, syndig,
„Frisk og yndig
„Skovnatur!
„Nu farvel, farvel, Mama!
„Beggeto vi gaae herfra,
„Klokken ni til ti, jeg tænker,
„Thee jeg skjænker
„For os da. —
„Kom saa! lad os gaae gjennem Haugen og Lunden,
„Tag kuns en Ciggar i Munden!
„Nu, farvel, Mama!"

Ole vander, — han har Hast!
Peter binder Seilet fast,
Baaden gynger, hør, han synger,
Mens han klynger
Sig til Mast.
„Siig, hvorhen skal Reisen gaae?"
Det maa De nok bedst forstaae;
Blindt i Deres Spor at træde
Er min Glæde, —
Føer mig saa!
„Lad os da til Furresø gaae, til Forandring,
„Om en ny og deilig Vandring
„Vi opdage maae."

Der paa Baaden dybt i Siv
Baadsmand snitter med sin Kniv.
„Ja han lever smukt og stille
„Med sin lille
„Bakkre Viv!"
Her er Skoven høi og sval,
See, der bygges jo en Stald?
„Det er gjort, for nu i Sommer
„Gjæster kommer
„Uden Tal."
Her jeg kan ei glemme Hr. Dumenils Kager,
Hundepoter, Vaffelbager,
Svendsens Sommerbal!

Mindes De dog, tæt herved
Bar jeg Dem paa Arm afsted?
Erneſtine jeg betænked,
Hun blev ſtænked
Op og ned;
Men hun blev dog ikke vred
For min Tolperagtighed,
Hun er from, hun ſig bekjæmped,
Vreden dæmped
Hun dog ned.
Ak, men hiin Lykſalighed glemmer jeg aldrig! —
„Man maa aldrig ſige aldrig,
„Er en Ting, De veed!"

Lad os ſee paa Prindſens Høi!
Ei, hvor Blæſten dog gjør Støi!
See til Svanen hiſt paa Søen,
Rundt om Den
Bort den fløi.
Vindens Arme driſtigt ſlaae
Dem om Silkefjolen blaae,
Skjøndt forvoven han Dem favner,
Ei det gavner, —
Bort han maa.
Guder! hvor det glimter! jeg ſeer 'et! jeg ſeer 'et!
Skjørtet, hvidt, ſaa ſkjønt broderet,
Som vel Nogen ſaae.

Gid det Spurveskjul var mit!
See, hvor skjelmsk det leger Dit;
Rundt om Vindverne den slanke
Green og Ranke
Snoer sig blidt.
Her skal boe en peen Madam,
Hende saae vi tidt og Ham
Smukt agere, snildt at springe
Ei med ringe
Kunst og Bram.
Men er det ei bedre, hvad her vi kan skue?
Skov og Sø og Himlens Bue,
Heste, Køer og Lam!

„Hvor var De forleden Dag?
„Christi Himmelfart? Behag!
„Hvi forsømte De Besøget?
„Da forøget
„Var vort Lag;
„Fættren fandt kun Glæde i
„Gaae med mig paa eensom Sti,
„Men der moersomt kun spadseres
„Kan i Fleres
„Compagnie!"
To — det er dog Flere, det kan De ei nægte? —
„Nei, en Trelklang gjør den ægte
„Rene Harmonie!"

„Siig mig, hvor De sad og skrev
„Hiint forsløine Fuglebrev?"
Det var der paa Skrænt, ved Broen,
Hvor nu Koen
Langsomt drev.
Men det var dog mest paa Skrømt,
Hvad mit Hjerte føler ømt,
Kan ei synges, helst jeg tier,
Rimeri er
Da fordømt.
Men mit Hjerte heftigt al Skjønhed tilbeder,
Og det Maal af Saligheder
Har jeg ofte tømt.

„Hvorom talte vi dog før?"
Om en vakker fransk Monsør,
Som var med paa Grækertoget,
Han, som Kroget
Lige gjør.
„Han mig bad om mit Portrait!"
Naa? De skjænker ham vel det?
„Nei, De veed jo, hvem jeg lovte
„Det saa ofte?" —
Det var Ret!
„Men De skulde hørt ham saa vred paa den Danske!
„Een saa følsom blandt de Franske
„Har jeg aldrig seet!"

Denne Huulvei er saa luun,
Lyngen nikker rød og bruun,
Rundtom myldre Blomster røde,
Hvide bløde
Blad og Duun.
Vil De sidde? er De træt?
„Nei, kuns gjøre Toilet;
„Haaret kildrer mig om Næsen,
„Dette Væsen
„Er ei net!"
Ak, naar Vinden leger med Blomsternes Stilke
Og med Lokkers fine Silke,
Gjør den ganske ret!

Kom, Veninde! sæt Dem her
Bag de tætte Tjørnetræer,
Giv mig Hatten, jeg den holder,
Den kun volder
Dem Besvær.
Ei, hvor hurtigt og galant
De mod Lokken Seier vandt,
Fængslet blev den nu bag Øre,
Støvlens Snøre-
Baand De bandt.
Kinderne og Munden Dem blusse vermeille,
Selv De er dog à merveille,
Det er vist og sandt.

„Laan mig Uhret!“ — Det var smukt!
Som et Speil det før er brugt;
Haaret sirligt ligger bøiet
Ned mod Øiet
Fiint i Bugt.
„Vaaren har bag dette Krat
„Tusind skjønne Blomster sat,
„Jeg vil plukke Dem tre, fire,
„De skal sire
„Deres Hat!“
Nei, jeg disse Blomster i Bogen vil bære,
Og dem aldrig bortforære,
Ei for nogen Skat.

Aa, men see dog, see dog hist
Noget ganske Nyt forvist!
Der paa Pynten staaer Capellet,
En forældet
Gothisk Qvist.
Gyldent Korset staaer paa Top,
Bagved vrimler Graners Trop, —
Ned vi maae, hvor Vover trille,
Hvis vi ville
Naae derop.
Nei, det var da moersomt! en uventet Glæde!
Her forsigtig maae vi træde
Langs ad Klintens Krop.

Ned ad denne Bankes Barm
Vandre skal De ved min Arm!
„Nei, her gaaer jeg bedst alene,
„Lyngens Grene
„Gjør os Harm!"
Op igjennem grønne Kløft,
Over Gjerde, over Grøft
Kaster Søen os om Kinden
Rask med Vinden
Kjøle Svøft.
Kjæreste — min Frøken! De falder! De glider!
Nei, De faldt dog ei, De skrider
Let og net paa Taa.

Op blandt broget Gruus og Sand
Skyller Søen Skum og Vand,
Her jeg vil min Læbe kjøle,
Jeg kan føle
Tungens Brand.
Her paa disse skarpe Steen
Gaaer kun Foden tung og seen,
Hvis jeg maa, vil jeg Dem bære,
Hist maa være
Veien reen.
Vogt Dem dog, Alvilde! o, Smerte! o, Smerte!
Grusomt bløde maa mit Hjerte
For de spæde Been!

See, her staaer en Bænk til To,
Lad os slaae os lidt til Ro!
Ak! hvor godt bag Granens Skygge
Luunt vi bygge
Kan og boe.
Søen Solens Billed bær,
Droslen slaaer i Granetræer,
Steile stige disse Trapper,
Hold Dem tapper,
Støt Dem her!
See nu kun, hvor Solen den blinker heroppe
Paa Capellets gyldne Toppe
Og paa Ruden der.

Hillemænd! en Bænk til Ti,
Vi kun fylde lidt deri! —
Kan man see et Belvedere
Vel med mere
Phantasie?
Hele Søen for vor Fod,
Skyen rød af Solens Blod,
Landet speilt i klare Vove,
Rundt med Skove
Overgroet.
Der staaer nu Capellet; hvad kan det dog være!
Gjerne brød jeg ind, paa Ære!
Havde jeg blot Mod.

Skyen truer sort mod Nord
Som en Fængselshvælving stor,
Men mod Vest, hvor Solen hviler,
Himlen smiler,
Freden boer.
Over Søens blanke Vand
Gaaer en bred og gylden Rand,
Skoven Kysten huldt omringer,
Fisken springer
Fast i Land.
Ned ad Bakken Heste og Køer nu stiger,
Og bagefter langsomt sniger
Dorsk en Bondemand.

Himlen hvælver høit sin Sal,
Hør i Skoven Gjøgens Gal,
See hist Farum, Kollekolle
Og det bolde
Fredriksdal.
Skal vi spørge Fuglen ad,
Om hvor mange Aar i Rad
Deres Scepter De skal føre,
Og os gjøre
Dagen glad?
Nei, vi vil ei fristes! thi taug den nu stille,
Da min Taare maatte trille,
Og jeg traurig sad.

„Bliv ei melancholsk, min Ven!
„Kom, og lad os gaae igjen!
„Søen skummer hvid og bruser,
„Vinden suser
„Over den.
„Denne Grangang er saa tyst,
„Her er mørkt, mens hist er lyst,
„Knap man hører Fuglens Trille,
„Bølgen spille
„Op mod Kyst."
Seer De vel den Amor af Steen, det Spektakel!
Han med Vind og Veir, den Stakkel,
Døied mangen Dyst.

Her blev Diet frit engang!
Hvilken Udsigt, hvid og lang.
Hør, i Søllerød det klinger,
Der det ringer
Aftensang.
Over Marken nu paa skraa
Kan vi snart til Virum naae;
Efter Faaret springer Drengen
Over Engen,
Hvor vi gaae.
Gaderne de vrimler af støiende Glutter,
Hunden gjøede, Bedstemutter
Op fra Rokken saae.

De er nok saa træt og varm?
Hviil Dem trygt paa denne Arm!
Aftenpust i Hasselbuske
Høres ruske
Høit med Larm.
Gaaer jeg ei for stærkt for Dem?
„Nei, saa naae vi hurtigst hjem,
„Seer De, Skyen dækker Egnen,
„Snart vil Regnen
„Komme frem."
Rask vi holde Skridt, som vi gik efter Noder,
Snart vi gjæste Deres Moder
I det lune Gjem.

Taus er nu det Sangerchor,
Som i Lyngby-Skoven boer;
Fine Perledraaber glide
Fra det hvide
Taageslor;
See, i Haugen noget Hvidt!
Det er Fruen! — Bi kun lidt!
Den Manoeuvre her med Porten —
Jeg har gjort den
Jo saa tidt.
Kjæreste min Frue! her har De os atter.
Her jeg bringer Deres Datter, —
Torst og Appetit.

Til A. M.

Novbr. 1833.

Alt er nu saa koldt og raat,
Stormen over Marken tuder,
Regnen slaaer paa Væg og Ruder,
Græsset ligger gult og vaadt;
Grenen knager, Bølgen bruser,
Vinden bider som en Kniv,
Og igjennem visne Siv
Lüg et Orgel hult den suser;
Over Haugens øde Gang
Seer man Spurven eensom hoppe,
Og i nøgne Bøges Toppe
Høres ingen Fuglesang; —
Ak! — og det var Skuepladsen,
Hvor saa mangen Blomsterstikling
Fandt sit Ungdomslivs Udvikling, —
Borte er nu hele Stadsen.

Paa den friske grønne Plan
Sommerfugl, den lette Dandser,
Smukt forlysted vore Sandser
Med sit korte Livs Roman;
Og paa Haugens pene Tillie
Førtes mangt et Drama op
Af den muntre Rosenknop
Og den alvorsfulde Lilie;
Der, naar Aftenduggen faldt,
Har Nymphæer, Immortelter
Underfulde, smaa Noveller
Dem saa hemmeligt fortalt,
Om hvad dybt paa Søens Bund
Og i Kjæmpers mørke Høie
Aldrig sees af Støvets Øie,
Men af Blomsteralfen kun;
Høit i Bøgens Top foroven
Var et rigtbesat Capel,
Der et mægtigt Tonevæld
Strømme lød igjennem Skoven;
Hver en Morgen prægtigt lød
Deres høitidsfulde Psalme,
Men naar Vestens Sky mon falme,
Klang en Elskovshymne sød. —
Der vi torde med hverandre
Frit marschere, uden Gru,

Og fra Bakken, Rendez-vous,
See de tappre Skarer vandre.
Det var smukt, ihvor vi gik; —
Ak, hvor jævnt faldt ei vor Tale,
Ikke frygted vi Cabale
Eller nogen skarp Critik! —
Der De vandret har alene
Med det røde Shawl om Kind,
Saa med dybt fortryllet Sind
Ellekongen stod bag Grene;
Han usynlig rask sig skjød
Frem blandt Fyrrens ranke Stammer,
Saae med sine Dines Flammer,
At De — spiste Hvedebrød!
Godt, at han ei har forledt Dem!
Dog — De bli'er saa let ei skudt;
Nei, han selv vist blev caput
Første Gang, da han fik seet Dem.
Alt er svundet! — Egen staaer
Kuns endnu med Rest af Løvet,
Tusind Farver sank i Støvet,
Bølgen kold mod Kysten slaaer.
Nu hver Gartner maa i Tide
See sig for og være travl,
Han maa tætte luun sin Gavl
Og med Maatter Husets Side.

Og, hvis han er rigtig snild,
Sine bedste Rosenblommer
Sætter han, naar Vintren kommer,
Ved en kunstig Sommers Ild.
Falder Sneen saa i Lunde
Tæt og tyk paa Busk og Tjørn,
Kan de søde Sommerbørn
Dog saa trygt i Varmen blunde.
Ogsaa Deres Gartners Flid
Maa mit Hjerte høiligt rose,
At sin yndige Mimose
Han forsigtigt bragte hid.
Vi har sagtens ingen Kilder,
Ingen Sommerfugle-Dands,
Ingen Sø med grønne Krands,
Intet Krat med muntre Triller;
Nei, i denne Rumle-By
Vent kun ei, min søde Frøken!
Nattergalen eller Gjøgen,
Eller Lærken under Sky.
Regnen øser fra hver Rende,
Droschken ruller tung og dorsk,
Og de vækkes kun ved Torsk,
Skraldemænd og Pindebrænde;
Grønt kun møder Deres Blik
Paa Gardiner og Tapeter,

Kun Livgardernes Trompeter
Varte op med sød Musik.
Sommerfuglen, B....e,
Svæve vil omkring paa Bræt,
Og Parterre samt Parquet
Flink med Haand og Fløite spille;
For en fattig Tvebak skal
De faae Dyresteg og Kage,
For Spadseregang De tage
Her til Takke med et Bal!
Det er alt, hvad vi kan byde
Dem for Landets Nektarbad;
Hist laae Karpen Dem paa Fad,
Her De faaer den tørre Jyde.
Men for mig, hvis Navn her staaer,
Var det Vinter her i Sommer,
Men nu bliver, naar De kommer,
Vintren til en yndig Vaar!

Tilegnelse.

Til Grev A. C. P. Rantzau til Breitenburg.

1839.

Kan om en rask, romantisk Daad
Nu Sangens Fugl fortælle?
Alt styres jo ved sindigt Raad,
Og ei ved Sværdets Vælde.

I Cabinettet, lønligt gjemt,
De Penneposer skride;
Og Mandens Arm har næsten glemt
Med Stang og Staal at stride.

Den Finger selv, der fordum kjæk
Regjered Kampens Flamme,
Maa nu besudle sig med Blæk
Og blandt Papirer kramme.

De stærke Havets Slotte man
Heelt fredeligt udstikker,
Og flytter dem langs Kyst og Strand
Blot som en Skaktavls Brikker.

Soldaten tæt ved Fredens Bryst
Sig blødeligt har leiret;
Ei mæler stolt Kartovens Røst:
„Triumph! nu har vi seiret!“ —

Og hvor i Verden er den Vraa,
Hvor Sangens Fugl tør bygge?
Ak, ræd den hører Øxen slaae,
Der lysner Skovens Skygge.

Ei Bækken meer saaer Lov i Skjul
I Dalens Skjød at glide;
Nei, den maa vælte tusind Hjul,
Og som en Trælqvind slide.

Staaer Qvæget end i Mark og Dal
Og smykker Landets Billed?
Ak nei, det fodres nu paa Stald
I stive Rækker stillet.

Den stolte Ganger græsser ei
Omkring den grønne Tue;
Den finder til sit Foder Vei
Kun i en Stadsestue;

Den saaer ei Hø, ei Havrekorn,
Nei, den saaer Brød og Skinke;
I Vandets Sted, den drak tilsorn,
Maa nu Champagne blinke.

Ei Himlen meer — i Sømands Sind —
Nu raader for hans Lykke;
Sig Skibet lister uden Vind
Jo hen ad Havets Rygge.

Man stiger ei paa Bjergets Top,
Hvor Himlens Stemmer høres,
Nei, tvers igjennem Klippens Krop
Paa glatte Jern der kjøres.

Og Politiet veed saa flink
At snuse og at gribe;
I Krattet sees ei Bøssens Blink,
Der skingrer ingen Pibe.

I Diligencen reiser man
Som i sin Dagligstue,
Hvor man commode sig gjøre kan
I Tøfler og i Hue.

Og under Floder, over Byer
Man nu saa trygt kan fare,
At smukke Reise-Eventyr
Snart vorde meget rare.

Nu sværtes Morgensolens Kind
Af Røg og Steenkulsdampe,
Og Maanens Fylde svinder ind
For Gaudins Stjerne-Lampe.

Før glimred Duggen, rød og blaa,
Paa Engens Blomsterflade;
Som brune Sod dens Perler staae
Retnu paa Rosens Blade.

Maskiner hist, Maskiner her
I stødig Takt og Orden,
Med Klappren, Buldren fjern og nær,
Selv døve Herrens Torden.

Og fordum paa hver Livets Gang
Til Glæden og til Sorgen
Man vilde høre Sang og Klang
I Hytten og i Borgen;

Men nu der høres knap et Skraal,
Hvor Druens Straale springer,
Og ved et natligt Stævnemaal
Ei nogen Cithar klinger.

„De Sangens Kunst og Strængespil
„Saa ringe Priis tilmaale,
„At nu tildags man næppe vil
„Den høre eller taale!"

— Hvor skal da Sangens Fugl tye hen
I Fred, med Qvad og Qvidder?
Den flyer til Dig, Du Sangens Ven!
Du ædle, danske Ridder!

Du lokked den med venlig Aand;
Den kom, lidt bly og bange;
Nu sidder tryg den paa din Haand,
Og synger sine Sange.

Den glemme vil sin Skræk og Sorg,
Sin Længsel og sin Lede,
Hvis til din gamle Stammeborg
Den klæbe tør sin Rede.

Den flittig flyve vil mod Nord
Og fjernt til Solens Zone,
Og virke Dig et broget Flor
Om Skjold og Hjelm og Krone.

I Sommerdagens Straale blid,
Ved Vinternattens Kerte
Den prise vil dit rige Vid,
Men først og sidst — dit Hjerte!

Til Weyse.

Den 5te Marts 1836.

Sanggudinden kjærlig stod
Ved din Barndoms Leie,
Kaared Dig med Liv og Blod
Til sin Arv og Eie;
Og hun trykked Dig i Favn,
Høitidsfuld og stille,
Lærte Dig sit Guddomsnavn,
Mens Du end var lille.

Dig hun gav sit Ridderslag
Gav den gyldne Lænke,
Gav i Kys og Favnetag
Alt, hvad Mø kan skjenke;
Kraftig Alvor, liflig Skjemt,
Livets bittre Smerte
Fik hun i din Harpe stemt,
I dit dybe Hjerte.

Og som Ridder kjæk og bold,
For din Hjertenskjære
Du med Harpens brede Skjold
Skjermed hendes Ære;
Stærk med evigt Ungdomsblod,
Stred Du, naar det gjældte,
Værned hendes Skjønhed mod
Frække, velske Helte.

Ædle Ridder! slaa din Streng,
Lad din Stemme tone
Over Vintrens hvide Eng,
Vaarens grønne Krone!
Lad til Musers ædle Dands
Straale smukt din Stjerne,
Og forjage med sin Glands
„Junos ublue Terne".

Luk ei til dit rige Bryst,
Men lad Skatten stige
Vældigt frem til Folkets Lyst
I dit Kongerige:
Veed Du ei, at Du er Drot?
Ei din Magt Du kjender?
Spørge Du behøver blot
Troe og faste Venner.

Til Thorvaldsen,

fra Danmarks yngre Kunstnere.

Velkommen, o, Mester! tilbage til Nord
Fra Sydens sødtblomstrende Høie,
Fra Byen, hvor Floden, den gule, sig snoer,
Hvor Solen nedsender sit Die
Til Rankernes Frugt, mens Orangernes Duft
Omsvæver Cypressen i mørkeblaae Luft.

Vidt førte din Hæder, den vældige Ørn,
Dit Navn paa de mægtige Vinger,
At høit det blev nævnet for Jorderigs Børn,
Hvor Kunsten sin Tryllestav svinger.
Nu Danmark, saa stolt af sin Søn og hans Navn,
Dig aabner huldsaligt sin Moderfavn.

Fra Høie og Sletter, fra grønnende Eng,
Fra Byer og duftende Skove,
Fra jublende Læber, fra klingende Stræng,
Fra Havets høitbrusende Bove,
Fra Landboens Hytte, fra Herskerens Slot
Dig toner: Velkommen, o, Kunstens Drot!

Og Vi, som endnu kun i Forgaarden staae
Til Musernes straalende Tempel,
Og færdes, saa flittigt og godt vi formaae,
Med Pensel og Meisel og Stempel, —
Vi kunne ei tæmme Begeistringens Lyst,
Nei, ud maa den strømme af fulde Bryst!

Du aabned vort Øie, Du vakte vor Sands
For Skjønhed og Sandhed, den rene;
Du bærer med Rette den evige Krands
Af Laurens gudviede Grene!
Høit lyde vor Velkomst i jublende Chor:
Hil være vor Mester! vor Stolthed i Nord!

Til Damerne.

Ved et Bal i Studenterforeningen.

For Skjønheds rige Blomsterflor,
Som huldt i Hal mon prange,
Lad frit, hvad i vort Hjerte boer,
Fortolke vore Sange;
Mens Dandsen paa sin lette Flugt
Indslynger fine Ringe,
Til Strængeleeg skal Sangen smukt
Udfolde klart sin Vinge.

Lad Verdens Bølge bruse vild,
Lad Storm og Torden true,
Os vinker dog en Straale mild
Bag Skyens dunkle Bue;
Igjennem Livets Fattigdom
Kjækt gaaer vor Skudes Planke,
Vi eie eet Klenodie, som
Gjør riig og klar vor Tanke.

I Qvindens Hjerte staaer den Sol,
Som Livets Mørke spreder,
Der staaer den faste, sikkre Pol,
Som os til Himlen leder;
Der er den ædle Diamant,
Hvis rene Glands vi ære,
Og alt det Guld, vor Granſken fandt,
Skal dens Indfatning være.

I Himmel, Hav, i dunkle Jord,
I Sjælens Dyb der speides,
Af tusindfoldigt Sangerchor
Hver Livets Dont geleides;
Af Stenen her, ved Farver hist
Et ædelt Liv opvækkes; —
Men hver en Strøbens Frugt tilsidst
For Skjønheds Fod nedlægges.

Naar fjernt vi spredte gaae paa Jord
I Veſt- og Østerlide,
Skal dette Mindes Blomsterflor
Staae friſk ved Vintertide.
Thi er end Vaaren længſt forbi,
Og Støv vor Ungdoms Krandſe,
Skal dog vor Tanke, ung og fri,
Gjenkalde disſe Dandſe.

Længsel.

Jeg kunde slet ikke sove
For Nattergalens Røst,
Som fra de dunkle Skove
Sig trængte til mit Bryst.
Jeg aabnede Vinduet stille
Og stirred i Mulmet hen,
Og lod hver Elskovstrille
Mig synge om Dig igjen.

Et Posthorn i det Fjerne,
Et Suk af Nattens Vind,
Et Glimt af en eensom Stjerne
Vakte mit stille Sind;
Dit Billed sagte hensvæved
Paa Nattens Baggrund huldt;
Mit Hjerte sittred og bæved
Længsel- og smertefuldt.

Min Tanke jeg Dig sendte,
Jeg sendte Dig mit Blik;
Ak, hvor mit Hjerte brændte,
At intet Svar jeg fik;
Kun Puſt af Nattevinden,
Fra Grenen hiſt et Vink,
Den kolde Dug fra Linden,
Og Stjernens kolde Blink.

Du tænker vel, jeg har glemt Dig?
Men troe mig, om Du kan,
Jeg har i Hjertet gjemt Dig,
Og ſkal over Gravens Rand,
Trods Dødens bittre Kulde,
Hiinſides Livets Kyſt
Bære Dit Navn, det hulde,
Prentet dybt i mit Bryſt.

Til Beppina.

Med et Par Caſtagnetter.

Hvor tidt har jeg ønſket at ſee
De ſortbrune Øines Glands,
Naar i ſlangeſmidige Dands
De forraadte det brændende Indre,
Mens paa Sierra-Nevadas Snee
Andaluſiens Sol monne tindre,
Mens Kilder rislede ned
Gjennem Klippens brune Rifter,
Og balſamiſke Luftninger gled
Over Palmernes grønne Vifter.

Men nu, ved det danſke Sund,
Ved Strand, i den landlige Bo,
— Hvis Haabet bliver mig tro —
Skal henrykt mit Øie følge
Dit Blik og din ſmilende Mund
Og din Midies ſvævende Bølge,

Naar Du træder den mauriſke Dands.
Men dog ſkal din blændende Arm,
Dine Lokkers blonde Krands,
Din Kind ſaa ſkjær og ſaa varm,
Hiint Foraarsblaae i dit Øie
Mig minde om, hvor vi boer,
Og at Qvinden her i vort Nord
Har Blikket vendt mod det Høie;
At kuns hun en Længſel ſtor
Har knyttet i hellig Eenhed
Til Livets ſværmende Lyſt,
Og til Værn om ſit tugtige Bryſt
Lysalfers barnlige Reenhed.

Min Skat.

Hun er sød,
Hun er blød,
Hun er smal om sit Liv;
Hun er bøielig
Og føielig
Og rank som et Siv.
Hendes Kind
Er saa lind,
Og som Rosens saa varm;
Hun er nysselig
Og kysselig
Paa Mund, Haand og Arm.

Ak, hvor net,
Og hvor let
Som et svævende Fnug,
Kan hun neie sig
Og dreie sig
Paa Foden saa smuk!

Hvor hun stod
Paa sin Fod,
Hvor hun gik og hun sprang,
Var hun nydelig
Og frydelig
Som Fløiternes Klang.

Og saa kjæk
Som en Bæk
Mellem Blomsternes Flok,
Glimter Diets Blink
Fornøiet, flink
Bag nødbrune Lok.
Hendes Røst
Er min Trøst
Midt i Sorgernes Nat, —
Al den Herlighed
Og Kjærlighed
Er min søde Skat!

Det nye Aar.

Hører I Klokkens Klang?
Det var en Dødesang, —
Aaret, det gamle, bortiler;
See, alt i Hallen staaer,
Krandset, det unge Aar, —
Fingren paa Munden, — og smiler.

Reis for det gamle hist
Granens den mørke Qvist,
Der hvor hans Hoved nedlægges;
Over hans Sarkophag
Skal under Haabets Flag
Mindet om Sorgerne dækkes.

Du med det blonde Haar,
Nyfødte, tause Aar,
Siig nu, hvad Rigdom du bringer?
Trygle, — det gjør vi ei!
Ungdom paa Livets Vei
Kraftig sig Skatten tiltvinger.

Bring mig en Purpurmund,
Blussende, sød og sund,
Piger med bankende Hjerte;
Da skal, min Ven! du see,
Hvor jeg og de skal lee
Høit ad hver truende Smerte.

Sæt mig et druefyldt,
Duftende, solforgyldt,
Skummende Bæger for Munden;
Da, saaer jeg drukket ret,
Engelen vækkes let, —
Glæden, der slumrer paa Bunden.

Kom da, du unge Mand!
Svæv over By og Land,
Hør paa vor Jubel og Gammen!
Vandringens Fakkel tændt!
Vel begyndt, halv fuldendt!
Kom, lad os vandre tilsammen!

En lille Erobring.

Hun var saa fiin, og næppe ti, tolv Aar,
Med skjelmske Øine, spæde Hænder,
Og løb med flyvende, guldgule Haar,
Og leged lystigt „Tampen brænder".

Men — dette underlige, dybe Suk —
Det Blik, hvormed hun yndigt sværmed, —
Hvo lærte hende det? Hiin „Dreng saa smuk",
Der tidligt, omt sig Barnet nærmed.

Hun stilled sig paa Bordet, rank og let,
Og saae sig om med skjelmske Blikke,
Og sagde: „Jeg vil kysse hans Portrait, —
Ham selv — nei ham — det tør jeg ikke!"

Og da hun siden tog sit Shawl, sin Hat
Og Kaaben paa for hjem at vandre,
Hun sagde: „Kun om ham den hele Nat
Jeg drømme vil, — om ingen Andre!"

Ja, tryk det kolde Lærred lisligt kun
Mod dine friske, røde, unge Læber, —
Men fky mit Kys! thi paa min Mund
En Rædsel boer, som Livet dræber.

Drøm kjærligt, søde Barn! om mig i Nat,
Og send mig Sukke, varme, ømme;
Jeg møde vil ved Stævnet, Du har sat,
Thi jeg har Ingen, jeg tør drømme!

Drikkevise.

Rust Dig til Kampen, nu Fienden Du seer,
Tapper og vældig er Troppen;
Sort Uniform og hvidt Bandoleer,
Hørøde Huer paa Toppen.
Op nu med Hjertet og fast i din Fod!
Knæk deres Hals og drik deres Blod, —
Sub Rosa, min Broder! jeg haaber, Du har Mod,
Og ikke vil spare paa Kroppen.

Hvor blev nu Flasken? den svandt for mit Blik!
Staaer den ei lige for Næsen?
See, her er Glasset, — tag fat nu og drik, —
Hvad behager? maaskee Du er kræsen?
Her har Du Rødt, og her har Du Hvidt,
Og alt hvad Dig huer, det kan Du kalde dit;
Sub Rosa, min Broder! vi troe, Du er fallit,
Hvis Du er for peen i dit Væsen.

Hvad siger Tungen? — naa, er den nu glad?
Synes Du, Taaren var bitter?
Strax jeg Dig tapper af det ældgamle Fad,
Hvor Katten paa Rygningen sidder.
Veed Du ei nok, vor Lov hedder: Drik!
Hver Sjæl maa følge sit Lands Lov og Skik, —
Sub Rosa, min Broder! ved Tap og ved Svik!
Du er ei blandt lumske Migueliter.

Bachus har Døttre, — Du veed det, min Gut!
Gjemte bag Tempelets Mure;
Og vi bør kysse hver blussende Glut,
Baade den søde og sure.
Aldrig partisk, nei altid liberal!
Saa bør det gaae i Bachi Høitidssal, —
Sub Rosa, min Broder! en lille Perial
Er just det, hvorpaa vi skal lure.

Drik saa for Konge og drik saa for Land,
For Stænder og Tøi i vore Riger;
Men — først og sidst, saa flink som Du kan,
For alle vore søde smaa Piger!
Give Gud, de var her, og Hver havde sin,
Og Du havde din, og jeg havde min, —
Sub Rosa, min Broder! ja Kjærlighed og Viin
Staae dog nok al pari, — som man siger!

Mathildes Hænder.

1.

Jeg meget saae paa denne Jord,
Og al dens Skjønhed fast jeg kjender,
Men intet dog saa sødt, jeg troer,
Som disse spæde Frøkenhænder.

2.

Hvad er Carraras Marmorbrud?
Hvad Alpens himmelrene Flade?
Det er kun Graat i Graat, ved Gud!
Mod disse varme Lilieblade.

3.

Hvad er det Hvideste af Hvidt?
Hvad mon med mildest Flamme brænder?
Hvad blødest vel af Blødt og Blidt?
Jeg svarer frit: Mathildes Hænder!

4.

I Fingrene, dem alle ti,
Forskjellig Characteer sig præger;
Og i hvor yndig Harmonie
Een Aand dem alle dog bevæger!

5.

De ligne Skyen, hvid og let,
Der sagte sig for Stjernen lægger, —
Hvor bliver ei mit Billed ret,
Naar hendes Øine de bedækker!

6.

Den hvide Finger tidt blev lagt
Paa Læberne, de Ordforødere;
Men Øiet, trods den skjønne Vagt,
Fik talt saa meget desto sødere.

7.

Din Haand er som et lukket Brev;
Lykkalig Han, som tør det bryde!
Hver Hieroglyph, din Stjerne skrev
Deri, skal ham hans Held udtyde.

8.

Den er et helligt Document,
Der borger for hans Hjertes Lykke,
Og salig han sit Stempels Prent
Vil med sin Læbes Segl paatrykke.

9.

Men puur og skjær, som Rosens, maa
Den Læbes varme Purpur være,
Der tør sin Andagts Offer paa
Et saadant Alterbord frembære.

10.

Hvad jeg kun først udtænke maa
Og grunde paa en dyb Erfaring,
Vil Han, begeistret, straxˇ forstaae
Som ved en himmelsk Aabenbaring.

11.

Nys hendes Læbe skrev et Brev —
Et Afskedskys — til en Veninde;
En sneehvid Due Haanden blev,
Som vidste, hvor hun var at finde;
Den flagred flink i Luften hen,
Men vendte hurtig, bly tilbage,
Og fløi — og kom —, før ret igjen
Sit søde Budskab at gjentage.

12.

Den Høire ei at vide saaer,
Hvad i den Venstre skiint er tegnet,
Hvor Kjærlighedens Gud hvert Aar
For sig og Hende har beregnet.

13.

Den Venstre — aldrig aner den,
Hvad Mildhed vel den Høire øver;
Men Hjertet, som den tause Ven,
Staaer mellem dem, og raader, prøver.

14.

Jeg veed — hvad tidt jeg grunded paa —
Hvoraf det dog vel kunde komme,
At de er begge lige smaa,
Og lige bløde, lige fromme;
Som Tvillinger, de begge to
Nød lige Tugt i Sorg og Gammen,
Og hist i Templet see vi jo,
De holde deres Andagt sammen.

15.

I denne Alabaster fiin —
Jeg tænkte, da jeg saae dem begge —
Tør man, som i et Helgenskriin,
Et Liv, en Evighed nedlægge.

16.

Thi vist jeg veed: i Himlens Bo
Mod Herrens Straaletempel vender
Ei nogen Lysets Engel to
Meer ufkyldshvide, fromme Hænder. —

17.

Hvad henrykt sværmet har min Aand
Om ubeskrivelige Hænder,
Jeg ved en anden elsket Haand,
Min ædle Frøken! her Dem sender;

18.

Thi Hendes Ønske var et Bud,
Hvis Almagt ydmyg jeg erkjendte,
Paa hendes Vink jo Sangens Gud
Mig fordum tidt sin Flamme sendte.

Opsæt det ikke!

Lad dem prise Laurens Blade,
Lad dem love Egens Kraft,
Lad dem juble, lad dem glade
Sjunge Rankens stærke Saft;
Men som yndigst Pryd for Jorden
I den rige Skabnings Rad
Blomstrer dog fra Syd til Norden
Myrtens Qvist og Rosens Blad.

Laurens dunkle Grene smykke
Som en Krone, strengt og stolt;
Egens Folkeblade skygge
Ædelt, ærligt, sundt, men koldt;
Og til kummersyge Hjerter
Rækker Ranken sin Mixtur,
Dulmer Timens bittre Smerter
Ved sin hulde Slummerkuur.

Men hvor Myrtens lune Skygge
Sig om Elskovsrosen slaaer,
Der er sødt at boe og bygge,
Naar kun To og To man gaaer;
Thi en evig Drøm kan drømmes
Under Myrtens Baldachin,
Og en evig Ruus kan tømmes
Dybt af Rosens røde Vin.

Evig Drømmen — thi den kommer
Ned i hvert et jordisk Bryst
Jo fra Evighedens Sommer,
Fuld af Anelser og Lyst;
Evig Rusen, som vi tømme —
Thi fra Paradisets Bo
Af dets stærke, søde Strømme
Fyldes Rosenbægret, jo!

Drik det ud! opsæt det ikke!
Livet er en snel Bedrift!
Snart skal aabnes Alles Blikke
For dets dunkle Gaadeskrift.
Riigt skal da vor Idræt lønnes
I den nye Morgenstund,
Og vor Myrte evig grønnes,
Rosen blusse frisk og sund.

Vaarsang i Høst.

Hist ude er koldt, og med Smerte
Seer Linden ned til sit faldende Haar;
Men her, ak! her i mit Hjerte
Nu blomstrer den favreste Vaar.
Der spirer den grønneste Vang,
Hvor vækkende Luftninger gaaer;
Nys Rosen udsprang!
Det er den, jeg skylder min Sang.

Før var der saa mørkt; men med Luen
Har Rosen malt baade Blade og Træer,
Da høit, saa høit imod Buen
Den sendte sit tryllende Skjær;
Min Barm, der var nylig saa trang,
Nu rummer en duftende Hær;
Nys Rosen udsprang!
Det er den, jeg skylder min Sang.

Før var der saa tyst, og i Dvale,
Som Dødens, dybt hver en Tone var lagt,
Men nu, ak! nu kan den tale,
Til Live ved Rosen gjenvakt.
Med Duft og med Straaler og Klang
Min Vaar skal forkynde sin Pragt;
Thi Rosen udsprang!
Og kun den jeg skylder min Sang.

Serenade.

Hvor er Du, Camilla?
Luk Vinduet op!
Alt Maanen sig hviler
Paa Bjergenes Top.

See, Alt er indslumret
I By og paa Land,
Fontainen kun leger
Med straalende Vand.

Med Ryggen mod Muren
Jeg staaer her saa mat,
Og søger min Stjerne
I dæmrende Nat.

Du elsker mig, Søde!
Min Rose Du fik,
Du gav mig jo Svar i
Dit brændende Blik

Du planted den yndigt
Blandt Lokkerne ind,
Misundelig blegned
Den over din Kind.

Sit brændende Øie
Den lukkede til,
Thi dine to Stjerner
Har stærkere Ild.

Saa kom da, Camilla!
Min Rose Du tog,
Jeg læste mit Haab i
Det Smiil, som Du drog.

To fæle Dæmoner
Mig knuge i Favn,
Een kalder jeg Længsel,
Een kalder jeg Savn.

De lamme min Styrke,
De knuse mit Mod,
Fortærende Flammer
De slaae i mit Blod.

Saa kom da, Camilla!
Min Frelse, mit Haab;
Gjenfødes jeg kan kun
I Kjærligheds Daab.

Forjag Du min Længsel
Og dræb Du mit Savn,
Og døb mine Smerter
Med Saligheds Navn.

Kom ned til vor Vigne,
Hvor Rankerne groe,
Der hænger en Drue
Saa sød, kan Du troe.

Kom ned til vor Hauge,
Bag Myrternes Læ
Der plukke vi Frugten
Af bugnende Træ.

Den glimrer fra Grenen
Saa lokkende sød, —
Jeg ryster med Lempe
Den ned i dit Skjød.

I Hjemmet.

(1855.)

Vildt flyver Høg
Over Land, over Vove,
Taus sidder Gjøg
I de brogede Skove;
Høstvinde drysser
Blade paa Dysser
Hisset, hvor Oldkjæmper sove

Her kan jeg frit
Aande Luft i min Lunge,
Alt her er mit,
Og om Alt tør jeg sjunge;
Vandre i Drømme
Stærke og ømme,
Høre, hvor Bølgerne runge.

Glemme jeg vil,
Hvor mit Hjerte har sittret,
Strængenes Spil
Var forstemt og forbittret;
Tanker og Sange
Sløve og bange
Sadde, som Slaver bag Gittret.

Hæv dig, min Sang,
Paa din klangfulde Vinge!
Fædrenes Vang
Du en Hilsen skal bringe;
Huldt gjennem Dale
Tonernes Tale
Smelte og jublende klinge!

Hvile.

Solen er slukket, Dagen forstummer,
Skyerne staae ved Himlens Rand.
Stjernerne smile; Drømme og Slummer
Favne i Stilhed Hav og Land.

Ak, naar min Dag nu snart er tilende,
Kunde jeg da, som Blomsten der,
Hylle mit Hoved blødt og mig vende
Trygt mod det unge Morgenskjær!

Skovsang.

Der sad en Fugl paa Bøgegviſt,
Den sang saa kjønt i Lunden,
Den lytted til mit Hjerte viſt,
Og sang det efter Munden.

Og Hjertet var saa frit og glad,
At det var intet Under,
Om Begges Sange fulgtes ad
Og gav sig gode Stunder.

Luun streifed Luften henad Mark,
Mens Solen gik sin Bane;
Tvers over dunkelgrønne Park
Der gled den stille Svane.

Den smaa Kjærminde smiled omt,
Med Diet fyldt af Duggen,
Og røbed, hvad den havde drømt
Den Sommernat i Buggen.

Til Gjæst hos Kløvret Humlen gik
Alt i sin lodne Kofte;
Muusvaagen svæved som en Prik
Høit under Himlens Lofte.

Jordbærret, duftende og rødt,
Imellem Græsset blinked;
Fra Hybenbusken Rosen sødt
Med Elskovsblik mig vinked.

Og der var Nok at qvæde om
For den, der kunde qvæde,
Og Tanken gik, og Tanken kom,
Saa det var ret en Glæde.

Vi sang og jubled op og ned
I Løb og Triller klare,
Og meente, den Livsalighed
Vel evigt kunde vare.

Men op fra Horizontens Kyst
Sig vælted Skyer vilde; —
Da Fuglen taug, — og i mit Bryst
Der blev det ogsaa stille.

Skovminder.

I Skoven, hvor jeg vandred,
Da jeg var ung og glad,
Er Ingenting forandret,
Ei Stub, ei Blomst, ei Blad.
Med Veemods Fryd fornemmer
Endnu min vakte Sands
De samme Fuglestemmer,
Den samme Duft og Glands.

End leve tusind Minder
Her fra min fjerne Vaar;
Fra hver en Luft, der vinder,
Et Fordums Suk jeg faaer.
Skovduens Kluk og Klage
Er lige elskovsblid
Og tryller sødt tilbage
Mig til en svunden Tid.

De vilde Anemoner
Har end det gamle Skjær,
End klinge fjerne Toner,
Som gik mit Hjerte nær;
Den høie Poppel kroer sig
End lige stolt og rank,
Og Bækken endnu snoer sig
Om Stenen lige blank.

Mig vinker hver en Bille,
Hver Sommerfugl, hver Bi,
Jeg veed nok, hvad de ville,
Og føier mig deri:
De byde mig at lukke
Vidt op min Tankes Blik; —
I Klokkeblomstens Krukke
Credentse de mig Drik.

Men Mindets Skaal, de rækker,
Gjør ei mit Hjerte svagt;
Det hæver sig og strækker
Sig med forynget Magt.
I dette grønne Mørke,
I Sommerduftens Flod
Det føler ny sin Styrke
Og faaer sit gamle Mod.

Thi jeg er ingen Daare,
Som har den vamle Skik
At spilde Suk og Taare
Paa Tiden, som hengik.
Ak! Alt hvad der kan tænkes
At gjøre Glæden riig,
Det Bedste, der kan skjenkes,
Har Tiden skjenket mig.

Sommerfuglen.

Tidt saae man, Sommerfuglen
Af mangen fræk Krabat
I Viisdom over Uglen
Paa Vers og Riim blev sat.
Men sligt gjør ingen rigtig
Moralsk Poet — nei Tak!
Og derfor skyer forsigtig
Jeg saadan ublu Snak.

Hvad er den hele Tingest?
To Vingepar med Støv!
Blandt Creaturer ringest
Den nys paa Jorden krøb.
Af Blomsterne den arved
Sin siirlige Gestalt
Og fik sin Kappe farvet, —
Men det er ogsaa Alt.

Thi naar i Sommerhaven
Heel lystigt Sangen gaaer,
Den taus og tyst som Graven
Med sine Vifter slaaer.
Den fik ei Røst, ei Stemme,
Den lærte ingen Sang,
Og maa i Hjertet gjemme
Sin Tanke og sin Trang.

Men seer De vel, mit Øre
En Guddom har berørt;
Jeg derfor grant kan høre,
Hvad Andre ei faae hørt;
Jeg Alt, hvad i dens Indre
Sig rører, kan forstaae;
Saavidt jeg kan erindre
Saa tænker den som saa:

„— De kalde mig letsindig,
Ustadig, kaad og vild,
Forfængelig og vindig, —
Kort — Alt, hvad der er til,
Som ikke rigtig duer,
Og stille saa mig op
For Frøkener og Fruer
Som en forvorpen Krop.

Nei, da jeg havde krøbet
Paa Jordens mørke Sti,
Og revet mig af Svøbet,
Som jeg laae bundet i,
Saa blev jeg just en Tænker,
En rigtig, som er fri
For alle dumme Lænker
Og alt Philisterie.

At deilig er min Skabning,
Det veed jeg jo saa godt;
Man staaer i taus Fortabning,
Naar jeg mig viser blot;
Naar i min Fløielskaabe
Jeg hæver mig til Flugt,
Tidt hører jeg dem raabe:
Nei see, hvor det er smukt!

For alt det rene Skjønne,
For Blomster, Sol og Luft,
Det Brogede, det Grønne,
For Alt med Sjæl og Duft
Mig aabent Sind og Sandser
Naturens Herre gav;
Saalænge her jeg dandser,
Jeg lever kun deraf.

Titanen fordum samled
Sig træt i vaade Leer;
En Krop fik han vel samlet,
Men heller ikke meer;
Thi død og dum stod Manden, —
Først da Gudindens Haand
Mig satte ham paa Panden,
Fik han Liv, Sjæl og Aand.

Og paa hans Isse stillet
Med samlet Vingepar,
Jeg Sjælens ædle Billed
For alle Kunster var.
Naar sig en Sjæl vil hæve
Og til Vorherre gaae,
Da kan den dog kun svæve
Med mine Vinger paa.

Siig, hvad er vel min Brøde?
Den Drik, man mig frembar,
Jeg skulde vel bortstøde
Som en forlegen Nar?
Jeg tager, hvad man skjenker,
Mig fryder, hvad man gav,
Jeg fri og freidig sænker
Mig dybt i Glædens Hav.

Mon Lilien følte Smerte,
Som bar mig paa sin Arm?
Og brast vel Rosens Hjerte
I dens blussende Barm,
Fordi jeg fløi forbi den
Og sendte den et Blik,
Der vakte Tanker i den,
Som aldrig før den fik?

Violen — var den ikke
Lige duftende og smuk,
Fordi den lod mig drikke
Sit første Morgensuk?
Og fik Kjærminden Taaren
Vel i sit Øies Blaae,
Fordi den havde baaren
Mig et Minut, den Smaa?

Og skal jeg høre ilde,
At i Auriklens Huus
Jeg stundom fik en lille
Gemytlig Sommerruus?
Selv har den mig udkaaret,
Selv har den søde Ven
Mig fuldt saa vel bedaaret,
Som jeg bedaared den!

Jeg tager, hvad man giver,
Mig fryder, hvad man gav,
Til Spurvens Kro mig bliver
En hurtig Død og Grav.
Snart er jeg sønderrevet,
Saa er den Stads forbi; —
Men saa har jeg dog levet,
Saa der er Mening i! —"

Saa tænkte den med Letsind,
Og kroede sig derved,
Saa blot og bar for Retsind,
Dyd og Anstændighed.
Jeg har ei overdrevet,
Nei, sandt er hvert et Træk.
Jeg har det her nedskrevet
Ligesindede til Skræk.

I Busken.

Det er et deiligt Sommerveir,
Jeg ligger under Busken her,
Og midt i Løvet sidder
Et lille Par, en Hun og Han, —
Hvor man dog meget lære kan
Af slig en Fuglegvidder!

De tale om, hvor det er godt
At boe i grønne Sommerslot
Fortroligt, To tilsammen:
Og det er baade sandt og vist,
At Reden paa den skjulte Qvist
Var fuld af Fryd og Gammen.

„Vi bygge her saa høit vor Bo,
„At ei forstyrres kan vor Ro
„Af Snogene, de stygge;
„Og lav den er og sikker nok, —
„Naar Stormen ruske Bøgens Lok
„Vi sidde her saa trygge.

„Vi ligge under Løvets Tag
„Saa luunt og blødt, i Fred og Mag
„Paa vore Æg og drømme;
„Vor Tanke altid er hos dem,
„Den vover sig ei længer frem
„I Verden for at dømme.

„Vi holde os fra Høg og Ørn;
„Vi samle flink til vore Børn
„Smaa Orme og smaa Biller;
„Naar saa vi har os fløiet træt,
„Og Alles Kro og Næb er mæt,
„Saa slaae vi vore Triller.

„Har vore Børn saa fundet paa
„Med unge Vinger kjækt at slaae,
„Og barsken Vinter kommer;
„Saa drage vi med Sang og Spil
„Til fjerne Land og Skov, og til
„En ny og deilig Sommer!"

Til Læseren.

(1839.)

Med Graad paa Kind, med tunge Fjed
Alt see vi Aaret vandre
Mod Evighedens Afgrund ned
At slumre hos de andre.

Og, smykt i Paradisets Pragt,
Ad stjernerige Veie
Omstimler huldt en Englevagt
Den døde Konges Leie.

Trompeters Gjald og Strænges Klang
Og Orglets dybe Tone
Forstummet er, som Fuglens Sang
I Bøgens nøgne Krone.

I Graat sig hyller Solens Karm
Og Himlens hvalte Bue;
Hvert Blomsterskud, hver Jomfrubarm
Bag Sorgens Slør vi skue.

Men om end Døden grumt besaaer
Vor Jord med Lüg og Grave,
Saa spirer dog en evig Vaar
I Sanggudindens Have.

I Myrters Læ hver Nattergal
Sin Rose der forkynder
Sin Elskovs evignye Qval,
Mens Kilden evigt nynner.

Bag Løvet broget Blomst og Frugt
Sig søsterligt forene,
Og lokke Sommerfugles Flugt
Til eviggrønne Grene.

Og hvad Alverden har i Gjem
I Himlen og paa Jorden,
Som i et Speil her træder frem
I malerisk Uorden.

Og Mørkt og Lyst og Glands og Lyd
Og Tanker og Bedrifter
Og Smiil og Suk og Sorg og Fryd
I evig Vexel skifter.

Jeg nylig sneeg mig ængstlig ind
I disse Trolddoms-Egne,
Og satte mig paa Templets Trin,
Og gav mig til at tegne.

Jeg tegnede, men, ak! saa smaat
Sig hvert et Træk fremstilled;
Jeg maled — men kun Graat i Graat
Afspræged sig hvert Billed.

Thi, ak! hver Blomst, jeg rører ved,
Brat Glands og Duft forlade.
Det er min Lod! — Med Skaansomhed
Modtag de blege Blade.

Fuglesang i Vaar.

Her er saa godt, her i Lindens Top;
Kom herop! kom herop!
Aa, du Stakkel! du mangler jo Vingen!
Men jeg kan saa deiligt i Solens Skin
Flyve ud, flyve ind,
Og jeg generer slet Ingen!

Nys kom jeg hid fra det fjerne Land,
Over Bjerg, over Vand
Foer jeg frem med Latter og Qvidder;
Og Hun, som jeg elsker i Liv og Død,
Som er yndig og sød,
Hun sløi med mig, — hiftnede hun sidder.

Nu skal vi da til at samle til Bo,
O, min Ven! du kan troe,
Det er moersomt at flette en Vugge!
Det er saa kjært at bygge et Hjem,
Hvor der hviler To — eller Fire og Fem,
Mens rundt om os Bladene lukke.

Her skal jeg saa boe med min liflige Viv;
Hvilken Lyst! hvilket Liv!
Evig hos hinanden at dvæle!
At sidde hos hinanden saa luunt, saa nær,
Og tilsidst høit over de susende Træer
I Sang udaande vore Sjæle!

Ved Daggry.

En yndig Nat, da Sommervarmen
Lod mig forglemme Timens Gang,
Jeg sad og støtted mig paa Armen;
Da fløi der ind paa Vindveskarmen
En lille Fugl, som for mig sang:

„Nu hver en Stjerne svinder,
Til Hvile Maanen gik;
Som Taarer Duggen rinder
Paa alle Rosers Kinder
Og staaer i Liliens Blik.

Nu hver en Blomsterklynge
I friske Morgenlyst
Paa Stilken let vil gynge,
Og hver en Fugl vil synge,
Som eier Sang i Bryst.

Nu vaagner mangen Tanke,
Som helst i Slummer laae;
Nu tusind Hjerter banke
Og alle Torne sanke,
Som de skal vandre paa.

De vandre koldt og stille,
De vandre tungt og mat,
De vandre langs de vilde,
Utømte Smerters Kilde
I deres Skjebners Nat.

Men der, hvor jeg har Bolig,
Hist i den grønne Lund,
Er hver en Sjæl saa rolig,
Og Tanken gaaer fortrolig
I Sang fra Mund til Mund.

Der stille Svanen svømmer,
Og Irsken qviddrer glad;
Mens Veemodstaaren strømmer,
Den vilde Rose drømmer
Om Nattergalens Qvad.

Og der er Tro og Love,
Der er saa sød en Fred!
O, vil du roligt sove,
Kom til de tause Skove
Og læg dit Hoved ned!"

Saa sang den; over Voldens Grene
Den bredte ud sit Vingepar;
Jeg saae mig om, jeg var alene!
Omringet kun af Muur og Stene,
Jeg følte rigtigt, hvor jeg var!

I det Frie.

Er mit Hjerte frisk og glad,
Aandser jeg knap Rosens Blad,
Næppe Fuglens Sang i Skoven;
I det indre Jubelchor
Svinder Himmel, Hav og Jord,
Og min Tanke er forsvoven.

Men, naar heelt min Sjæl er Nat,
Miskjendt, haanet og forladt,
Jeg kun hører Smertens Stemme;
Flygter fra sit Fangebuur
Tanken til din Favn, Natur!
For at døves der og glemme!

Gode Raad.

Brave Kammerat!
Men, hvordan er det fat?
Hvi slaaer Du saa rædsomt i Diſken?
Slap Dig Lykkens Lax
Af Haanden, vil jeg strax
Dig lære, hvordan Du skal fiske'n:

Gak til Bacchi Huus
Og sæt Dig ved hans Kruus
Alt under den fyldige Ranke;
Drik! og see saa til,
Hvor i den søde Ild
Dit Hjerte kan smelte og banke!

Tryk saa mod din Barm
En Jomfru, fiin og varm,
Just der, hvor det bittreſt har smertet;
Frelst er da dit Sind,
Stolt Glæden drager ind
Og sætter sig høibords i Hjertet!

En Vandrer.

Veien han træder alene —
Det lakker mod Aftenstund;
Solen sittrer bag Grene
I den dæmrende Lund.

Langsomt han gaaer i Dalen,
Hen over Bro og Bæk,
Hører knap Nattergalen
Fløite bag dunkle Hæk.

Qvæget hviler paa Marken,
Storken paa Kirkens Tag;
Fisken leger i Parken
Efter den lumre Dag.

Bonden laaser sin Hytte,
Qvinden pusler sin Seng,
Jægeren viser sit Bytte
Frem for sin lille Dreng.

Inde fra Kroen klinger
Strængen ved Lampens Glands;
Bondeknøsen der svinger
Pigen i lystig Dands.

Irsken søger sin Rede
Tæt hos sin lille Hun;
Hvor den kan lokke og bede
Med sin qviddrende Mund!

Ei den beder forgjæves, —
Som ved en sagte Vind
Bladenes Forhæng hæves, —
Listig smutter den ind!

— Men Han vandrer alene,
Træt paa sin dunkle Vei;
Selv med de strenge Grene
Egen hilser Ham ei.

Borgen hist Han sig nærmer, —
Hvor der er festligt og lyst!
See, paa Altanen sværmer
Tvende — Bryst imod Bryst.

Rosen sænker sin Læbe
Dybt ned i Liliens Skaal;
Begge med Ild de stræbe
At tømme det søde Maal.

Fingeren lagt paa Munden,
Ventende Nattens Ro,
Vinke hinanden ved Lunden
Hist Forelskede to;

Vinket blev seet og fattet,
Kinden først rød, — saa bleeg, —
See, nu svandt de bag Krattet,
Just som Hesperus steeg!

— Men Han vandrer alene
Med sørgmodige Blik;
Nys paa en Gravhøis Stene
Mødig Han Hvile fik.

Tyst gjennem Byens Gader
Lister Hans Fod sig frem;
See, der iler en Fader
Glad til sit rolige Hjem.

Der, hvor Fontainen stiger
Paa Torvet af Dragens Mund,
Hører Han Svende og Piger
Sladdre af Hjertens Grund.

Ind i de lyse Stuer
Ret veemodig Han seer,
Hvor ved sin Arnes Luer
Huus-Alfen sidder og leer.

Gjennem de klare Ruder
Seer Han en munter Flok;
Jublende Sang bebuder:
„Vi har af Glæde nok!"

— Men fra den venlige Scene
Maa Han sig vende brat;
Vandre maa Han alene
Ud i den mørke Nat.

Tungt sin Fod Han flytter
Hen over Heden gold;
Ensomhed fastere knytter
Sig om Hans Hjerte kold.

Over Hans Hoved jager
Skyen i rastløs Jil;
Stjernen spottende drager
Sentimentale Smiil.

Langt — i det Fjerne vegne —
Taagede Bjerge staae;
Og — naar de er bestegne
Imorgen — ak! — hvad saa?

Vikingen synger.

Nu Ankret op! nu Seilet spændt!
Nu Stavnen ud af Bugten vendt, —
Ud paa de vilde Bover!
Jeg er af denne dovne Fred
Saa mæt og træt, saa kjed og led,
Min Længsel staaer didover!
Op, Kammerat! sæt lystig kjæk
Dit Horn nu for din Mund og væk
Hver Fare hist, som sover!
Men naar jeg seent er krum og graa,
Jeg Fredens Søvn vil blunde,
Hvor Sundets milde Bølger gaae
Langs Herthas svale Lunde.

Til fremmed Land, til fjerne Kyst,
For frisken Bør, med Liv og Lyst,
Skal rask vor Snække stavne;
Hvor der er Guld og Drueblod
Og skjønne Qvinder, Mandemod,

Den snelle Kjøl maa havne;
Med Rædsel da hver voxen Mand,
Med yndigt Smiil hver Lilievand
Skal nævne vore Navne!
Men lige glad tilsidst dog skal
Mit Hjerte sødt indblunde
Til Sangen af en Nattergal
I Herthas grønne Lunde.

Vort Værk er langt, vor Dag er kort!
Afsted! fra Ly og Læ nu bort!
Mens Tidens Øie blinker.
Den Feige, lam og lad og træt,
Seer fadigt paa sit Regnebræt
Og Livets Flugt forsinker;
Men Modet har en dristig Fart,
Og jeg og Modet hinde snart
Hvert Maal, der stolt os vinker!
Men naar min Stjerne vil nedgaae,
Og jeg i Død maa blunde,
Min Bautasteen skal kneise paa
En Høi bag Herthas Lunde.

En Fortabt.

Sadler jeg min Hest
Og rider ud til Gjæst,
Saa surrer jeg Sorgen i Baasen;
Løser jeg min Hund,
Jeg lænker samme Stund
Min Kummer med Bøien og Laasen.

Det er Skik og Sæd,
At Den skal ikke med,
Som ei er smuk-artig herhjemme;
Derfor skal de staae,
Mens jeg kan freidig gaae
Og lade, som kunde jeg glemme.

Kommer jeg saa hjem,
Jeg løser atter dem
Af Lænken, mens Glæden end har mig;
Reiser jeg da op
Ved Morgengry min Krop,
Saa staae de ved Sengen og taer mig.

Serenade ved Strandbredden.

Sangeren.

Hytten er lukket, Natten er stille,
Lyset ei glimter bag Vinduets Glar.
Bølger! mens let imod Stranden I trille,
Ak, om I vilde
Synge og spille?
Tonerne til hendes Hjerte I bar.

Bølgerne.

Sagtelig glidende hen over Strand,
Langtsomt strømmende
Vil vi det drømmende
Hjerte indlulle saa sødt, som vi kan.

Sangeren.

Mon Hun vil ane, hyllet i Slummer,
Ham, som har vækket den smigrende Klang?
Sværmende Drømme Hjertet nu rummer,
Smerter og Kummer
Flyer og forstummer, —
Liflige Billeder skaber min Sang.

Bølgerne.

Evigt omskiftende Rhythmer og Gang,
Let og søgende,
Billedsorøgende,
Vælte vi klart mod den duftende Vang.

Sangeren.

Brændende Længsel, smeltende Klage
Flettes i bævende Toner til Krands.
Huldt gjennem Drømmenes Rige de drage
Frem og tilbage,
Kjærligt forjage
Taagen, som dølger Dig Stjernernes Glands.

Bølgerne.

Aabnende Favnen, saa smidig og glat,
Langt ud rækkende,
Længsel opvækkende,
Hviske vi Hende et saligt Godnat.

I Cotillon.

Hun hvisked bly: „Du kan forlade mig,
Og vælge Dig en Anden her i Landet, —
Ak ja, Du kan endogsaa hade mig, —
Jeg elsker Dig, — kun Dig, — jeg kan ei andet!"

Han stod og smilte flau, og ventede
Med Længsel, at han skulde til at dandse;
Og da saa Touren kom, han hentede
En pyntet Een, med Kjeder, Baand og Krandse.

Til en Ven.

O, luk dit Hjerte op og rens det ud!
Thi et Museum maa det ikke være,
Hvor der Gudinder staaer og mangen Gud
I Kreds af Fauners og Mænaders Hære.
Nei, det et Tempel være bør, hvor Een
Skal staae i Himmelglands og hellig Ære,
For hvem Du andagtsfuld og ydmyg reen
De bedste Livets Frugter skal frembære.

En Viſe om Vaaren.

Nu lakker det ad Tiden ſmaat,
Da Jomfru Vaar vil komme;
Den Søvn, ſom hun i Nat har faa't,
Er ſagtens ſnarlig omme.
Eia! hvor ſkjønt!
Snart Løvet er grønt
Og Fuglen vil qviddre ſaa kjønt!

Der er hun jo! fra ſit Cloſett
Hun ſagtelig fremtriner,
Saa bly og blank, ſaa peen og net,
Bag klare Sky-Gardiner.

Hun lægger begge Hænder om
De halvtillukte Øine
Og paa de unge Bryſter, ſom
I hvide Liin ſig høine.

Bort kaster hun sin Camisol,
Mens listig i det Samme
Sig nærmer den forlibte Sol
I fulde Fyr og Flamme.

Saa tager hun sit Styrtebad
I Luftens friske Strømme,
Lüg lette Skyer skilles ad
De mørke Nattedrømme.

Og naar hun saa er tørt og tørt,
Den ranke Mø sig klæder
I Silkesærk og Fløielsskjørt,
Og stadselig fremtræder.

Men Solen med et rundt Gesigt
Bagefter hende render;
Han troer nu ret, det er hans Pligt
At være hendes Tjener.

Og vil hun bruge ham til Speil,
Da er han saa fornøiet,
Skjøndt stundom, — det slaaer aldrig feil, —
Han Taarer faaer i Øiet.

Men altfor snart de unge To
Man seer ret ømt, fortroligt
At søge ind i Skovens Bo,
Hvor der er tyst og roligt.

Og efter deres Favnetag
Fremmyldre hele Hære;
Thi han er stærk, og hun er svag, —
Det er, som det skal være.

Saa, hvor de gaae, nødvendigt maa
Intriguen vorde røbet,
Thi overalt de kjække Smaa
Sig vikle ud af Svøbet.

Ja, hvor de gaae, bag Krat og Tjørn,
I Skovens lune Grotter,
Der kaste tusind Blomsterbørn
De grønne Redingotter.

Men Alt, hvad der har Kraft og Liv,
Sig glæder ved Partiet;
Der gives ei en Sjæl saa stiv,
Der finder Noget i 'et.

Nei, Gjøgen leer til Finkens Slag
Og Storken Halsen bøier,
Og Sommerfuglen for og bag
Gjør tusind pene Løier.

Kaninen morer sig i Krat,
Græshoppen lystig vipper,
Mildt Stjernen i den klare Nat
Med fine Øine glipper.

Sig glæder selv, skjøndt gammelklog,
Den blege, syge Maane,
Alverdens Hjerte sukker, og
Poeterne — de daane.
Eia! hvor skjønt,
Naar Løvet er grønt
Og Fuglene qviddre saa kjønt!

En Situation.

Jeg lader Baaden glide frem
Saa jævnt ad Søens Bover;
Du tidsnok kommer til dit Hjem,
Før Dagens Stjerne sover.

Her er vi ganske ene nu,
Her lytter intet Øre,
Og her jeg ydmygt haaber, Du
Engang mit Suk vil høre.

Hvad er din Tvivl? hvad er din Frygt?
I Verdens vilde Vrimmel
Staaer Kjærlighedens Tempel trygt,
En Forgaard til vor Himmel.

Der knittrer ei saa stærk en Ild,
Som Kjærlighed jo dæmper,
Der bruser ingen Storm saa vild,
Som den jo let bekjæmper!

Du løfter kold dit Øies Blaa
Mod mine vaade Blikke!
O, vil Du ei mit Suk forstaae?
Du kan, men vil det ikke! — —

Her er dit Hjem, — stiig nu i Land, —
Jeg ene roer tilbage,
Og for den stille Skov og Strand
Jeg synge vil min Klage.

Bolero.

Hør, hvor Fløiter og Strængene
Sprede Tonerne sødt,
Ret som Maanen paa Engene
Straaler fit Guult og Rødt.

O, der seer jeg Dig tydeligt
Under Orangernes Krands
Svæve, gracieus og nydeligt,
I den glødende Dands.

Du er saa let og fornøielig,
En Sylphide — en Alf,
Lilien liig, der bøielig
Hist i Vaarvinden skjalv.

Tonerne rigt udfolde sig
Smeltende Sands og Sjæl,
Uden Rast, uopholdelig
Som et rislende Væld.

O, hvor jeg seer Dig tydeligt
Under Orangernes Krands
Svæve, gracieus og nydeligt,
I den glødende Dands.

Livlig, skjelmsk og sværmende,
Dyb og tænksom i Sind;
Snart fortrolig Dig nærmende,
Snart saa sky som en Hind.

Stolt, skjøndt elskovssittrende
Døbt i Tonernes Daab;
Smilende — men forbittrende
Flux hans spirende Haab.

Angst dog seer Du ham flygtende,
Diet omtaager sin Glands;
Koldt er dit Bryst, men frygtende
Kulden dog udi hans.

Men — knap seer Du ham higende
Atter at vende sin Fod,
Før Du, atter undvigende,
Gjækker hans vaagnende Mod.

Nei! — hvor jeg seer Dig tydeligt
Under Orangernes Krands
Svæve, gracieus og nydeligt,
I den glødende Dands.

Hævende med de dirrende
Castagnetter Din Arm —
Maanen staaer stille, stirrende,
Og dens Kind bliver varm.

Og Melodien forynger sig
Uden Rist eller Ro,
Som en Guirlande slynger sig
Den om de sværmende To.

Yndigt Tonerne klinger jo,
Vækkende Sukke og Smiil;
Amor af Glæde svinger jo
Vinger og Bue og Piil;

Nærmer sig, tyst henveirende
Ængstelse, Sukke og Savn;
Lænker, med Magt besejrende,
Dig i den ventende Favn.

Ak jo, jeg seer Dig tydeligt
Under Orangernes Krands
Svæve, gracieus og nydeligt,
I den glødende Dands.

En Stemning.

Klokkerne kalde til Aftensang
Høit i den lille By;
Orgelet sender mig alt sin Klang,
Fuglen qviddrer i Sky.

Himlen hvælver sig tung og graa —
Men langsomt, ad Kirken hen,
Over Torv og Gade seer jeg gaae
Pyntede Qvinder og Mænd.

Hyllet tæt i min Kappes Fold,
Til Sancta Birgittes Hal
Lokkedes jeg, saa mørk og kold,
Ved Klokkens klingende Kald.

Men — jeg hørte ei Præstens Ord,
Hørte ei Bøn eller Sang;
Nei, fortryllet min Tanke foer
Fjernt sin forvildede Gang.

Dog jeg fandsed, at ved min Fod,
Hugget i Marmor graa,
Med foldede Hænder en Ridder stod,
Med Hjelm og Harnisk paa.

Og ved hans Side paa Stenen laae
Hans Hustru, fornem og fiin,
Med Skjørtet i Langlæg, smalle, smaa,
Paa Hovedet Hue og Liin.

De har da ogsaa levet og lidt —
Tænkte jeg — smilet og grædt!
Fodtrin har nu deres Billed slidt,
Og deres Navn er forgjæt.

Reed han ikke saa stolt og strunk
Til hendes Faders Gaard?
Førte han ikke med Pomp og Prunk
Fra Hjemmet den væne Maard?

Vandred de ei en Kirkegang
Her saa friske og froe?
Mens i Choret Nonnerne sang
I Sancta Birgittes Bo.

Slynged hun ei sin hvide Arm
Om hans Nakke med Magt?
Fik han ei Kinden, elskovsvarm,
Omt mod sin Læbe lagt?

Stammed hun ei hans Navn saa sødt
Og rødmede huldt derved?
Har han ei hendes Længsel mødt,
Beruset af Kjærlighed?

Græd de ei sammen i Sorg og Savn
Ved deres Kjæres Død?
Har de ei smilet Favn i Favn,
Da deres Første blev fød?

Jog han ikke den rappe Hind,
Til Hest, med Bue og Hund?
Sad hun ei ved sin Væv saa fiin
Og sang med smilende Mund?

Sendte han ei sin stærke Søn
Dristigt i Leding ud?
Signed hun ei sin Dotter skjøn,
Og smykked den unge Brud?

Her blev de baarne den lange Gang
Hidop til evig Ro,
Mens hist i Choret Nonnerne sang
I Sancta Birgittes Bo.

Nu er de Aske, nu er de Støv
Under den kolde Jord,
Nu ligge de, som det gule Løv,
Der fløi for Blæsten ifjor!

En gysende Veemod da mit Bryst
Dybt skjærende gjennemfoer,
Ret lig den susende Vind i Høst
Over en afmeiet Jord.

Men op min Kappes Flig jeg drog
Og dækked mit Øie dermed,
Trykked mig ind i Pillens Krog,
Og bittert, fortvivlet græd.

Min Nabo sig vendte, og et Trin
Forundret han traadte frem, —
Da kaldte jeg atter min Tanke ind
I dens øde, forvildede Hjem.

Til Oehlenschläger,

fra Studenterforeningen.

20de Novbr. 1841.

Der var en Tid, da Sangen gik
Forknyt i Danelunden,
Med gammeldags, forkrøben Skik,
Med Vingen snørt og bunden;
Det var, som ei den voved paa
At tage Flugt mod Skyen;
Med Chapeaubas man saae den gaae
Heel stirlig gjennem Byen.

Da sendte Sangens Gud i Løn
En Straale til vort Mørke;
Han sendte os sin ægte Søn,
Sin skjønne Ungdomsstyrke,
Og sagde: „Tag min Harpe, Du!
Og her min Krands og Bue!
Lad see, Du hist mig vækker nu
En værdig Altarlue."

Han havde lært ham plante smukt
De ranke Laurens Grene;
At sende ret i sikker Flugt
Sin Piil fra Buens Sene;
Hvad for de Andre blev en Qvist,
Det blev for ham en Stamme,
Og spørges om at ramme vist,
Saa see, hvor han kan ramme!

Og til sin Harpes gyldne Stræng
Han havde lært ham sjunge;
Hen over Danmarks grønne Eng
Hans Qvad da hørtes runge;
I Kirkens Hal, i Kunstens Slot,
Ved blanke, fyldte Bæger,
Den danske Tunge lærte godt
Af Danmarks Oehlenschläger.

Beruset i din Tonestrøm,
De sprudlende Caskader,
Hvem trylled ei din Digterdrøm?
Vor Mester og vor Fader!
Hvor er et Hjerte vel i Dan,
Som sødt jo maatte banke,
Naar kjæk Du sendte over Land
Din Tone med din Tanke?

Du slaaer din Stræng, og som en Gud
Du Sorgen sødt bedaarer;
Du breder Svanevingen ud
Og vækker tusind Taarer;
I hver en Kreds, hvor efter Sang
De trætte Hjerter tørste,
Du stiller huldt den dybe Trang
Som en veldædig Fyrste.

I denne Hal, hvor Du saa tidt
Har følt dit Hjerte hjemme,
Mens dine Toner kjækt og frit
Gjenlød med Jubelstemme,
Modtag den Plads, Dig er bered,
Vor Skjald! vor Mester kjære!
Vort Hjertes Tak, vor Kjærlighed
Er evig, som din Ære!

Ved en Fødselsdag.

Mit Sind er som en Hede, tom og gold,
Hvor Tidslen eensom staaer i Stormens Vold.

Min Aand er som en Brønd, der før var fuld,
Men Kilden stoppet nu af tørre Muld.

Af brændte Jord ei nogen Blomst fremgaaer,
Af tørre Brønd ei Lædskedrik man faaer.

Een Smerte er mit Bryst, eet Suk min Røst —
Ei tør man lytte der til Sangens Lyst.

Tilgiv da mig, at ei med Blomst og Klang
Jeg sende kan min Hilsen denne Gang.

Det Træ, som ei er frisk og sommerglad,
Kun bærer tørre Qvist og visent Blad.

Det visne Blad jeg sender Dem; derpaa
Mit Hjertes bedste Ønsker skrevne staae.

Til et nygift Par.

Naar Møen trofast rækker Svenden Haand,
En venlig Stjerne er tilstede;
Den smiler kjærligt til det søde Baand,
Og vier det til Fryd og Glæde;
Det er, som hele Verden sukked omt,
Nu klart for Øiet staaer, hvad før var drømt;
Roser fremgroer
Trindt om paa Jord,
Og Himlens Engle lisligt qvæde.

Vel Egen stolt og strunk i Skoven staaer
Og skuer ned til Blomsterstimlen,
Og hvisker sagtens om de hundred Aar,
Den stod — men naaede ei til Himlen;

Men Elskovs Rose, skjøndt saa spæd og fiin,
Saa mild som Mælk og vel saa stærk som Viin,
Aldrig forgaaer,
Høit op den naaer
Og dufter over Stjernevrimlen.

Du faure Frue! tænk Dig rigtig om:
Er her paa Jord ei godt at være?
Du gjæve Husbond! fæld nu ret din Dom:
Er Vandringsbyrden tung at bære?
Ak, nei! den bliver jo saa let som Fjær,
Hvor fire Hænder og to Hjerter bær',
Hvor Bedsk og Sødt,
Hvor Haardt og Blødt
Man deler med sin Hjertenskjære.

O, nyd da freidigt Livets friske Vaar,
Lyt til, hvor Glædens Harper runge,
Og pluk til Krandse for de hvide Haar,
Mens Haugens Blomster end er unge;
Naar Sneen falder da, og Stormen stærk
Begynder trindt om Jer sit vilde Værk,
Da kan I To
Trygge og froe
Med Fryd om Vaarens Solglimt sjunge.

Thi, ak! vel tusind Blomster maae som Støv
Paa striden Strøm til Havet vandre;
Men aldrig falmer da det Myrtelov,
Som I har plukket med hverandre;
Thi Stjernen, som saa klar og reen oprandt,
Da Eders Hjerter Gaadens Løsning fandt,
Trofast vil staae
Vagt paa det Blaae
Og tindre til en sildig Aften.

Til en ung Dame.

Vækker Solen Dig hver Morgen?
Solen med det glade Blik?
O, saa lad den drukne Sorgen
I sin klare Luedrik!

Lad den rene Straale strømme
Kraftigt til dit unge Bryst,
Og lad alle mørke Drømme
Skiftes om til Liv og Lyst.

Mægtig gaaer den jo sin Bane,
Aandser selv ei, hvad den gav,
Vinker os med Haabets Fane
Bort fra svundne Glæders Grav;

Bort til andre milde Egne,
Hvor et andet Foraar boer;
Og hvor Nutids Blomster segne,
Planter den en Fremtids Flor.

Lyset — Haabets rige Amme,
Kjærlighedens Element,
Som sin underfulde Flamme
Til dit Hjerte og har sendt;

Straale skal med evig Varme
Alt, hvad der er stort og rigt,
Favne Dig i sine Arme
Kjærligt, kraftigt, inderligt,

Fjerne skal det Kolde, Dunkle,
Som sig paa din Vandring sandt,
Og med dobbelt Lue funkle
I dit Hjertes Diamant!

Og naar da dit Hjerte bæver,
Luttret, i forklaret Lyst,
Naar en Himmels Aande svæver
Om Dig, fuld af Mod og Trøst;

Hæv da dine rene Hænder
Op til Bøn for Ham og Dig,
Og naar høit din Andagt brænder,
Tænk da ogsaa lidt paa mig!

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Andet Bind.

Christian Winthers

Samlede Digtninger.

Andet Bind.

Blandede Digte. II.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Forlag.

1860.

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Indhold.

Pag.

Den 18de August 1842 . . . . . 1.

Tak for Blomsterne . . . . . 3.

Italiænsk Genrebillede . . . . . 6.

For Studenter-Sangforeningen . . . . . 11.

Forord . . . . . 14.

Til en Digter . . . . . 17.

Hilsener paa Nytaarsdag . . . . . 19.

Natten . . . . . 27.

Til en dansk Bog . . . . . 29.

Duetto . . . . . 31.

Donizetti og Weyse . . . . . 34.

Sommerlyst . . . . . 41.

En Moder til sin Søn . . . . . 43.

Vintervisite . . . . . 47.

Pag.

Under Krigen . . . . . 48.
En ny og lystelig Vise . . . . . 49.
Hun til Ham . . . . . 52.
Amor Rex . . . . . 54.
Laura Jensen . . . . . 57.
Peter Oluf Brondsted . . . . . 60.
Hanne Weidemann . . . . . 63.
Til Jomfru A. Zeuthen . . . . . 64.
Til en Bedstemoder . . . . . 66.
Farvel til D. G. Monrad . . . . . 68.
Til Kronprindsen . . . . . 70.
Til Kong Frederik den Syvende . . . . . 72.
Efterklang . . . . . 74.
Aarstiderne . . . . . 75.
Dognet . . . . . 82.
Det gamle Aar . . . . . 84.
Brev fra en Flødekande . . . . . 86.
Til en Ven . . . . . 88.
Med en Pen . . . . . 89.
En Vifte . . . . . 90.
Det Farlige . . . . . 90.
Den 18de August 1843 . . . . . 91.

Pag.

Den 18de August 1849 . . . . . 93.
Til en Jubellærer . . . . . 95.
Ved Bordet . . . . . 97.
Til en svensk Frivillig . . . . . 100.
Til et ungt Ægtepar . . . . . 102.
Til en Digter . . . . . 104.
Det nye Aar . . . . . 106.
Til Vinter-Lærken . . . . . 108.
En Hytte . . . . . 110.
Til Storken . . . . . 112.
Vaaren . . . . . 115.
Til en Snegl . . . . . 117.
Fragmenter af Reinekes Memoirer . . . . . 119.
Text til 25 Billeder af Rørby . . . . . 146.
En Student og en Jomfru . . . . . 164.
Oversættelser:
Parabel af Fr. Rückert . . . . . 207.
To Digte af Fr. Rückert . . . . . 211.
Vikingen . . . . . 214.
Vinteren i Norden . . . . . 220.
Til Fru K. M. Rahbek . . . . . 224.
Hankattens Frieri . . . . . 225.

Pag.

Hun til Ham, paa Reisen . . . . . 228.
Smaadigte efter H. Heine . . . . . 230.
Efter det Tydske . . . . . 237.
Dyrenes Skriftemaal. . . . . 238.
Hanen Kykels Liigbegjængelse . . . . . 241.
Musen i Besøg hos Frøen . . . . . 244.
En Familiehistorie . . . . . 252.
Min Gudinde. . . . . 262.
Prometheus . . . . . 266.

Den 18de August 1842.

(Med et lille Basrelief, en Sangerinde, hvem en Amorin støder en Pil i Brystet.)

Der sidder hun, og for en Stund
Hun lader Lyren taus neddale,
Mens med et Smiil omkring sin Mund
Hun hæmmer Sangens milde Tale.

Hun standser Stemmens klare Strøm,
Den hendes Hjertes Afgrund rummer;
Et Liv af Anelser og Drøm
Hun lever, som i hellig Slummer.

Thi dybt i hendes Hjerte slog
En himmelsk Haand sit Guddomsstempel,
Og hendes Sind med Vælde drog
Fra Sangens til et andet Tempel.

Men ogsaa Han, hvis stærke Magt
Til navnløs Salighed indvier,
I hendes Barm har Spiren lagt
Til tusind ædle Melodier.

Og snart hun stemme vil paa Skjød
Sin Lyres atter vakte Strænge,
Og Sangen, dobbelt stærk og sød,
Sig fra begeistret Bryst fremtrænge. —

— Forkast ei Du, hvad reent og smukt
Er skjenket Dig af gode Guder,
Og pluk paa Jorden glad den Frugt,
Som Dig en bedre hist bebuder.

Hvad her sig rører i vort Bryst,
Er Anelsen om hine Sange,
Dog givet os til liflig Trøst,
Naar Jordens Mørke gjør os bange.

Lad da igjen fra denne Dag
Din Sangfugl frit af Buret svæve,
At den med kraftigt Vingeslag
Dig maa fra Livets Taager hæve.

Tak for Blomsterne.

Til Beppina.

Naar her i By jeg sidder
Som en Kylling i et Æg,
Og hører Lærkens Qvidder
Kun fra Gjenboens Væg;
Og seer af Herrens Himmel
Den hele lange Dag
Kun en usel, lille Strimmel
Over Skorsteen og Tag;
Naar Egen og naar Bøgen
Jeg næsten reent har glemt,
Og næppe veed, om Gjøgen
Sin Jubel har istemt:
Da virker, huldt fortryllende,
En Haandfuld Blomsters Pragt,
I Duften mig indhyllende,
Med forunderlig Magt.

Jeg føler mig i Tankerne
Fra Byens Larm hensat,
Og hviler under Rankerne
I Skovens grønne Nat;
Jeg Hjorten seer, den raske,
At speile sig i Bæk,
Og hører Anden pladske
Bag Sivets blanke Hæk.
Snart i en stille Have,
Jeg synes, jeg gaaer;
Omringet tæt af Grave
En Landsbykirke staaer;
Mens Aftenklokken kimer
Mod den guldgule Sky,
Sødtsvundne Ungdomstimer
Jeg lever om paany!
Snart ligger jeg paa Sengen
Af det duftende Hø,
Og stirrer over Engen
Og den glimtende Sø;
Mens Sommervinden vifter
Og bøier Græsset ned,
Og Billederne skifter
I Uendelighed!
Dem takker jeg da hjerteligt
For de Syner, jeg har havt;

Thi sødt-veemodigt-smerteligt
Drog mig Blomsternes Kraft.
Dem takker jeg for Minderne
Om Glæder og om Vee,
For Vennerne, Veninderne,
Hvis Billed jeg fik see;
For Vandring gjennem Moserne,
I Skov, ved Søens Bred,
For „Cachucha“ og for Roserne
Og al anden Venlighed!

Italiænsk Genrebillede.

Efter Catels Maleri.

Mildt en Sommerluftning svæver
Op fra Havets mørke Blaae;
Stolt Cypressens Taarn sig hæver,
Pignen mon sin Skjerm udslaae.

Solens Ild, de fine Lufte
Trænge gjennem Frugt og Blad;
Stærkt Orangens Guld maa dufte
I det rene Himmelbad.

Kilden risler, snoer og svinger
Sig om Klippens brune Krop;
Middagsklokken yndigt klinger
Hist fra Nonneklostret op.

Korset blankt paa Taarnet glimter
I den fjerne, store By;
Hvide, spændte Seil jeg skimter,
Bjerget med sin lette Sky.

Her paa Skrænten vil jeg hvile,
Lystent aabne hver en Sands,
Og mig lade huldt tilsmile
Af den rige Skjønhedskrands.

Hørtes ikke hist en Stemme?
Det var tæt herved, den lød!
Hver Accent jeg kan fornemme, —
Ak, hvor smigerfuld og blød!

„Tys, Vincenza! lad ham ride
Først et lille Stykke bort;
Noget, som han ei maa vide,
Vil jeg Dig fortælle kort.

Ned ad Bjergets steile Side
Æslet gaaer sin jævne Gang.
Synger han? — Det kan jeg lide!
Mig beroliger hans Sang.

Er Du træt i dine Hænder?
Hold kun ud en lille Stund,
Indtil Apelsinen render
Overgivent til din Mund;

Fuld er Kurven da, min Lille!
Og da har jeg Dig fortalt,
Hvad jeg just fortælle vilde, —
Skjøndt det aner Du vel alt?

Giv — det er, hvad jeg vil sige, —
Mig dit Hjerte, Haand og Tro!
Bygges ei paa Himmerige,
Naar vi gifte os, vi To?

Immervæk jeg var saa bange,
At en Anden — han, som reed
Nys herfra, — Dig skulde fange
Ved sin sledske Venlighed.

Siig, Vincenza! har jeg svigtet
Nogen Pligt, som Elskov bød?
Har de Sange, jeg har digtet,
Ikke tolket Dig min Nød?

Jo, i Nattens Mulm min Cither
Tidt Dig klaged, hvad jeg led;
Mens fra Vindvets lille Gitter
Du paa Gaden titted ned.

Jeg din Dør har tidt bekrandset;
Og — har nogentid i Qveld
Jeg med andre Piger dandset,
End med Dig, en Tarantell?

Jeg har taalt — nær ved at græde —
At Du sang og gik til Dands,
At Du tidt forjog min Glæde,
Bitter som en Pommeranz.

Pier-Anton, min Fader, siger
Selv, at Du er een af dem
Blandt de unge Dalens Piger,
Jeg tør føre til vort Hjem.

Du for ung? — Ak, just det Bedste!
Banen vorder lang, — men sød:
Hjertets Blomst bør Roden fæste
Midt i Ungdoms Morgenrød.

Saa! — her lægger jeg den Sidste!
O, hvor lykkelig jeg var,
Hvis — Vincenza! om Du vidste —
Søde! faaer jeg intet Svar?"

Intet Svar fik jeg at høre,
Skjøndt jeg skjærpede mit Blik
Og jeg spidsede mit Øre; —
Parret ned ad Bjerget gik.

Først en Hviskен lød, saa Latter
Muntert op fra Stien klang; —
Og jeg flytted Staven atter
Paa min skjønne Pilgrimsgang.

For Studenter-Sangforeningen.

Lad Tonerne svinge
Sig op mod det Blaae;
Thi Sangen har Vinge
For Himlen at naae;
Til Jorden den lokker
De Himmelske ned, —
See, Sværmen alt flokker
Sig rundt om vort Fjed!

De smaa Amoriner —
Knap har vi dem kaldt —
Med listige Miner
Omringe os alt.
De vinke, de smile
Os Smerte og Lyst,
Med flammende Pile
De true vort Bryst.

Ak, lad dem kun tænde
Vort Hjerte i Brand;
Vi Lægedom kjende,
Som lindre den kan;
Bacchanter hiddandse
I svimlende Drøm,
Med svalende Krandse,
Med Druer i Strøm.

O vee! det fordobbler
Vor Qval og vor Lyst;
Vildt bruser og bobler
Os Blodet i Bryst;
Dets Flamme bebuder
Kun Afgrund og Død —
Forbarmende Guder!
O, hjælp i vor Nød!

Det glimter i Luften
Saa blændende rødt,
Og Blomsten i Dusten
Udaander sig sødt.
Dybt anende bæver
Den undrende Jord,
Livsaligt nedsvæver
Nu Helicons Chor.

Med Toner de kjøle
Det sydende Blod,
I Barmen vi føle
Nyspirende Mod.
De sangrige Piger
Os favne saa ømt,
Og Qvalen bortviger,
Som havde vi drømt.

Forord.

(1848.)

Alt længe disse Blade laae
Hos mig, saa dybt i Gjemmet;
Nu vil de ud i Verden gaae,
Som er dem, ak! saa fremmed.

De troe, det er et helligt Bud
At styre Frihedslængsel,
Og vaabenløse flye de ud
Fra mig, som fra et Fængsel.

Skjøndt mangt et Blad blev gult og graat
Og Skriftens Blæk er bleget,
Hos mig de havde det dog godt,
Omskygget og omhæget.

Nu frygter jeg, de blive ør
Paa Jordens Tumleklode,
Der tumle kan langt meer, end før
Man ellers den tiltroede.

Den vrider sig med Støi og Brag,
Net som den vilde revne;
Det bliver altsaa deres Sag
At snoe sig efter Evne.

Lad dem see til, hvordan de vel
Kan skjøtte og kan tee dem;
Det er vel knapt, at nogen Sjæl
Vil høre eller see dem.

De svinde sagtens som et Fnug
For Tidens Storme vilde; —
Mon Nogen nu paa Elskovssuk
Sit Hjertes Kraft tør spilde?

Er Citharspil og Suk og Sang
Vel ret courante Vare?
Nei, Hjerterne har nu engang
Langt andre Ting at klare.

Og de skal have Lov dertil,
Ifald med Kraft og Lempe
I Havnen de os føre vil,
Hvorfor, jeg troer, de kjæmpe.

Der kommer da en bedre Tid,
Naar de tilgavns har seiret,
En Vaar saa frisk, en Sommer blid,
Hvor man kan trække Veiret.

Da vaagner alle Fugle nok,
Som laae i Vinterdvale,
Og da tør og min lille Flok
Til Hjertet atter tale.

Til en Digter.

„Hvor Mænd i Atlashoser gaae,
Er ei vor Plads."

„Men det skal være Folkets Fryd og Taarer,
Som klinger i den danske Digters Røst."

Poul Møller.

Hvis Du vil synge Dig til Glæde,
Og ærlig Tak for Sangen faae,
Skal ikke Du i Hallen træde,
Hvor Fornemhedens Gud har Sæde,
Hvor Nøgler og hvor Stjerner gaae;
Thi der tidt Tankerne er spæde,
Og der tidt Hjerterne er smaa.

Har Du en Palme, blodomgjødet,
En Tidselvaand, af Blomster dækt,
En Piil, ret kraftigt gjennemglødet,
En Frugt, af Elskovs-Solen sødet,
Et Sværd med Klang og Sving og Vægt;
O, Digter! Du skal ei forøde't
Paa en saa tam og udtømt Slægt!

Har Du et Bryst med Kraft i Lungen,
Saa spar det til en anden Gang;
Man svimler, har Du kjækt Dig svungen,
Og har Du smt, veemodigt sungen,
Er Taareveien tør og trang;
Ad dristigt Skjemt man smiler tvungen,
Men leer kun haant ad Hjertets Sang.

Syng Du for Knøsen hist bag Ploven,
For Svenden i Regentsens Ro,
For ham, der kjæmpe maa med Voven,
Syng for Soldaten ved Cartoven,
For Pigen ved sin Malkeko;
Om ei for Andre, saa i Skoven,
Hvor dine smaa Colleger boe.

Jeg synger ei for nogen Anden
End Hende med det klare Blik,
Med blonde Lokker over Panden,
Som har berøvet mig Forstanden,
Jeg først i Vuggegave fik,
Men skjenket mig en bedre anden
I Kjærlighedens Trolddoms-Drik.

Hilsener paa Nytaarsdag.

Til en Fader.

Som Janus, Ryg mod Ryg, vi maae
I Tidens Bølgegang bestaae.
Mens fremad mine Tanker jage,
Advarende Du seer tilbage;
Du lægger Planer, giver Raad,
Jeg laaner Dig min Arm til Daad;
Ved Aarets Ende kan vi begge
En ganske artig Sum oplægge.

Til en Moder.

Min Moder! Du i Dag modtage
De Ønsker, som jeg alle Dage
For Dig til Herrens Throne sender!
Jeg kysser dine kjære Hænder,
Jeg glad velsigner Dig, Du Fromme!
For hver en Stund, der end skal komme;
Thi vist jeg veed, at Du vil være
For mig den samme Elskte — Kjære!

Til en Ven.

Du sleed og slæbte,
Du streed og stræbte
Det ganske Aar;
Men i den samme
Forslidte Ramme
Endnu Du staaer.
Snart vil jeg haabe,
At Naadens Draabe
Tæt falde maa,
Dit Bæger fylde
Og Dig forgylde
Fra Top til Taa!

Til en Søster.

Jeg ønsker Dig, min ædle Søster!
Alt, hvad dit unge Hjerte lyster:
Credit paa hele Østergade,
Ret mange Baller, munkre, glade,
En Plads i Logers første Række
I eet Theater — i dem begge?
En Sværm af Venner, som fêtere,
Veninder, som beskedne ere,
Og ene lade Dig brillere, —
Saa ønsker Du vel ikke mere?

Til en Broder.

Du flagred alt, min Broder! længe
Paa Vaarens blomsterrige Enge;
Men som en ret ustadig Bi,
Du aldrig Hvile fandt deri.
Gid nu den lille vakkre Dreng
Maa komme med sin Buestreng,
Dig lokke med sin søde Lyst
Og vise Dig din Blomst i Lunden,
Og faae til Fleres Fred og Trøst
Din Haand i Baand, din Vinge bunden!

Til en Somand.

Paa Havet trygt Du ile frem
Til rige Kyster i det Fjerne;
Og Himlens faste, klare Stjerne
Dig vinke sikkert til dit Hjem.
Gid snart en Stjerne Dig opgaae,
Som Dig i Livet leder sikkert,
Gid snart igjennem Hjertets Kikkert
En venlig Havn Du øine maa.

Til en Elsker.

Som fordum Damen eensom sad
I Buur, med lysen Guld og Silke,
Og væved yndigt Rosens Blad
Og Lilien paa de svaie Stilke;
Saaledes Du herinde boer,
Hvor Kjærlighed og Troskab throne,
Og skaber huldt en Rosenflor,
Hvoraf os her paa denne Jord
Og hisset flettes skal vor Krone.

Til en Elskerinde.

Som det i gammel Tid var Skik
Blandt hine Kjæmper bolde,
Jeg sværger ved dit livsalige Blik,
Og Eden er let at holde:
At jeg vil evig huld og tro
Dig i mit Hjerte bære,
Og Du — Du er saa elskværdig jo,
At det kan ei andet være.

Til en Lærd.

Mens Du saa rastløs lytter, lurer
Til gamle Skroller og Skripturer;

Mens Du saa ivrigt higer, søger
I friske og i mugne Bøger,
Nedgraver Dig i dunkle Gruber
Og sværmer om de søde Kuber;
Mens Du ei ændser eller tænker
Paa Øieblikkets svære Lænker:
For Dig mit Hjerte, som Du kjender,
Til Himlen Bønner nu opsender,
At, naar engang dit Øie vender
Fra al sin Travlhed træt tilbage,
Det ret maa møde milde Dage.

Til en Landmand.

Din Plov, din Harve og din Spade,
Din Skov, din Mark, din Stald og Lade
For Sot og Ild og Vandets Fare
Dig Himlen naadeligt bevare!
Sid luunt i dine Lindes Skygge,
Paa Taget Storken Rede bygge,
Og Svalen Bo paa Muren sætte!
De kjende netop til det Rette;
Kun did de søge hen, de To,
Hvor der er Fred og huuslig Ro.

Til en Jæger.

Din Skov, din Hund, og din Bøsses Ild
Er al din Tanke — og Du er vild!
Jeg haaber, snart Du vil Tamhed lære;
Det kommer let ved et eneste Skud
Af den fortvivlede, lille Gud, —
Og han skyder aldrig feil, min Kjære!

Til en Veninde.

Jeg aner alle dine Tanker,
Jeg veed, hvorfor dit Hjerte banker,
Hvorfor dit Øies Straaler tindre,
Hvad sig bevæger i dit Indre!
Heri hvert Ønske sig forener
Og — ja, Du veed nok, hvad jeg mener!

Til en Kunstner.

Naar guddomsfyldt dit Hjerte banker,
Vær kjæk og fri! klar dine Tanker!
Gaa, sæt Dig paa dit Værksted rolig,
Tag sindig fat og arbeid trolig,
Af ingen Kunstkritiker skræmmet,
Af ingen Kunstforening hæmmet;
See lige ud og ei til Siden!
Dit Værk sig dømmer selv i Tiden.

Til en Vanddranker.

Hør, sig mig, seer Du denne Drue?
Hvor sværmerisk dens Dine lue!
Hvor runde er ei disse Former!
Og Blodet, føl, hvor hedt det stormer!
Og denne vil Du reent forsage?
Fornægte hine skjønne Dage,
Da den saa høit vort Hjerte stemte,
At alle Sorger reent det glemte!
Drik Viin, min Ven! men ei formeget, —
Og drik ei Vandet reent fra Qvæget.

Til en Skandinav.

Ja, Du gjør Ret! — vær med at spinde
Den ædle, trefoldstærke Tvinde!
Ja, Du gjør Ret! vær med at slaae
Den Treklang an, som kjækt skal gaae
Hen over tusind Hjerters Strænge,
Bag Norges Gran, paa Danmarks Enge,
Ind mellem Sverrigs stærke Fjelde,
Og trænge frem med Aandens Vælde,
Og faae det Skilte smukt forenet,
Og Liv i det, som var forstenet.

Til en Digter.

Jeg ønsker, Dig Apoll vil sende
Først godt Papir og Blæk og Penne,
Saa nye Tankestof en masse,
Et Forlag, som er ret pr. Kasse,
Begeistrings Bæger, fyldt til Randen,
Taalmodighed og Been i Panden
Mod Recensenter og Hveranden.

Natten.

(Thorvaldsens Basrelief.)

Ænd er det Nat! — i underlige Drømme
Indhyllet og i Mørkets svale Slør
Hun blidt og sagte — sagte sees at svømme
Mod Morgenrødens fjerne, lukte Dør.
Med stille Sukke ved denømme,
Den moderlige Barm hun kjærligt dysser
De slumrende, forgrædte Børn, og Vinden,
Let viftende om Lokken, dem fra Kinden
De hede Smertens Perler huldt bortkysser!
Den Ældste, Haabet, lukket har sit Øie,
Som nys veemodigt stirred mod det Høie;
Den Mindste, Længsel, mod sit eget Bryst
Det tankefyldte Hoved monne bøie
Og lytter nu til al den skjulte Lyst —
Den smerteblandede, som evig hviler
Derinde — og ved Drømmen smiler.
Men snart vil Mulmet vige bort, det sorte,
Og Rosen spire frem ved Morgnens Porte,

Og Jordelivets Dæmring, dybt dernede,
Vil sig for Solens Glædessmiil adsprede!
Da vil den Første klart sit Øie hæve
Og ane Himlens Vei og Viisdoms Raad.
Den Anden vaagne skal og svæve
Fortrøstningsfuld, og ingen anden Graad
Der fødes skal, end Morgnens Perler klare,
Som Dagens Roser friske skal bevare.

Til en dansk Bog.

Hav Tak, du Krands af Tanker,
Af Billeder og Ord,
Af Klang og Blomsterranker,
Af Solo-Sang og Chor!

Hvergang jeg dig oplukked,
Hvor sødt ei Hjertet slog!
Ei dybere jeg sukked
Ved nogen anden Bog.

Hvor tidt har du ei dulmet,
Naar Hjertets Strøm blev vild;
Naar under Asken ulmed
Min Smertes skjulte Ild.

Du aabned tidt mit Øie,
Naar Glæden stod mig fjern,
Du kunde Villien bøie,
Som troede sig af Jern.

Du skjænked tidt en Nøgle
Til Paradisets Lyst;
Du dræbte tidt en Ogle,
Der ruged i mit Bryst.

Jeg fandt blandt dine Sange
Det Yndigste, jeg veed;
Det smelted mange Gange
Mig med Livsalighed.

Ved hver en Blomst, jeg plukked,
Ved hver en Frugt, du gav,
Jeg dybere neddukked
I min Begeistrings Hav.

Saa kjærligt har du bragt mig
Til himmelsk Ro og Fred,
Og Alt, hvad du har sagt mig,
Mit Hjerte hænger ved.

Men hvad min Aand udspandt sig
Af dig, det nævnes ei;
Jeg troer, ei Nogen fandt sig
Det Samme der, som jeg.

Duetto.

Afsked.

Luften suser alt i Skoven,
Hvisker gjennem Busk og Træer;
Svagt, som Sølverstænk paa Voven,
Glimter Dagens første Skjær;
Vi maae, fra hinanden fjerne,
Nu den lange — lange Dag
Tause vente Haabets Stjerne, —
Ene med vort Hjertes Slag.

Lærke! tolk mig dine Sange,
Lille, qviddrende Prophet!
Trøst mit Hjerte, ømt og bange,
Hvis dit Blik har Trøsten seet.
Eller vil du heller gjemme
Dine Toner i dit Bryst,
At vi end en Stund kan glemme,
Og i Glemsel finde Trøst?

Ak! den kolde, klare Morgen
Dræber grumt vor huldе Nat!
Elskte! vær ei bleg som Sorgen!
Elskte! vær ei syg og mat!
See! i Dagens vaagne Drømme
Skal Du leve som min Sjæl,
Og med den i Mindet svømme
Om din Veemod, dit Farvel!

Længsel.

Fra mit Hjertes dybe Hjem
Svæver bævende min Klage,
Skjult for Verden, stille frem
Til dit Hjerte og tilbage!
Lig en Due den sig svinger,
Useet af den travle Dag;
Intet Olieblad dog bringer
Os dens sagte Vingeslag.
Ingen Trøst den fører med!
Som en Rovfugl den sig nærer,
Graadig paa vor Tankes Fred,
Mens vort Hjertes Kraft den tærer!
Skal den spærres da i Fængsel?
Nei, den har et helligt Navn:
Hvad var Elskov uden Længsel?
Hvad var Livet uden Savn?

Gjensyn.

Det er Nat, og med Smiil omkring Munden
Straaler Hesperus klart, og i Lunden
Aander duftende hver Caprifol.
Vi tør mødes, men ak! i det Dunkle;
Dog vor Kjærligheds Fakkel vil funkle,
Paa vor Himmel en flammende Sol.

Lad din Kind da kun blusse og blegne,
Lad dit Dielaag synke og segne,
Lad din Læbe kun tryllende lee!
Mig har Guden opladt mine Blikke,
Og en Evigheds Ruus kan jeg drikke
Af hvad Hjertet i Natten vil see!

Hvilken Lyst! o, jeg hører din Stemme!
Jeg tør favne Dig trygt! jeg tør glemme!
Jeg tør trodse hver Qval med Foragt!
Hvert Secund, som Du skjænker mig, iler
Som en Engel, der lytter og smiler
Til vor Fryd og vor hellige Pagt!

Donizetti og Weyse.

Hvad vil den Strøm af Toner vel,
Som ængster grufuldt her min Sjæl?
Hvad har jeg gjort, at jeg har sænket
Mig i den Hvirvel ned,
Hvor Alt, hvad jeg paa Jorden leed,
Alt, hvad mit Hjerte dybest krænked,
Nu lever op med Haan og Latter
Og knuger sig om Hjertet atter?
— Hvor yppigt Tonerne fremlyner —
Som en Savannas geile Urtepragt
Ved Vaarens Tid af Slumren vakt,
Saa myldre for mit Øie fæle Syner.
Natur? — og Sandhed? — Poesie?
I denne Op- og Nedad-Tumlen?
I denne Hylen, Brølen, Mumlen?
Kan I vel nære jer deri? —
Paa dette usle Ordstillads?
I disse vrængede Gestalter,
Hvor Tusind Arlecchino-Pjalter

Af Toner er den hele Stads?
Er det en sand Begeistrings Flamme,
Som føder dette evig Eet og Samme?
Og denne Løgn af Ord og Klang,
Er det et rigtigt Hjertes Sang?
Skal dette være lystigt? — Det er Griin!
Er dette Suk? — Det er et Hviin!
Er dette Smerte? — Det er Krampe,
Fremkaldt ved giftigtunge Dampe,
Der hæve sig, som fra en Gravruin,
Bevoxt med spættet-røde Svampe!
Hvor er jeg? — i en lummer Halle;
Stærkt blænder mig den store Lampe
Med skarpe Blus, hvis Straaler falde
Paa Sværmen ned, den drukkenglade,
Der ør, med Tummel fylder Huset,
Som naar de travle Biers Stade
Med antændt Svovl man har beruset.
— Udlevede Herrer hist! som sværme
For denne Sangerindes stærke Bryst,
Og finde Poesiens fulde Lyst
Bag disse Skovbesmurte, stygge Skjerme!
Ah, den Natur, den passer just
For Hjerters Speil, hvor Levelystens Rust
Har lagt sig tykt, som Mos paa Muren,
Og slettet ganske ud Naturen! —

Hist sniger sig den sittrende Hysterie
Krampagtig om, og vildt bedaarer
Med sine hede, falske Taarer.
Forcent til Cet med Sangens Lefleri
Staaer Sangeren med hiin i Pagt
Og over al dens skumle Magt! —
Der sidde de, de stakkels Qvinder,
Med Diet svømmende, med Kinder
Snart sandseblussende, snart bleged'
Af denne Smertekildren sød og blød,
Der sittrer gjennem Barm og Skjød:
„Det er en Mand! — Han synger ud af Skjæget!
„Og Skjæget, see, hvor sort! — o, han er skjøn!
„En Guddom! tryllende og deilig!
„Jeg skjenker ham, saa dybt bevæget,
„Min Rose, som hans bedste Løn —
„Der kom Finalen just beleilig!"
Og Tonen strækker han saa milelangt,
At deres Hjerte bliver ømt og trangt, —
De tabe Veiret — som alt med Varme
Han presséd dem i sine Arme!

Blaseerte Hjerter! I maae rystes,
I føle ellers ei, — og Sukket,
Som fordum let har Eder vugget,
Maa pinefuldt nu af jert Indre krystes;
I denne Malstrøm maae I snoe og vende,

I denne grimaceerte Jammer
Jert eget slappe Jeg gjenkjende,
I disse vammelsøde Phosphorflammer
Af en forskruet Elskov brænde!
Tørt er mit Øie — Kinden staaer i Brand —
Gud hjælp — og frels mig min Forstand,
Thi Tanken svimler alt paa Vanvids Rand —
Min Tinding banker — Hjertet sprænges —
O — efter Luft og Taaredug det længes! —
Ud! — bort herfra! — — —
— — — O, Nattens Himmel
Med sorte Sky, med kolde Byger,
Med Storm, som over Heden syger
Og leger vildt med Løvets Brimmel,
Du kjøle Febren i min Sjæl,
Du aabne for min Taares Væld!
Velsignelse derfor! Jeg føler ret
Mit Hjerte frit, min Aande let!
Den Rædsel, den er sand, den Klage
Alvorlig, dyb — hvad vil jeg meer?
Igjennem Mulmets Koglerier seer
Jeg hist den pandserklædte Macbeth drage,
Og al den Skræk, som Dybet eier,
Hvor Djævle juble, Helved leer,
Og ved sin egen Latter farer sammen,
Staaer klart for mig i Hexeflammen

Ved disse Toners ægte Seier! —
— Men Stormen tier, — bag Skyen hist
Fremtitte Stjerner, Gnist ved Gnist;
Høitideligt bag dunkle Krat og Fjelde
Den røde Maane seer jeg gvælde.
Fra Borgen ned ved Midnatstid
En Skygge svæver, lang og hvid
Paa Toners Flugt, hvori al Vee,
Som et usaligt Hjerte rummer,
Udtaler sig, mens hist af Slummer
Smaa-Alfer vaagne for at see
Og lytte, — mens bag Rosenhække,
Der sig langs Borgens Have strække,
Den lille Amor gi'er sig til at lee! —
Alt Solen straaler over Vang;
Histnede dybt i Dalens Skjød,
Hvor Vandet svinger Møllens Hjul,
Der lyder skjemtefuld en Sang.
Hvor jubler den! — o, jeg maa juble med,
Hvis jeg for Latter kan! — Jeg iler ned
Til Byen der ad denne Skyggegang.
Ved Kroen her jeg vil mig blande
I Sværmen; hvor de slaaes og bande,
Og klage for Chirurgen, der
Sig vever dreier hist og her,
Ironisk trøster Een og Hver

Og læger Næse, Kind og Pande,
Mens Jægeren sig skjelmsk mon snige
Med søde Toner til sin Pige,
Og skræmmer Livet af den Tykke,
Der glemmer ved en Steg sin Elskovs Lykke!
— Her føres jeg til Østerland
Paa disse rige Tonevinger;
Og snart med Alvor de mig bringer
Til Kjæmpehøien hist ved Nordens Strand;
Snart Folkets Tanke ærligt klinger
I dette jævne, snilde Qvad,
Som om det klang fra Mark og Dale,
Og snart som ømme Nattergale
Det til mit Hjertes Dyb sig svinger.
En evig Guddom staaer ham bi,
Og overalt der Sæd nedlægges,
Som i min evigvakte Phantasie
Til Liv og Virkelighed vækkes!
Der er en Rigdom her af Poesie;
I Verdelglands jo disse Toner tale,
Imens de skildre, tegne, male.
Hvi mægte de at naae mit Hjerte?
Hvi kan de løse al min Smerte?
Mens Læben leer, mens Hjertet bløder
Ved Sorg og Lyst — hvi nærer de og føder?
Hvi vække de min høie Latter
Og sænke mig i Veemod atter?

Hvorved? hvordan? — ak, der er Poesie,
Og der er Sandhed og Natur deri!
See, hver en Characteer staaer fri,
For sig, selvstændigt klaret,
Som af en Guddom aabenbaret
Og viser tydeligt, at ned de stamme
Fra sand Begeistrings og Geniets Flamme,
Som aldrig dvæler ved hiint Et og Samme.
See! Alt har Sundhed, Dybde og — en rigtig Mening;
Samvævet i en huld Forening,
Hvad der i Sang og Tale er beslægtet,
Ved Harmonien har hinanden ægtet;
En reen, en evig Lov og Aand
Velsignet har det skjønne Baand.
Heel tankefuld jeg stiger op
Til Kirken hist paa Høiens Top,
Og blandt de andre fromme Gjæster,
Der under Korsets sikkre Læ
Andægtigt bøied deres Knæe,
Jeg atter høre vil min Mester,
Der i sit eget Requiem,
Saa dybt, saa fuldt af himmelsk Længsel,
Saa riigt paa Trøst for Hjertets Trængsel,
Har manet for vor Tanke frem
Den søde Fred, som, fri fra Fængsel,
Hans Sjæl nu har i Evighedens Hjem!

Sommerlyst.

Nu kan vi dandse!
Lystigt i Sommerluft
Binde vi Krandse,
Aande vi Blomsterduft!
Lilier bløde,
Roser de røde,
Nelliker, Bukkar, Violen den blaae
Her rundtom os staae.

Vi har en Gynge
Hængt mellem Eeg og Bøg,
Den kan os slynge
Høit under Leeg og Spøg,
Kjøligt os Vinden
Suser om Kinden,
Surrende Bier os seile forbi
Saa lette som vi!

Gjøgen den galer,
Lærkerne qviddre smukt,
Venlige Svaler
Svæve i sagte Flugt!
Yndige Sommer!
Næppe du kommer,
Smilende, rødmende, liflig men kort,
Saa iler du bort!

En Moder til sin Søn.

Naar Natten ret er stille
Og Alting er i Ro,
Min Søn, min søde, lille!
Jeg kommer til din Bo.

Thi Gud mig det forunder,
Naar Hvilen falder paa,
Engang imellemstunder
I Drøm til Dig at gaae.

Da seer jeg Dig, Du Kjære!
Min Glædes — Smertes Søn!
Ak, kun en Drøm maa være
Min Kjærlighed til Løn.

Jeg seer Dig tegne, skrive
Og læse flink i Bog,
At Du kan rigtig blive
Mig baade from og klog.

Jeg Dig i Haven møder,
Jeg seer Dig i din Seng,
Jeg seer, Du lystigt støder
Kolbøtter hist i Eng.

Du har de Kinder røde,
Du har de Øine blaae,
Du har de Læber søde,
Som tidt jeg kysted paa.

Nu kysser jeg dem ikke
De Roser paa din Kind!
Nu kan i dine Blikke
Jeg aldrig skue ind!

Ak, jeg kan ikke knuge
Dig tæt her til mit Bryst!
Ei for mit Hjerte suge
Af dine Læber Trøst! —

Siig, tænker Du paa hende,
Der græder for sin Søn?
Siig, lever hendes Minde
End i din Aftenbøn?

Siig, husker Du min Stemme?
Siig, husker Du mit Blik?
Ak, kan Du Timen glemme,
Da bort fra mig Du gik?

Du aner ingentide
De Taarer, jeg har grædt!
En Moder, maa Du vide,
Kan aldrig vorde træt.

Som eensom Fugl i Skoven
Kun synger Sorgens Sang,
Saa sorgfuld over Voven
Er nu min Tankes Gang.

O, aned Du min Længsel,
Du skyndte Dig sombedst,
Og flygted fra dit Fængsel
Til den, som er Dig næst.

Til den, som har Dig baaren
Med Kummer og Besvær,
Som døbte Dig med Taaren —
Og har Dig dog saa kjær! —

Lev vel! Lev vel, Du Kjære!
Jeg sukker ømt dit Navn;
Ret aldrig skal jeg lære
At tænke klart dit Savn.

Jeg folder mine Hænder
For Dig, min Smertes Søn!
For Dig til Gud jeg sender
Hver Stund mit Hjertes Bøn!

Vintervisite.

Der var ingen Stjerne, førend
Han naaede til Hendes Bo;
Men knap fik Hun aabnet Døren,
Saa blinked ham venligt to.

Paa Havens falmede Tilie
Der var hverken Blomst eller Blad;
Men Rosen midt i en Lilie
Frisk paa Hendes Kinder sad.

Der blussed ei nogen Drue
I Rankernes grønne Huus;
Men Hun med sin Læbes Lue
Ham skjenked den sødeste Ruus.

Det var — det Gud sig forbarme! —
Saa sørgeligt, koldt og saa raat;
Men i Hendes favnende Arme
Han fandt det saa yndigt og godt!

Under Krigen.

Saavidt som Himlens Stjerneloft sig hvælver,
En skummel Tordensky sig vælter frem;
Det Gamle brister, og det Nye skjælver,
Og Fred, landflygtig, søger sig et Hjem.
Fra Øst til Vest, fra Nord til Syd det lyner,
Og Hjertet gruer for de sære Syner.

O, Kampens Gud, som frem i Stormen farer,
Retfærdighedens Drot, med Vægt og Sværd!
Beskjerm Du naadigt vore tappre Skarer,
Og styrk dem til en hellig Ledingsfærd.
Vi veed det: hvor dit Fader-Øie vaager,
Der skues klart igjennem Tidens Taager.

Den røde Dug, som faldt paa hine Enge,
Det hede Taarevæld, som nylig brast,
O, lad som frugtbar Regn dem dybt sig trænge,
Hvor Folkets Hjerte banker, stærkt og fast;
Da vandes Friheds Eeg og Fredens Palme,
Hvis Stammer staae, hvis Løv skal aldrig falme!

En ny og lystelig Vise

for

Søfolk paa Kongens Skibe.

Saa Mange, som I er ombord,
Sing, Sang, Singsaljera!
Hør, Manne! her et findigt Ord!
Sing, Sang, Singsaljera!

Kong Fredrik stod paa høien Slot,
Han hørte Tydskens Pral og Spot.

Han hørte Tydskens kaade Larm;
Da blev han om sit Hjerte varm.

Kong Fredrik har saa sin Maneer;
Han sagde: „Gutter! kom nu her!

„I vil mig sagtens hjælpe lidt
„At gjenne Tydsken hjem til Sit?

„Som hele, vide Verden veed,
„Den Tydsker har en Flab saa bred.

„At fluge os med Hud og Haar,
„Dertil hans Appetit kun staaer.

„Lad os see til, vi skjenke ham
„Den pynteligste Morgendram.

„Om Stævnet bliver nok saa hedt,
„Er jo for Sømænd lige sedt.

„See, Tydsken trænger just til Snuus;
„Jeg beer Jer, send ham en Karduus.

„See, Tydsken trænger til lidt Vaadt;
„En Gammel tjente ham vist godt.

„Og er han tør og flau og færsk,
„Som Stokfisk trænger han til Tærsk.

„Naar I kuns Alle følges ad,
„I laver ham et Saltmadsfad."

Nu følge vi Kong Fredriks Bud:
Til Slesvig ind — og Tydsken ud!

Har Kongen bygt paa Sømands Tro,
Da har han lagt en sikker Bro.

Og stoler han paa Sømands Skik,
Saa har Han gjort et godt Bestik.

For Danmark deiligst Vang og Land
Vi kjæmpe vil til sidste Mand.

For Frederik, vor gode Drot,
At slaaes tilgavns, det gjør saa godt.

For Faer og Moer og Søskind' smaa,
For danske Pigers Øine blaae.

Det hvide Kors i røden Flag
Skal staae til Verdens sidste Dag!

Er Alt saa ret betænkt og meent,
Saa taer vi vel mod Tydsken peent.

Op, Kammerater! Skud paa Skud —
For Land, for Konge og — med Gud!

Hun til Ham.

Som i en Sky indhyllet, —
Det er nu saa din Skik —
Du drukner, taus fortryllet,
Din Tanke i mit Blik.

Dog mig din Taushed maler,
Hvad i dit Hjerte boer,
Meer klart end lange Taler,
Meer sødt end søde Ord.

Jeg kjender ganske nøie
Den Længsel i dit Bryst,
Der straaler fra dit Øie
Med dyb, urolig Lyst.

Som Fuglen eensom tier
Paa Tjørnens nøgne Green,
Af Somrens Melodier
Den røber ikke een; —

Men — den er fuld af Tanker,
Og den er meget luun;
Et Flamme-Hjerte banker
Bagved de bløde Duun; —

Saadan din Tanke fjæler
Sig bag din Tausheds Sky,
Og Blomster-Ordet dvæler,
Til det er Vaar paany.

O, giv den Stakkel Vinge,
Lad Skyen skilles ad,
Lad Ordets Due bringe
Min Sjæl et Rosenblad!

Amor Rex.

Hvem er blandt alle Guder,
Den største vel i Magt?
Hvis Vælde sig bebuder
I al Naturens Pragt?
Det er den lille Herre,
Der ager frem saa tryg
Med Duer for sin Kærre,
Med Vinger paa sin Ryg.

Med Pilens Odd han rister
Sin Trolddoms Rune sød,
Saa Rosenknuppen brister,
Og Rosen bliver fød;
Med sine spæde Hænder
Den lille, fine Skalk
Jo Virakflammen tænder
I hver en Lilies Kalk.

Hvor Æblets Bold forgyldes,
Hvor Blommen glimrer rød,
Hvor Druens Bryster fyldes
Med Nektar, stærk og sød;
Hvor dybt i Grunden ulmer
En rigdomsvanger Ild,
Saa Guldorangen svulmer, —
Der har han havt sit Spil.

Han har med Aftenrøden,
Med Regnbuens Magie,
Med Solens Morgengløden
En livlig Sympathie;
Naar lune Vinde lufte
Fra Blomsterdalen ud,
Og Natvioler dufte,
Da skeer det paa hans Bud.

I Ørnens Vinger stærke
Kun han har Kraften nært;
Der qviddrer ingen Lærke,
Som jo hos ham har lært;
Og ingen Orm har krøbet,
Ei Sommerfugl fremgik,
Som ikke først i Svøbet
Af ham sin Lectie fik.

For ham maa Løven bukke,
Han koger Tigrens Blod;
Ved Nattergalens Bugge
Med Smiil han aarle stod;
Han kysser Pignens Kjerne,
Da voxer Stammen rank;
Han vinker Nattens Stjerne,
Da glimter den først blank.

Kort, Alt hvad Verden eier,
Der troer sig frank og frit,
Han ved en evig Seier
Har evig gjort til Sit;
Hvert Hjerte faaer han lænket,
Hvor han sin Piil har skudt;
Han hersker uindskrænket, —
Hans Magt er absolut.

Laura Jensen,

født Lytthans.

Nu hviler hun i Høien hist,
Hvor Linden end med nøgen Qvist
Mod Himlens Bue peger;
Hvor sorrigfulde Minder staae,
Mens i de spæde, grønne Straae
Den milde Vaarvind leger.

O, dette Hjerte slumrer sødt!
Træt har det sukket sig — og blødt
I Livets Sorg og Møde;
Dog kjæmpet har det jo med Mod,
Og farvet med sit bedste Blod
Sig Livets Roser røde.

Men det var træt, og det var mat,
Det længtes efter Ro og Nat —
Nu har det Søvn og Hvile!
Til Alt, hvad det har følt og lidt
Og haabet, savnet, tør det blidt
I Fred forklaret smile.

Snart dækker sig med Løv hvert Træ,
Snart sover hun saa luunt, i Læ
For alle barske Vinde;
Og Blomsterne i Vaarens Tid
Velsignende vil stimle hid
Til deres troe Veninde.

Til hendes stille Leiested
De tage tusind Minder med, —
De bittre og de ømme;
Og hun skal gjensee mangen Stund,
Forglemt, forsvundet, — ak, men hun
Vil see dem huldt i Drømme.

Thi Alt, hvad her var tungt af Jord,
Er luttret hist, hvor nu hun boer,
Selv Smerten staaer forklaret;
Men al sin Kjærlighed til dem,
Der græde nu i hendes Hjem,
Har trofast hun bevaret.

Saa deilig, som hun var i Vaar,
Nyfødt hun for Gudherren staaer
Med hvide Englevinger;
Udløst af Jordens Fangebaand
Med Palmen i sin fine Haand
Velsignelse hun bringer.

Velsignelse til dem, de Smaa,
Der længselfuldt i hver en Vraa
Den søde Moder savner;
Velsignelser til ham, hvis Bryst
Kan aldrig — aldrig finde Trøst,
Før hist han hende savner! —

— Men Droslen høit i grønne Lind
Vil synge ret med venligt Sind
Ved hendes Sovekammer;
Den synger — ak, den ønsked kun
At døve, for en flygtig Stund,
O, Liv! din bittre Jammer!

Peter Oluf Brøndsted.

Mens Skovens Træer sig afklæde
Og dække Alt med deres Dragt,
Jeg vil en stille Vandring træde
Did, hvor til Hvile Du er lagt.
Der vil jeg ved din Slummerhytte
Mig læne taus en føie Stund,
Og veemodsfuldt til Mindet lytte,
Som hvisker tyst i Dødens Lund.

Jeg kommer ei for mig alene —
Jeg er en Stammes ringe Tolk,
Hvis stærke, vidtadspredte Grene
Nu grønnes blandt det danske Folk.
Din Haand fik reist den op af Støvet
Og atter kraftigt sat paa Rod;
Nu trives den — nu skygger Løvet
Om ædle Planter ved dens Fod.

Du var en Mand! — med aandig Sundhed
Omfatted Du hver herlig Dont;
Du var en Mand — med ædel Rundhed
Du deelte, hvad Dig var forundt;
Du var en Mand — og gyldentunge
Var dine Tankers rige Lag;
Du var en Mand — og dog saa unge
Dit varme, danske Hjertes Slag!

Thi dansk Du var, saa vist som Nogen,
Saa ærlig, djerv i Sind og Hu;
Hvad Du bar gjemt i Hjertekrogen,
Ufkræmmet aabenbared Du.
For Friheds hellighøie Tanke
Mandhaftigt, varmt dit Hjerte slog;
Og uden Sky Du gik i Skranke,
Mens kjæk Du Ordets Glavind drog.

Hvor snart kan ei hiint „Puft i Siwet"
Faae Faklen slukt, skjøndt livligt tændt!
En Vandring — ubestemt — er Livet,
Og ingen Gjerning faae vi endt.
Dog Sæden, Du fik lagt hernede,
Skjøndt selv Du ikke Høsten saae,
Vil Efterslægten kjærligt frede
Og mindes Dig ved hvert et Straa.

Din Musa, som Du trofast tjente
Med hellig Iver, Dag og Nat;
Som Lindring i din Sorg Dig sendte
Og aabned Dig til Fryd sin Skat,
Hun svæver tyst om disse Steder
Med sænket Blik og Kinden vaad; —
I Dig hun tabte en Tilbeder
Med Kraft og Ild i Ord og Daad.

Men hendes Søster, som tilsmiled
Og lærte mig min simple Sang,
Ved hendes Suk og Savn er ilet
Fra Himlen ned til Dødens Vang;
Og hun, som er saa riig paa Gave,
Og her i Livet var Dig kjær,
Har skjenket mig af Sangens Have
Det Blad, jeg venligt lægger her!

Hanne Weidemann.

Lykſalige! Du ſvæved bort fra Mulmet
Til Lyſets evigklare Helligdom!
I Engles bløde Favn din Oval er dulmet,
Og Livets bitterſøde Kalk ſtaaer tom.
Du har kun drømt! Af Slummer dybt hentagen
En Vaarnat Du dit Hoved hviilte kun;
Nu, vaagnet op til Livet og til Dagen,
Du ſeer Dig om med Smiil paa Kind og Mund,
Og breder Vingen mod din Moders Favn —
Ledſaget, ak! af Veemod og af Savn!

Lykſalige! ſom huldt en Sommermorgen
Fik foldet ud dit rene Lilieblad;
Som brat, urørt af Verdens Haand og Sorgen,
Svandt yndigt ſtraalende i Duggens Bad,
Og blomſtrer nu, hvor der er ingen Smerte,
I Rigdoms Dyb af Fryd og evig Fred:
O, deel med os! omſvæv med Trøſt hvert Hjerte,
Som ved din Engleflugt fra Jorden leed,
Og lad, ſkjøndt bøiede i Smertens Daab,
Din Aand os ane i et kraftigt Haab!

Til Jomfru A. Zeuthen

2den November 1843.

Fra hendes Elever.

Her, hvor paa fromme Vandring, jubelkrandset,
Tankefuld Du en Stund din Fod har standset,
Samles om Dig, liig klare Høitidskerter,
Døttrenes Hjerter!

Ak, men dem Alle ikke her Du finder!
Smerten jo bleged mange friske Kinder,
Stormende Livet mangen Blomst berøved
Kronen og Løvet.

Vi, som endnu tør for dit Aasyn vandre,
Venligt os nærme, hilse fra de Andre!
Kjærlige Hjerters Tak paa Toners Vinge
Glade vi bringe!

Har Du til Hjertet os ei trofast lænket?
Har ei din Haand saa moderligt os skjenket
Skjoldet, der skjermer huldt paa Livets Veie
Freden, vi eie?

Har Du ei lært os Blikket mod det Høie?
Trøstigt at vandre? ydmygt os at bøie?
Klart har Du givet ved et fromt Exempel
Læren dens Stempel.

O, saa modtag da venligt, som Du pleier,
Hvad ei Alverdens Skatte Dig opveier,
Her fra vort Hjertes Dyb den evigsamme
Hellige Flamme!

Til en Bedstemoder.

Fra Børnehjem.

See, her vi samles til din Fødselsfest
Med fromme Tanker og med Sange;
Og skjøndt Beemodighed er ogsaa Gjæst,
Den vore Hjerter ei gjør trange;
Vi straale Sommer i dit Hjertes Grund,
Og lokke ømme Smiil omkring din Mund;
Sang er vort Suk!
Taaren er smuk,
Naar den paa Glædens Blomst tør prange.

Vi veed, Du elsker os, vi veed, hvor kjært
Dit fromme Sind for os kan bede;
Vi veed, dit Øie vogter mildt paa hvert
Et Led af denne stærke Kjede.
Thi stærk er Kjærlighedens Rose rød,
I Livets stille Fred, i Livets Nød
Kraftig og glad
Skal hvert dens Blad
Livsalig Duft om Dig udbrede.

Vel bringer Livet mangen Vinterdag,
Der dræber vore Rosenblommer;
Men Livet spirer grønt, som Haabets Flag,
Og tyder paa den Stund, der kommer.
Da skal din Rose springe ud paany —
Dog — i din Længsel — find blandt os dit Ly, —
Her i vort Bryst
Boer, Dig til Trøst,
En evig Kjærligheds Skjærsommer!

Farvel

til

J. G. Monrad.

Saa Du vil drage fra vor gamle Stad
Og slaae Paulun paa Lollands Vange?
O, fyld dit Bæger, før vi skilles ad,
Og venligt lyt til vore Sange!
Heel mangen Stemme, som Du hørte tidt
Om breden Bord at gvæde frank og frit,
Klinger kun svag
For Dig i Dag,
Af Veemod dæmpet — men ei bange.

Vel er det fede Land kun fladt og slakt,
Med ringe Læ, naar Stormen veirer;
Med gule Straae er kun din Hytte takt,
Men, hvor Du færdes, kjækt Du seirer;
Thi gode Guder, som Du bringer med
At vogte kjærligt paa dit Arnested,
De skabe om
Til Helligdom
Den mindste Vraa, hvor Du Dig leirer.

Et ærligt Haandtryk tag paa Reisen med
Og lov os, aldrig det at glemme!
Vi veed, dit Hjerte boer paa rette Sted,
Saa det kan altid træffes hjemme.
Did skal vor Tanke tidt paa Vandring gaae,
Og Mindets trøstefulde Urt skal staae
Livlig og prud;
Det gaaer ei ud,
Som dybt har Rod i Hjertets Gjemme!

Og saa en Hilsen til din Hustru fiin,
Til dine Smaa med røde Kinder!
Og Gud velsigne Jer ved hvert et Trin,
Hvor helst I Fred og Hvile finder!
Hans Sol skal rødme sødt, hans Himmel blaa
Sin stærke Skjerm om Eders Vandring slaae;
Han lede frem
Huldt alle Fem,
Til Aftenstjernen mildt oprinder!

Til Kronprindsen.

(1847.)

Naar sig ved Bægret leired ret
De stærke Mænd i Norden,
At mindes Drotten og hans Ret
Var altid i sin Orden;
Thi Nordens Hjerter har den Skik,
Som ei er at forkaste,
I Alvorsfærd, ved Lyst og Drik
At være troe og faste.

Det Punkt udi vor Gildeskraa
Vi Sønner af de Gamle
Til Grund og Bund saa ret forstaae,
At aldrig der vi famle;
Her staaer det præget dybt i Løn,
Hvor Hjertets Kilder sprude;
Men aabenbart, o Kongeson!
Vor Daad det skal bebude.

Men Du maa kraftigt staae os bi,
Du baade kan og vil det,
Og hele „Danmarks Compagnie"
Vil laane Kræfter til det;
Thi vi staae ved den Eed, vi svoer,
Naar Leiligheden kræver,
At der skal tales danske Ord
Og bruges danske Næver.

Dit Hjerte er af den Natur,
At det til Gavns forstaaer os;
Det er en stærk, urokket Muur,
Som Fred og Tryghed spaaer os;
Vi derfor uden Frygt og Gru
Tør pløie Hjemmets Dale,
Thi hvo er bedre dansk end Du
I Tanke, Daad og Tale?

Saa viid da: Hvor i fjerne Egn
Din Kjøl, din Ganger færdes,
Ethvert dit Fjed med stærke Hegn
Af Trofasthed omgjerdes.
Her Festpokalen paa sin Gang
I Kreds, som Himlens Kloder,
Indvies Dig ved Jubelsang,
Vor fyrstelige Broder!

Til Kong Frederik den Syvende.

Det var en Storm! — den vrede Havets Bølge
Med Fraad og Skum slog over Dæk og Skands;
Hver Stjerne klar, som Diet skulde følge,
Dybt havde dulgt bag Skyens Mulm sin Glands,
Og Skuden selv, med Stormen sammensvoret,
Ulydig tumled sig i sørte Nat; —
Da traadte Du med faste Skridt til Roret,
Og lagde stærk din Haand paa Skibets Rat.

Da viiste Du Alverden, hvad Du kunde;
Din stolte Seiler tog en dristig Fart;
Du fik den klaret ud fra Skjær og Grunde
Og frelste kjæk, hvad Dig var dyrebart:
Paa Dækket op Du kaldte djerve Svende,
Dit Vink dem viste snildt: hvordan og hvor.
Da lød din stærke Røst: Klar til at vende! —
Den vendte flux, — og Du var Mand derfor!

Snart Natten svandt; en liflig Morgenrøde
I Øst oprandt, en herlig Fremtids Tolk.
Did peged Du, den styred Du imøde
Og talte mildt: „Der vil jeg see mit Folk!
„Hist er den Kyst, hvor under Friheds Skygge
„Samdrægtigt Laurens Træ og Egen staae;
„Der vil vi jævnt tilsammen boe og bygge. —
„Dog — gjennem Kamp vi kun til Maalet naae!"

Da stimled hid til Dig de danske Hjerter,
Henrykt, begeistret fulgte de dit Raab;
Med Dig de vilde dele Kampens Smerter,
Af Dig modtage Sæd for deres Haab.
Dit Sværd har hviil; — men skal det atter flamme,
Hver Dannemand vil byde Stormen Trods!
Du har jo seet, ei Danskен staaer til Skamme,
Byg først paa Gud, og byg saa trygt paa os!

Saalænge Dansk end taler nogen Tunge,
Saalænge Dansk er Lovens Alvors-Bud,
Saalænge Dansk til Harpen Skjalde sjunge,
Saalænge Dansk der bedes end til Gud;
Saalænge skal den fjerne Fremtids Slægter,
Hvem Du fik aabnet Fredens sikkre Havn,
Velsigne Dig, som Danmarks Livs Forfægter,
Lovprise høit Kong Fredriks ædle Navn!

Efterklang.

Jeg seer med Veemod ei tilbage
Til Vaarens stille Blomstertid;
Mit Hjerte fører ingen Klage,
For Solen ei er sommerblid.
Jeg veed jo nok, min Vandring vender
Nu ned i Vintrens kolde Favn,
Hvor Stilhed boer, hvor Aaret ender
I Gravens Hjem og sikkre Havn.
Men i mit Hjertes Dyb jeg føler
Endnu en Vaar, en Sommerlyst,
En Ild, som Vintrens Snee ei kjøler,
En Klang, som aldrig vorder tyst!
Naar da til Slummer Cithren hænges,
Jeg aldrig siger den Farvel;
Den vaagner brat, saasnart jeg længes,
Og stemmer altid med min Sjæl.

Aarstiderne.

I Vaar, i Sommer og i Høst
Man sagtens leve kan og trives,
Naar Himlen vækker Kraft og Lyst,
Og Alt i Solens Glands oplives.

Et langt Farvel man sige maa
Til Kakkelovn, til Tørv og Brænde,
Og færdes under Himlens Blaae
Fra Morgen indtil Aftens Ende. —

Først feies Himlens Loft saa reent,
Og milde Vinde Vaar bebude;
Den stille Svale bygger peent
Sin Bolig tæt ved Kirkens Rude.

Der aabner sig paa Eng og Vang
Vel tusind lyse Blomster-Øine,
Som smile sødt til Fugles Sang,
Der var saa længe langtbortfløine.

Og Linden faaer sin Løv-Paryk,
Grønt klædes Gedebladets Ranker;
Sit Æg nu Viben lægger tryg
Ved Mosens Rand, hvor Storken spanker.

Af gule Kjærlingtand i Lund,
Af Blaakorn binde vi os Krandse,
Mens Fuglene med Sang i Mund
Høit mellem Løv og Grene dandse.

Da lokke Skov og Mark os smukt
Til freidig Vandring gjennem Landet;
Er det for hedt, man lige lukt
Sig plumpe kan med Fryd i Vandet;

Og boltre vældigt som en Fisk
Og kjæmpe drabeligt med Boven,
Og stige op, nyfødt og frisk
Og let, som Skyen over Skoven! —

Naar Solen høit paa Himlen staaer
Den lange Dag, og det er Sommer,
Paa Høet Hvile sødt vi faaer,
Mens lune Vindpust gaaer og kommer.

Da bølger mildt det gule Korn,
Hvorover Vinden sagte lufter;
Paa Engen kneiser Koens Horn,
I Krattet Himbærbusken duster.

Der myldre Jordbær fjern og nær,
Som kryddre Luften sødt og blinke;
De runde blanke Kirsebær
Os op i Træers Toppe vinke.

Vi kan saa deiligt gaae paa Jagt
For Sommerfuglen snildt at fange,
Der i sin rige Høitidsdragt
Nu sværmer let i Havens Gange.

Ei skræmmer os en Tordensky,
Der op paa Himlen vred sig vælter;
Som Sukkerdukker ei vi slye,
Vi er af Stof, som ikke smelter.

Nei, kommer end en Byge tidt,
Af den vi lade os ei kue,
Men lege derfor lige frit
Langt bedre end i snevre Stue.

Men daler Solen saa i Vest,
Mens Regnen drysser ned i Øster,
Da er det just en Himmel-Fest,
Regnbuen yndigt os forlyster! —

Tilsidst saa bliver det da Høst,
Og Storken drager bort af Landet;
Nu sidder Træets Løv kun løst
Og falder af, saa gult som Sandet.

Vor Mark er bar, vort Korn i Huus,
Paa Agren Spurvene er glade,
Og glade er de bitte Muus
Og Hønsene ved Lo og Lade.

Men vi har og vor egen Fryd;
I Lunden hisset mellem Hasler
Er det en rigtig liflig Lyd,
Naar Nødderne som Hagel rasler;

Naar som en riig og gylden Flod
Ned Æblerne fra Grenen vælder;
Vi sanke dem ved Træets Fod
Og fylde flittigt Loft og Kjelder.

Da er ei Luften nær saa varm,
Af Heden er vi ei beseiret;
Nu kan vi lystigt ved vor Arm
Faae Bold og Pile høit i Veiret;

I Gaard og Have lege Skjul,
Og tugte Toppen med vor Svøbe,
Og tvinge Tøndebaandets Hjul
Til ned ad Stien rask at løbe.

End gjør vi Skoven et Besøg,
End et Farvel vi sige ville
Til Hind og Hjort, til Eeg og Bøg,
Som staae alvorlige og stille! —

Da kommer Vinteren med Slud,
Med Storm og Regn og kolde Dage;
Vildt Skyen breder Vingen ud
Og kneiser som en vældig Drage.

Saa lægger Kulden Bro paa Vand,
Og Dragen spruder Snee, den hvide;
Paa Skøiter og i Slæde kan
Man over Søen muntert glide.

Vi ælte os en Sneemand tæt
Og kjæmpe med ham, til han dingler;
Vi sætte os i Kanen let
Og kjøre rask, mens Bjelden ringler.

Men — fyger Sneen fælt i Ring,
Mens Vognens Hjul i Sporet skingre,
Og Folk paa Gaden gaae omkring
Med røde Næser, valne Fingre;

Og Dagen er saa bleg og kort,
At knap man kan sig ret betænke,
Før Natten kommer, lang og sort,
Og binder Alt i Mørkets Lænke;

Da er det ret en prægtig Skik
At sidde i den lune Stue
Og snakke om den Tid, der gik,
Ved Lampens og ved Ovnens Lue.

Vi sidde da saa godt i Ro
Og bygge Huus af Kortets Blade,
Og male Hest og Hund og Ko
Med Farver af vor Farvelade.

Men — Dukker, Kegler, Bilboquet
Faae sagtens Tiden til at ile;
Dog stundom kan man blive træt, —
Og hvordan skal man da faae Hvile?

— Min Ven! jeg veed ei bedre Trøst,
Du Dig til Bøgerne maa vende;
Paa Bøger er der sjelden Brøst,
Har Du ei andre, tag saa denne!

Døgnet.

Morgenstund
Med Guld i Mund!
Du reiser os af Dvalen.
Duggens Perler tindre smukt
Paa Engen og i Dalen.
Blomsten strømmer ud sin Lugt,
Sin Vinge strækker Svalen;
Hvert et Hjerte er oplukt
Og der er Liv i Talen!

Middagsstund!
Af Hjertens Grund
Vi hilse Dig med Glæde.
Lysteligt ved Dug og Disk
Vi Alle tage Sæde;
Koen faaer sin Havreviisk,
Og Duen Korn til Æde;
Puddelhunden nok saa frisk
Ved Bordet er tilstede.

Aftenstund!
I søden Blund
Du lægger Mark og Enge;
Mand og Viv og Griis og Faar,
Smaapiger og Smaadrenge,
Alle nu til Hvile gaaer,
Hvortil de nok kan trænge, —
Helst den gode Plougheſt, naar
Den trællet har saa længe.

Midnatsstund!
Nu vaager kun
Den, som er piint af Sorgen.
Søvnen vandrer mild og tyst
Til Hytten og til Borgen,
Deler ud sin Kraft og Trøst
Betænksom og forborgen;
Haabet drømmer i hvert Bryst
Alt om en deilig Morgen!

Det gamle Aar.

(1850.)

Det gamle Aar har snart faaet Nok
Af Slid og Slæb og Vandring;
Det ryster alt sin hvide Lok,
Mens krum og støttet til sin Stok
Det stunder til Forandring.

Og det er intet Under, om
Det var langt meer affældigt
End Brødrene, der foran kom,
Thi Faa af disse var der, som
Har stridt saa snildt og vældigt.

Det var omleiret overalt
Af Storm, af Lyn og Torden;
Og der blev fægtet, skrevet, talt, —
En Hagl af Ord og Kugler faldt
I Syden og i Norden.

Det kjækt og høit sin Pande bar
Og saae med roligt Øie
Paa skumle Løgn, paa Sandhed klar,
Paa dem, som gjorde sig til Nar,
Og lod det Hele støie.

Det hjalp vort lille Fædreland
I al dets Id og Gjerning!
Med Stolthed vi forkynde kan:
Hvor Dansken spilled Mand mod Mand,
Os faldt den bedste Terning.

Farvel da nu, Du gamle Aar!
Dit Minde vil vi hædre;
Vor Takkesang skal lyde, naar
Med svage Rest af Liv du gaaer
Til Ro hos dine Fædre.

Mens alle Himlens Engle smaa
Med Sorgens hvide Lilie
Din sidste, korte Vei besaae,
Min Urtekost jeg kaster paa
Dit Mausoleums Tillie!

Brev fra en Flødekande.

Min Frue! jeg haaber, at ikke
De til en Herre mig vil skikke.
Jeg holder ei af at komme
I en Herretjeners Buxelomme.
At blive sendt ned i en Kjelder,
Det ynder jeg jo ikke heller.
At blive i en Rendesteen tabt,
Dertil er jeg vist ikke skabt.
Og saa — hvad synes De? — Kjelderfløden!
Den hader jeg nu meer end Døden.
Hvad i mit Indre jeg skal optage,
Maa være puurt og ædelt smage.
Jeg blev jo helst hos Deres Naade!
Men skal det være, saa lad mig raade
Og Dem af Hjertet ydmygst bede,
At De dog venligst vil berede
Mig hos en anden Frue et Hjem.

Helst maatte hun da ligne Dem,
Med alle Gaver, alle Dyder,
Som Dem i fulde Maal jo pryder;
Med blonde Haar, med Øine blaae,
Sligt er en Lyst at skue paa!
Jeg har lidt Angst for høie Sale,
De er saa tomme og saa svale.
Helst boer jeg under et ydmygt Tag, —
Det er nu saa engang min Smag.
I saadan lav og lille Stue,
Hos ret en sød, velsignet Frue,
Hvor der er hyggeligt og kjønt
Med Blomster, Billeder og Grønt, —
En lille ubemærket Bo,
Hvor der er Fred og liflig Ro, —
En Himmel, kort, hvor hun er Stjerne,
Der leved jeg mit Liv saa gjerne!
En slig beskeden Helligdom
De veed, naar De Dem tænker om.
O, send mig ei til nogen Anden!
Deres Tjenerinde

Flødekanden.

Til en Ven.

Jeg veed det, gode Carl! Du Livets Oster
Har aabnet heldigt, og hvorhen Du triner,
Alt smiler Dig som straßburgske Terriner,
Og Sneppers Inderste Dig huldt forlyster.

Men — Flodeskum er Lykken! — Fede Bøster
Ei altid er vor Lod; kun smaa Sardiner
Os Skjebnen sender tidt med vrantne Miner, —
Dog „Lidt og Godt" da være bør vor Trøster.

Med dette, beder jeg Dig, tag til Takke.
Betænk, at den, som sidder her og vrøvler,
Har, som vort Venskab, mange Aar paa Nakke.

Jeg haaber, vi skal slide mange Støvler
Paa trøstig Vandring op og ned ad Bakke,
Mens Du paa Drenge, jeg paa Rimet høvler.

Med en Pen.

Det frygtelige Vaaben her,
Meer stærkt det er end Spyd og Sværd,
End Gift og Dolk og — Andet;
Det har forvoldt, al Verden rundt,
Saameget nederdrægtigt Ondt,
At det er fast forbandet.

Det er som Øglen med sin Braad,
En Piil med Boa-Upas-Odd,
Et Lys med giftig Flamme,
En Spole af en Hexe-Teen,
En nedrig, smidig lille Green
Af Kundskabstræets Stamme.

Om mangen Sjæl, som faaer det fat,
Sig Ondskab, Daarskab, Dumhed brat
I Flok fortroligt sanke; —
Men i din Haand, veed jeg forvist,
Det tjener kun fra først til sidst
For Skjønhed og for Tanke.

En Vifte.

Jeg er Dig en Ven, som aldrig svigter;
Jeg vifter Dig Kjølighed til din Kind,
Jeg vifter Dig Grillerne fra dit Sind, —
Ak, har jeg ei venlige Pligter?
Jeg dølger dit Øie, hvad ei det vil see,
Jeg skjuler din Læbe, ifald den maa lee
Ad et jammerligt Vers og — dets Digter!

Det Farlige.

Hvis mig Du vil lyde,
Jeg raader Dig, ikke
I Haven at gaae;
Thi Træerne skyde,
Solstraalerne stikke,
Og Lærkerne slaae.

Den 18de August 1843.

Nu paa sin Vandring Tiden kom
Til Grændseskjellet atter;
Den vender sig veemodig om
Imellem Suk og Latter!

Og dvæler stum og tankefuld
Og stirrer langt tilbage,
Og veier paa sin Vægt, som Guld,
De svundne Aarets Dage.

Saa kaster den i dunkle Strøm
Alt, hvad den vil, skal glemmes;
Men sanker kjærlig, tro og øm
Hver Skat, der ret bør gjemmes.

Den varer hvert Klenod for al
Omskiftning og Forandring,
Og ordner, hvad der ordnes skal
Til Livets nye Vandring.

Og naar den saa er vel bered,
Den vinker Dig, og gjerne
Du følge vil saa langt om Led
Dens klare Ledestjerne! —

Men før Du vandrer, mangen Ven
Til Grændsestedet kommer,
At sige Dig: „Vi sees igjen
Vel mangen yndig Sommer!"

Der samler sig med venlig Jil
Hver Tanke og hver Tone,
Erindring, Taare, Suk og Smiil
Alt om den unge Kone.

Mens nogle nok tør følge med,
Maae Andre staae tilbage,
Og hilse med Veemodighed
Din Fremtids Reisedage.

Dog har Du faaet den hele Stads
I Orden, min Veninde!
Er der vel knap en lille Plads
For mig og for mit Minde?

Den 18de August 1849.

Vi boe paa Deiligheden*) — det er sandt!
Hvorhen vi gaae, i Dal, paa Høie,
I Skov, ved Sø, til hver en Kant
En Skjønhed lukker op sit Øie.

Vi aned ei, da inden Vold og Muur
Os Regnen holdt bag lukket Rude,
At en saa smilende, saa riig Natur
Os skulde favne ømt herude.

De kan begribe, med hvor lange Drag
Vi suge ind dens friske Sødme,
Fortroligt færdes vi med den hver Dag
Fra Morgen indtil Aftenrødme!

*) Deiligheden, et Boelsted, beliggende ved en Vig af Isefjord.

Men midt i al den Rigdom, maa De troe,
Vi sende tidt — jeg tør ei lyve —
Vor tause Tanke hist til Vesterbro
Hos Dem og Carl i Numer syv og tyve.

Paa denne Dag især, da vist et Lag
Af Børn og Venner Dem omringer
Med glade Smiil og Ord, — paa denne Dag
Jeg sender ogsaa lidt, som klinger.

Thi, ak! til denne Fest i Deres Hjem,
Hvor De som Dagens Dronning troner,
Jeg intet andet har at byde Dem
End Harpeklang og Sangens Toner.

Et „Længe leve" faaer De fra mig blot;
Ei sandt? her er dog godt at være,
Naar man kan leve fredeligt og godt
Med Gud, sig selv og sine Kjære.

Fra Hende har jeg og en Hilsen, varm
Som den fra Søsterhjertet strømmer
Og finder Gjenklang i en Søsters Barm,
Hvor fælleds Ungdomsminder drømmer.

Til en Jubellærer.

De Dage svandt! — O, see Dig fro tilbage!
Dit Hjerte slaaer jo roligt i dit Bryst!
Hiin store Sum af dine Vandringsdage
Betragte Du med hellig Veemods Lyst.
Ak, der er Faa, som Livets Veie vandred
Saa kjækt og fast, som Du, hvorhen Du kom,
Med Blik saa klart, med Tro saa uforandret,
I Kamp saa stærk, i Fred saa ydmyg, from.

Du fulgte tro din Herre og din Mester
Fra Vaarens Blomstertid til Vintrens Snee;
Paa Ham, som Evighedens Grundvold fæster,
Du kasted trøstig al din Sorg og Vee;
Og derfor fik Dig Livets Slag ei bøiet,
Dig let hensvandt, hvad der var mørkt og tungt;
Og derfor straaler Freden Dig fra Øiet,
Og derfor er dit Hjerte end saa ungt.

Din unge Fod ved Seinens Bredder vanked,
I Manddoms Aar Du saae St. Peders Stad;
Og overalt Du rige Frugter sanked,
Og, dybt indviet, læste Livets Blad.
Den gyldne Høst, Du hented i det Fjerne,
Du strøede her med Flid i stille Hjem;
Men Gud gav Vækst, og see! den ædle Kjerne
Nu trindt om Dig er frodigt spiret frem.

O, lad dit Blik hen over Kredsen glide,
Som Dagen samlet har udi din Bo;
Din elskte Hustru, trofast ved din Side,
Og dine Børn og dine Venner troe.
Det er den Flor, Dig Livet monne sanke,
Den blomstrer Dig i Aftensolens Glands;
O, qvæg dit Hjerte ved den huldе Tanke:
Du er det Baand, der bandt dem til en Krands.

Men der er Fleer end dem, dit Øie skuer,
Som stedes hid at feire kjært din Fest:
Fra Paradisets evig klare Buer
Nedsvæver tyst endnu saa mangen Gjæst;
Og mangt et Øie, som blev lukt herneden,
Og mangt et Hjerte, mangen venlig Mund
Tilsmiler saligt Dig fra Himmelfreden,
Velsignende med os din Høitidsstund.

Ved Bordet.

Doctor Morten hist i Sachsen,
Naar han sad ved Dug og Disk,
Raabte altid: „Drik paa Laxen
„Og paa anden Suul og Fisk!
„Den, som ynded ei at qvæde,
„Som ei fik en Qvinde kjær,
„Som foragted Druens Væde, —
„Han er ei en Bønne værd!"

Og Han blev en Helt paa Jorden,
Snild og gild og stærk og sund;
Liflig Sang og vældig Torden
Bar han sammen i sin Mund.
Og hvad Han saa fik udrettet,
Før hans Diestene brast,
Uforfærdet og utrættet, —
Glemmes vistnok ei i Hast.

Kunde det vel andet være?
Naar i Enighed han gik
Gjennem Livet med sin Kjære,
Med sin Harpe og sin Drik!
Denne Samklang giver Styrke,
Liv og Frihed boe deri,
Den adspreder Dybets Mørke
Og gjør jævn den rette Sti.

Derfor vi, Hr. Doctor! raade
Kjønt at følge Mortens Skik;
Tag paa Vandring med Dig baade
Kjærlighed og Sang og Drik!
Ak! — men see! Du har jo gjort det!
Og hans Maal forlængst Du vandt;
Du tog Manden rask paa Ordet,
Og det høist probatum fandt.

Doctorhatten paa din Isse,
Høire Haand omkring dit Kruus,
Venligt lytte Du til disse
Jubeltoner i dit Huus:
Dig de lyde høit til Ære;
Og det var vort Ønske blot,
At den Hilsen, vi frembære,
Gjorde ret dit Hjerte godt.

Vivat da for de halvhundred
Aar, Du modigt vandret har,
Enten Skyens Torden dundred,
Eller Solen smiled klar!
Vivat fra den hele Klynge
Sønner, Døttre om dit Bord!
Vivat alle Hjerter synge
I et stærkt og enigt Chor!

Til en svensk Frivillig.

Hvor Granen kneiser, hvor Fjelde staaer,
Hvor Malmen groer i Stenen haard
Og smeddes ud til skarpe Sværde;
Hvor der er Rigdom paa tappre Mænd,
Der gjorde Staal om stærken Lænd
Og staae som Manhems Vold og Gjærde;

Hvor Talen toner med liflig Klang
Om stolte Minder, i yndig Sang,
Af Nordens Undren høit besvaret:
Der stod din Vugge; i Fædre-Arv
Et ædelt Hjerte og Mod og Marv
Du fik og trofast den bevared.

Du læste Runen, som Fortid skrev,
Indtil dens Tanke din egen blev,
Indtil din Sjæl ret kunde tyde'n;
Da blev Du grebet af Hines Aand,
Der fordum toge Sværd i Haand
Og børsted Russeren og — Iyden.

Men Tiden skifter! — Nys selv Du stod
Og voved kjæk dit ædle Blod
For Danmarks rige Blomsterhave;
Du Haand i Haand med Danskén slog,
Og Broderen med Tak modtog
Din dyrebare Vennegave.

I Hildes Leeg Du Hæder fandt;
Men her i Freden Du ogsaa vandt
I vore Hjerters Dyb en Seier!
Velsignet være den Moders Navn,
Som fødte Dig, og i hvis Favn
Du fik det Hjerte, som Du eier.

Til et ungt Ægtepar.

Livets Have fostrer mange
Blomster i sit Skjød;
Men livsaligst see vi prange
Frejas Rose rød.
Den har tændt sit Blus i Himlen;
Over hele Urtevrimlen
Sin Velsignelse udmaaler
Den med rige Straaler.

Den har Fred for alle Hjerter,
Fred for hvert et Bryst;
Lægedom for alle Smerter,
Og i Sorgen Trøst;
Den kan adle med sin Lue
Glædens fulde, hede Drue,
Og paa Jorden sammenfatte
Alle Himlens Skatte.

Den I plukket har og trykket
Sødt til eders Barm,
Og med Frejas Rose smykket
Gaae I, Arm i Arm.
Omt og kjærligt I den pleie,
Mens I vandre Livets Veie,
At den huld og frisk kan møde
Livets Aftenrøde!

Til en Digter.

Hæng Cithren bort! De bløde Strænge,
Som Du har rørt saa tidt og længe,
Er der ei flere Toner i;
De komme aldrig meer i Stemning,
Thi Tiden bygget har en Dæmning
For deres Strøm saa frisk og fri.

Du sang om Elskovs Fryd og Smerte,
Du smelted dit og Andres Hjerte
Og høsted Roser i din Drøm;
Du dukked Dig i Blomstervrimlen,
Men aldrig saae Du op til Himlen,
Og drev ei med paa Verdens Strøm.

Derfor i Livets bittre Kampe
Din Afmagt knuger Dig som Krampe,
Af Himlens Lys er Du forladt;
Du ængstes ved en Fod at flytte,
Du griber om Dig, — uden Støtte
Du tumler som i bælmørk Nat.

Grib Harpen! hvis din Haand ei daarlig
Har ødt sin Kraft; hvis end alvorlig
Din Røst Du hæve kan til Sang!
Mens alle hine Roser falme,
Kan Du den eviggrønne Palme
Maaskee tilkjæmpe Dig engang.

Lad ydmygt dine Strænge tone,
Lad op om Evighedens Throne
Sig ranke dine Blomsterqvad;
Der svinder Sjælens lumre Mørke,
Der vinder Hjertet atter Styrke,
Som i et kraftigt Lægebad.

O, lad da paa din Fremtids Bane
Dig Korset være Seirens Fane,
Drag Ordets Sværd med Fynd og Klem;
Hiin Stjerne, som i Osten blinked
Og Kongerne til Krybben vinked,
Skal trygt Dig lyse til et Hjem.

Det nye Aar.

(1851.)

Hvo kommer der saa let og glad,
Med Kinden som en Rose?
Ret som et Barn han bær sig ad,
Paa Nakken har han, Gud veed, hvad,
Tætstoppet i en Pose.

Ak, nu der mig et Lys opgaaer,
Jeg troer, jeg Fyren kjender:
Træd nærmere, Hr. unge Aar!
Jeg haaber, før vi Enden naaer,
Vi blive gode Venner.

Af Varerne, Du har i Gjem
I Sækken paa din Nakke,
Du Intet end maa tage frem!
Bliv ikke vred! Jeg end for dem
Mig ydmygst maa betakke.

Hvis det er noget rigtig Godt,
Saa gaaer man kun og længes;
Og har en Anelse man faa't
Om noget Slemt, da er det blot
Til fælt af Angst at trænges.

Men glad og angst, det er jeg dog,
Du gaadefulde Unge!
Det er ei sundt at blive klog
Paa hvad der staaer i Fremtids Bog,
Og derfor — Tand for Tunge!

O, see nu til, Du unge Mand!
Du drages vel til Minde:
At Alt Du sætter godt istand
I Krig og Fred for dette Land
Og os, som boe herinde.

Ifald Du føre vil som bedst
Vort Sværd, vor Pen til Lykke,
Da kan Du, mens Du er vor Gjæst,
Med danske Mænd ved Fredens Fest
Dit Navn et Tempel bygge.

Til Vinter-Lærken.

Hvi qviddrer du saa tidlig hist?
Du troer maaskee, det snart er Sommer?
At Solen pynter snart hver Qvist
Med grønne Løv og Rosenblommer?

Du svæver der saa salig fro,
Saa høit, at jeg dig ei kan skue,
Og synger om din faste Tro
Paa Vintersolens falske Lue.

O, vogt dig vel! og gjem din Sang,
Og put dig dybt i varme Rede!
Til dine Qvad ei nogen Trang
Er følt af dem, som gaae hernede.

De har saa travlt med deres Huus,
Hvor Alting nys er blevet flyttet,
At de mod Rotter og mod Muus
Og andet Utøi saaer det hyttet.

De har saa travlt med Korn og Sviin,
Med Gjæs, Kartofler og deslige.
Om end din Sang var nok saa fiin,
Du fik ei Tanken til at stige.

Nei, bi, til Solen ret er varm,
Og høit paa Himlen længe raster,
Og Rosenstokkens grønne Arm
Et Purpurkys til Lilien kaster.

Da kommer frem de stakkels Folk,
Som intet Nyttigt veed at gjøre;
De drive om; for Vaarens Tolk,
Jeg veed, de har et aabent Øre.

Spred da din Strubes Klang, som Frø,
Vær sikker paa, din Høst ei mangler:
Da lytter Ungersvend og Mø
Og den, der om med Liren dangler.

I disses Barm er Grunden god
For din Bedrift; vær ikke bange!
Den Frugt, du høster, strax fuldmoed,
Er Hjertesuk og Smiil og Sange!

En Hytte.

Her gad jeg boe og bygge,
Til jeg var træt og skulde døe,
Bag Lindetræets Skygge
Tæt ved den klare Sø.

Den Hytte, lav og lille,
Med kalket Væg og Tag af Straa,
Bag Høien tryg og stille,
Kan Stormen ikke naae.

Den snevre Have rummer
En Skat af Grønt og Blomsterduft;
Fra Kuben Bien summer
Ud i den varme Luft.

Tæt ved den blanke Rude
Har Svalen klinet op sin Bo;
Blødt ligger, som paa Pude,
I Eng den brune Ko.

Saa luunt i Lindens Grene
En Drossel sidder mangen Gang,
Sørgmodig og alene
Med sig og med sin Sang.

Frisk duster Kløvermarken,
Vildanden seiler med sin Viv,
Og Fisken slaaer i Parken
Imellem Blomstersiv.

Hen over bløde Høie
Til fjerne Skov fra denne Vraa
Ustandset kan mit Øie
I Fred og Veemod gaae.

Den svale Kilde rinder
Hen mellem Steen og snakker smaat;
Den vækker gamle Minder,
Som gjør mit Hjerte godt.

Hvor eensomt og hvor stille!
Hvor fjernt fra Verdens stygge Larm!
Her kunde Sangens Trille
Let svæve fra min Barm.

Til Storken.

Saa drager du ad fremmed Land,
Du lange Mand,
Med dine røde Hoser?
Træt er du af at spanke her
I vore Kjær
Og vore grønne Moser.

Du kloge Fugl! farvel! farvel!
Jeg ønsker Held
Dig paa din lange Reise.
Din Rede her, den vogte vi,
Du skal deri
Paany ad Aare kneise.

Snart visner her hver Blomst, hvert Blad,
Men du vil glad
En nyfødt Sommer skue,
Hvor Pignen breder Skjermen stor
Og Almen groer
Omsnoet af heden Drue.

I Luftens Blaae du svæver let
Og seer dig mæt
Paa Jordens Herligheder,
Paa Fjeld og Dal og Stad og Flod,
Der for din Fod
Sig som et Teppe breder.

Min Tanke følger dig paa Vei,
Men Hjertet ei,
Det her hos mig maa blive;
Kun her vi trives godt, vi To,
I venlig Ro,
Hvor først vi kom tillive.

Jeg gyser for det steile Fjeld,
Og Fossens Bæld
Mit Indres Sange døver;
Mig blænder al den stolte Pragt,
Og Solens Magt
Som Gift min Hjerne sløver.

Jeg er i fjerne Land og By
Forknyt og bly, —
Alt er mig fiendsk og fremmed;
Som i en vammel Ruus jeg staaer,
Og Sjælen gaaer
Paa egen Haand til Hjemmet.

Nei, her paa denne grønne Ø
Med Skov og Sø,
Med Bakker, Eng og Strande,
Kun her jeg aander Liv og Mod,
Her Buggen stod,
Og her min Grav skal stande.

Kom atter hid, du gamle Ven!
Naar Sol igjen
Har løst den bundne Bølge.
Byg paa mit Tag din stille Bo,
Man siger jo,
Du har Guds Fred i Følge!

Vaaren.

Nu har sit lyse Banner
Alt Skoven foldet ud;
Paa Kysten Vaaren lander
Riigt smykket som en Brud.
Fra tusind klare Stemmer
I Lunden, hvor jeg gaaer,
Jeg Jubelen fornemmer:
Velkommen, søde Vaar!

I Krattet ind mig vinker
Saa mangt et venligt Blik,
Hvor Bækkens Bove blinker
Og risler vims og qvik;
Hvor Pilens Hoved hælder
Sig mod den kjøle Strøm,
Og Blomsterne fortæller
Mig deres Vinterdrøm.

See, hist den vevre Vibe,
Den piler over Mark;
Trœpikkeren mon slibe
Sit Næb paa Trœets Bark.
Bag lyse grønne Banker
Nu sœkter Stœren Bo,
Dybsindig Storken spanker
Ved Møllebœkkens Bro.

En Elskovsvarme spreder
Sig gjennem Jord og Luft
Og Brudeteppet breder
Af Farver og af Duft;
Thi Kjœrlighed vil seire,
Det er nu saa dens Art,
Og tusind Hjerter feire
Skal deres Bryllup snart.

Kom sœt dig her i Grœsset
Paa denne steile Kyst,
Hvor ud i Havet Nœsset
Har skudt sit grønne Bryst.
Her lad din Længsel ile
Hen i det fjerne Blaae,
Og lad dit Hjerte hvile, —
Hvis det kan Hvile faae.

Til en Snegl.

Du være vil min Læremester,
Som færdes her paa dette Træ,
Og i dets sommerfriske Læ
Snart Toppen og snart Roden gjæster?

Saasnart du aner Storm og Torden,
Som ryste vil dit grønne Slot,
Da finder du din Regning godt
Ved trygt at holde dig til Jorden.

Men straaler Solen klart paa Himlen,
Er Lusten let og luun og reen,
Du stiger op til Qvist og Green
Og svælger mellem Blade-Brimlen.

Og hvorsomhelst du gaaer, forsigtigt
Du flytter dig fra Sted til Sted,
Dig føler for ved hvert et Fjed,
Og slutter altid ganske rigtigt.

Thi møder Noget dig paa Veien,
Som fiendligt mod dit Væsen staaer,
Tilbage i dig selv du gaaer,
Hvor du er ene og din egen.

Vær takket! men om end jeg vilde,
Jeg kan ei følge nu dit Spor.
Ja, havde jeg blot følt mig for
I Tide! — Nu det er forsilde! —

Fragmenter
af
Reinekes Memoirer.

Cosi si fa fortuna in questo mondo!
Pignotti, Favole.

Første Fragment.

En Dag, da Reinke laae og sov
Ved Malpertus, i grønne Skov,
Og drømte om den Tid, der svandt,
Da han saa mangen List opspandt,
Der frelste ham fra Nød og Død,
Mens sine Fienders Vold han brød
Og selv fra Nedrighed steg op
Til Ærens og til Magtens Top;
Hans Nabo, Grimhart, kom i Mag
At korte sig den lange Dag
Ved en gemytlig Passiar.
Knap Reinke blev sin Fætter vaer,

Før høfligt han imod ham sprang,
Saa Korsene paa Brystet klang,
Og vistede med Halen brav,
Saa Nøglen nær var fløiet af,
Han førte ham i Slottet ind
Og kaldte paa Fru Ermelin,
Der strax det Bedste satte frem,
Hvad Jagten havde ydet dem,
Samt Viin fra Kjeldrens kjøle Hjem.
Da nu de var af Sulet mæt
Og dertil havde drukket tæt,
De lagde sig ved Borgens Port,
Hvor der en Hvilebænk var gjort,
Og lod Cigarens Skyer blaae
Mod Bøgens Skyggetag opgaae.
Da mæled Grimbart, „Hør, min Ven!
Beret mig Noget nu igjen
Om, hvordan det hos Nobel gik,
Hvor al din Magt og Pragt du fik?
Som for Exempel, nu fortæl,
Hvordan det hænger sammen vel
Med hine Kors og Baand og Bind,
Som smykke her dit ædle Skind,
Samt Nøglen, som paa Bag du har;
I fordums Tide var den bar!"
„Ja gjerne, Ven!" var Reinkes Svar.

„See, Nøglen her" —— „Du, paa min Tro!"
Afbrød ham Hiin, „begynder jo
Bagfra?" — „Det er nu saa min Viis!"
Loe Reinke fiint og tog en Priis.
„Det var da Nøglen: seer du vel,
En Tjener bør med al sin Sjæl
Udspeide hver sin Herres Lyst,
For deraf selv at tage Høst.
Heel snart det heller ei undgik
Mit øvede, mit skarpe Blik,
At der var mangen Port og Dør,
Der voldte Nobel ondt Humeur,
Fordi hver Laas var stærk og god
Og ikke let sig dirke lod.
Da tog jeg Hammer, Tang og Fiil
Og smedede med List og Jil
En Nøgle, du! som passed godt
Til Kiste, Kasse, Huus og Slot.
Jeg gav ham den ei selv, — jo Pyt!
Den blev bestandig noget Nyt.
Jeg førte ham da rundt til hver
En Skat, som vakte hans Begjær;
Jeg lukked op for mangt et Hul
Og fyldte Posen ham med Guld.
Da jeg dernæst heel ofte saae
Min gode Herre staae og gaae

Med Suk og høist forelsket Blik,
Hvor Tigerinden stod og gik;
Og da jeg vidste paa en Prik,
Naar hendes Mand, den raae Krabat,
Just støved om i Skov og Krat;
Fik jeg ad hendes Løndør smukt
Min gode Nøbel indelukt;
Og han, den Stakkel! mærked ei,
Han vandred paa en alfar Vei! —
Min snilde Nøgle tidt jeg stak
I Døren til det Løngemak,
Hvor selv de allerstørste Mænd
Paa deres Fød maae vandre hen.
Da stod jeg hos, mens han var paa,
Og korted Tiden ham som saa
Med mangen Witz og snurrig Snak,
Saa fast hans Bug af Latter sprak.
Ved mine Løier, ved min Sang
Alt havde sin forønskte Gang.
Sligt er saa vigtigt, veed du vel,
For Folkets Lykke, Statens Held!
Da var det, at den Herre god
En gylden Nøgle smede lod
Og selv høistegenhændig der
Den fæsted, hvor du nu den seer.
Den er jo ret bequem, den Sag,

Thi naar jeg vender Een min Bag,
Kan han dog see den med Behag! —
— Det første Kors, min Bringes Pryd,
Det skylder jeg en anden Dyd.
Du veed, at Nobel gjør sig til
Af stor Forstand paa Dands og Spil.
Forvist! det rober ædel Sands!
Blandt alle Kunster, troer jeg, Dands
Tilkjendes bør den første Krands.
Hvad er vel Tankens, Tonens Kunst?
Ak, idel Snak og Taagedunst!
Nu, Meiselhug? og Pensleri?
Alt det der intet Liv er i!
Nei, Dands, det veed man, hvad det er,
Den lever dog, det seer Enhver.
Den kommer og den gaaer sin Vei,
Og staaer ei som et Einerlei!
Der tales klart med Skulder, Arm,
Med Albu, Nakke, Bag og Barm,
Med Ryg, med Mave, Laar og Knæ,
Saa det forstaaes af hvert et Fæ!
Vor Dandsemester, Bukken, kan
Nok kaldes Landets største Mand,
Maaskee selv paa den hele Jord.
Han har os Dandsen bragt i Flor!
Du skulde see ham blandt hans Høns:

Det ædle Hoved lidt paaskjøns,
Han spanker frem saa stout og strunk
Som nogen Hane i Seiersprunk.
Saa tripper han smaa, bitte Trip,
Snoer sig som Top paa Taaens Tip,
Saa flyver han mod Himlen op,
Som hængte ved en Traad hans Krop,
Og snurrer der sig atter om
I Luften, rank og smækker, som
Tambour-Majorens blanke Stok,
Og staaer med Et — stiv som en Blok!
Mit Hjerte brændte, Sjælen fløi
Med ham i hans Begeistring høi,
Mens Folket jublede med Støi!
Dybt følte jeg hvor flau og bar
Al anden jordisk Stræben var;
Hvor usel, hvor betydningsløs
Mod en Carriere saa glorløs! —
Jeg raader dig, Grimbart, min Ven!
At du en Aftenstund gaaer hen
Og seer paa Jomfru Heires Dands,
Da vil du gaae fra Vid og Sands,
Saa Sjælen i dit gamle Skind
Ei veed, om den skal ud eller ind.
Musiken lyder, Tæppet op
Nu flyver, og med yndigt Hop

Hun svæver frem! Hun er ei seen,
Men strækker ud sit lange Been
Og dreier langsomt sig saa net
Som Passeren paa et Tegnebræt.
Du skuer op — dog, hvad du seer,
Jeg ikke vil beskrive her.
Da mjauer hver en Katte-Art
Og stryger jublende sin Bart,
Og skriger „Satan!" og „Guds Død!
I Aften er hun rigtig sød!" —
En sand Begeistring, som — jeg dølger
Det ei — kan have falske Følger;
Jeg haaber, du mig kan forstaae! —
Hr. Nobel selv forsøgte paa
At øve disse lette Spring,
Han troede, det var ingen Ting.
Saa lystigt han i Ring sig svang,
At Kronen ham i Nakken hang,
Fra Skuldren gled hans Ridderbaand,
Ham Sceptret foer af høire Haand,
Rigsæblet af den venstre fløi
Og trillede med megen Støi
Ret som en Keglebosse trind
Blandt Hoffets Mænd og Damer ind.
Hans Høiærværdighed, Hr. Stud,
Af Angest brølte rigtig ud;

Fru Faar besvimed, Fru Vibe peb,
Mens Frøken Papegøie greb
Saa fast i Martins Uldtoupée,
At hele Hoffet fik at see
Hans ædle, høie Pandes Glands
Fra Snuden bagom ned til hans — —
Een slog sit Knæ, Een vred sin Arm, —
Det var en Helvedes Allarm!
Med saadan Fart det Æble kom,
At halve Rigets Raad faldt om,
Ja, mangen Dame gik ei fri,
Saa Hoffets Nar skreeg: „Alle ni!"
Men jeg udraabte: „Held den Stat,
Som har en saadan Potentat,
Der ei blot føler Sympathie
For Dands, men Mester er deri!" —
Hiin skjønne Kunst jeg ogsaa drev
Og tidlig Dilettant jeg blev.
Jeg efterabed Bukkens Dands
Og vandt mig mangen Hæderskrands.
Men det var altid dog min Qval,
At ei jeg var original.
Jeg napped hist og her mig lidt
Og gjorde det, som saa, til Mit.
Det var mig dog ei nok. Jeg saae,
Hvor Nobel lagde Vægt derpaa,

Og vilde da for hver en Priis
Fremtræde paa min egen Viis.
Men det var svært! Dog, seer du vel,
Den Driftige har altid Held.
Paa mine Reiser jeg engang
Opholdt mig i en Dal saa trang
Hist mellem høie Bjerge, der
Just kige over Skovens Træer.
Der boede Murmeldyret alt
Forlængst udi en Klippespalt.
Hans Stilling var just ikke slot,
Dog havde han til Tørt og Vaadt,
Og leved paa sin Viis ret godt.
Men gnaven var han i sit Sind,
Han slumred helst om Vintren ind,
Og vaagned først ved Vaarens Tid,
Naar Solen skinned varm og blid.
Han fulgte strengt, hvad Kempis lær':
„Kom ei for tidt de Store nær!" *)
(Og tænker man paa Kirsebær,
Saa maa man sige, hvad man vil,
Han havde nogen Grund dertil.)
Nok, aldrig ved en Asemblee,
I By, ved Hof han lod sig see, —

*) Coram proceribus non freqventer appareas.

Det sølle, taabelige Kræ!
Men dandse kunde han, det Fæ!
Jeg flere Dage sad og saae
Med spændt Opmærksomhed derpaa,
Naar han en Pastorale net
I Græssed tripped, fri og let.
Man kunde kalde det en puur,
Men ubehøvlet, raa Natur.
Landboerne med deres Børn,
Heel mangen gammel Grib og Orn,
Der leved eensom paa sit Fjeld,
Den Odder fra sit Kildevæld,
Samt Pindsviin, Lækat, Egern, Muus
Kom tidt til Murmeldyrets Huus.
De sad i en fortrolig Ring
Og saae paa disse jævne Spring,
Mens Gjøg og Stær og Lærkelil
Opvartede med Fløitespil.
Men jeg tog efter; thi som sagt,
Jeg har det altid i min Magt
At give mig om kun et Skjær
Af hver en Ting, jeg kommer nær;
Liig dette Fiirbeen, i hvis Kjød
Sig speiler hver en anden Lød.
Saa lærte jeg ham Kunsten af,
Og mig til Hove strax begav.

Den første Gang jeg mødte der
Ved Bal, jeg gav mig ret en Air.
Jeg lod de Andre, Een for Een,
Frit gjøre Stads med deres Been.
Jeg tænkte: Touren kommer snart
Til mig, da faaer det anden Art.
Da Mængden træt tog Hvileplads
Og nippede til Kop og Glas,
Jeg lod Musiken straxt begynde
En Melodie af simpel Ynde;
Da løfted jeg min rige Svands
Og traadte rask hiin Bondes Dands,
Der var saa jævn og saa naiv,
Og dog skalkagtig, fuld af Liv.
Vel var min Dands kun — det er sandt —
Paa anden Haand. Den Priis, jeg vandt,
Den Larm, der midlertid opstod,
Mig ei tilorde komme lod;
Og siden glemte jeg, paa Ære!
At sige, hvor jeg gik i Lære.
Sligt havde før man aldrig seet,
Paa Sligt man ikke var beredt;
Nok sagt: jeg tripped min Idyl.
Da skulde du kun hørt et Hyl,
Et Undringsraab, et Jubelchor!
Man steeg paa Stol, man sprang paa Bord,

Man stimled til med Halsen lang.
I Lysekronen Aben hang
Og skreeg Hurrah! og Hatten svang.
Man trykkede mig tæt til Bryst,
Og jeg blev klappet, jeg blev kyst.
Man reev mig hist, man trak mig her,
Thi see mig vilde nu Enhver.
Da nærmed Nobel sig. Jeg saae
En Taare i hans Øie staae.
Rørt Skjægget vipped, mens han gik
Imod mig med begeistret Blik;
Knap til de Ord han Fatning fik:
„Velkommen, Ridder! paa mit Slot!"
Hans Mening fatted jeg jo godt,
Men bukkede mig dybt og lod,
Som jeg ham ikke ret forstod,
Og sagde: „I, al Viisdoms Speil,
Har denne Gang dog taget feil,
Thi jeg er ikke Riddersmand!"
„Veed du da ei," gjensvared han,
Hvad Nobel vil, han ogsaa kan?
Jeg vil det, og hvad jeg har sagt,
Staaer altsaa nu som før ved Magt.
Den Tanke, Du med dine Been
Udtrykte, var saa sand og reen;
Og hine Sving med høire Læg

Bar heelt det nationale Præg.
Til Løn for al den Fryd og Lyst,
Din Dands har vækket i mit Bryst,
Bær dette Kors og vær mig tro!"
Derpaa han rakte mig sin Klo,
Paa hvilken, ydmyg og adroit,
Jeg trykkede min Snude tæt,
Og vendte mig, som om jeg, rørt,
Af Kinden noget Vaadt fik tørt.
Men da Trompet og Fløite klang,
Og Ballet atter var i Gang,
Jeg sneeg mig ud og green i Smug,
Saa jeg fik Krampe i min Bug! —
Dog Tand for Tunge, bedste Ven!
For Guds Skyld! nævn ei Sligt igjen.
Hvad du har hørt af Reinke Fos,
Bør blive, seer du, mellem os,
Til Nobel og jeg selv er død;
Saa siden har det ingen Nød. —
Det var det første Kors. Hvordan
Jeg fik det andet, kjære Mand!
Skal jeg engang ved bedre Tid
Fortælle, naar du kommer hid.
Om alle Følgende er der
Ei meget at berette meer,
End, at de netop hænge her;

Thi har man blot de første to,
Saa yngle de som Muus i Lo.
Som Bækken bliver til en Aa,
En vatret Strimmel voxer saa
Paa Brystet ganske af sig selv
Til en stormægtig, haandbred Elv;
Mens Korset til en Stjerne blier,
Der tjener venstre Bryst til Siir.
Det Hele skal du see, for Spads,
Naar jeg engang til stort Calas
Er majet ud med al min Stads.
Skriv først det op, som nu du har;
Jeg er din Tjener! à revoir!"
— Saa talte Reinke og gik ind.
Men Grimbart rystede sit Skind
Og vandred, tankefuld i Sind,
Hjemad, hvor han med megen Jil
Fik sat det Hørte udi Stiil.

Andet Fragment.

„Hør," sagde Grimbart, da igjen
Han sad en Aften hos sin Ven
Om Vintren i den lune Braa,
Mens Reineke paa Ryggen laae
Og gnaved paa et Hønsebeen
Og af og til ret listigt green, —
„Hør, sig mig, er det ikke sandt,
At ogsaa Palmen tidt du vandt,
Som Digter og som Speculant
Udi Critik? Man har fortalt,
At fra din Pen var kommet Alt,
Som Navnet Amaranthus bar
Og som saa høit berømmet var?"

„Jovist!" gav Reineke til Svar,
„De Kunster har jeg og proberet,
Jeg digtet har og recenseret,
Arbeidet med i mangt et Blad, —
Skjøndt ikke just i alle dem,
Hvor Rævehalen stikker frem, —
Hør nu, hvordan jeg bar mig ad!
Der var en Tid, da Nobel saae

Heel gunstigt og huldsaligt paa
De Folk, som hine Haandværk drive,
Som Vers og Recensioner skrive.
Ja, han har Luner mangen Gang,
Naar Tiden bliver ham for lang!
Det var mig som et Hjertestik!
Mig syntes Noget fra mig gik,
Naar han med naadigt Smiil og Nik
De Penneslikkere modtog
Og huldrigt dem paa Skuldren slog,
Og snakked om dem Dag og Nat,
Og gjorde dem til Dit og Dat.
Ja, selv Løvinden fandt sin Spads
I dette literaire Fjas;
Hun logred for og gjorde Stads
Af mangen skabet Køterhund,
Naar paa Papir sin Pote kun
Han havde sat; ja, Hoffets Flor,
Jeg mener Gjæssene, sandt stor
Fornøielse i dette Væsen;
Man saae dem ofte have Næsen
I Bøger, og at kunne rime
Det stod hos dem i stor Æstime.

Sligt gjorde mig heel ilde stemt;
Jeg rendte om saa endeklemt,

Og pønsed Dag og Nat, hvordan
Jeg skulde gribe Sagen an,
At faae i saadan Ære Part;
Det tyktes mig saa grumme rart.
Dog hvad jeg søgte, fandt jeg snart.

Hr. Tyrk, den Puddel, var det først,
Der stilled min literaire Tørst,
Og lærte mig det rette Snit,
Som selv han havde øvet tidt.
Han var en saare livlig Aand,
Han skaaret var for Tungebaand.
Før syede Buxer han ret brav;
Men den Bedrift var ham for lav.
Han kasted Persejern og Sax
Og blev æsthetisk lige strax;
Skrev Vers for Klubber og for Baner,
For Friheds Morgenrødes Haner,
Kjærmindedigte, søde, bløde,
Med Lilier hvide, Roser røde
Og alt det Kram, som hører til
Et ret erotisk Lirespil.
I Musers Corps han sig indskrev
Og gik som Kjender om og drev;
Thi for en Skjønaand ret at blive,
Man maa tilgavns forstaae at drive.

Du saae ham tidt med vigtige Blikke
Paa Gaden skride frem og nikke;
Besøge Alt og høre, see
I Skuespil, paa Balparee,
I Klub, i Kneipe, Kro, Caffee
Ved Abedands, i Opera,
Udstillinger — et cetera,
Og lytte til hvert Ord, der faldt;
Saa af sig selv han lærte Alt!
Han leved flot af Pen og Blæk,
Og recenserede saa væk
Alt, hvad der saadan forefaldt,
Og fyldte flittigt Spalt paa Spalt.
Meest brugtes Ferlen, hvor han fandt
Et Digt, der var for smukt og sandt.
Dog stundom rostes Sligt iblandt,
Til stor Bedrøvelse for Mange,
Der blev for deres Rygte bange.
Paa mange hele, halve Ark
Han prunkede som Aristarch.
Især han gjorde sig til Pligt
At prise hvert et daarligt Digt,
Hvert Drama, fuldt af Skræk og Gru,
Hvert Sørgespil med Ha! og Hu!
Naar kun Forfattren var hans Ven
Og vilde rose ham igjen.

Ei Statua, ei Maleri
Gik for hans Recenseren fri;
Det flød fra ham, som Ol af Spunds,
Thi han forstod det Alt tilbunds.
Det var især hans Id, som sagt
At hjælpe paa, hvad der er svagt;
„Det Gode," sagde han, „er godt!
Det i sig selv jo nok har faa't
Af Hæder, og jeg ikke seer,
Hvorfor jeg det skal give meer;
Mens derimod den slette Sang
Til min Berømmelse har Trang.
Jeg vil den holde dog i Live,
At den maaskee kan bedre blive." —
Et Sørgespil han selv fik lavet,
Fem fulde Acter sammenstavet,
Og næsten paa Theatret bragt.
Til Sprogø Scenen var henlagt.
Paa Grund heraf, man lod ham faae
Et Reisestipendium til Spraa,
For Landets Idiom tilgavns
At sammenligne med Christianshavns,
Og Dens rige Sagn med mere
Paa Stedet grundigt at studere! —

Ham gik jeg til. Jeg var ei seen,
Tog frem et lækkert Stegebeen
Og sagde: „Snuus den søde Dunst!
Det saaer du strax, hvis i din Kunst
At recensere du vil være
Min Mester og mig Grebet lære!"

Han viste sine Tænders Glands
I søde Smiil, og med sin Svands
Han yttred sin Velvillighed,
Samt bad mig høfligt ligge ned;
Og saa begyndte han da Talen,
Mens af og til han rørte Halen:
„Nu vel, du Recensent vil være?
Den Kunst er saare let at lære.
Om Kundskab er her Talen ei,
Naar man vil træde denne Vei.
Den Qvinde, som til Tvæt og Badsk
Hist bruger Lud og Sæbe rask
Og renser baade Uld og Linned,
Kan hverken væve't eller spinde't.
Hun tager fat og gnider blot, —
Gaaer det i Stykker — ligegodt!

Tag du en Bog en ledig Dag,
Læs Titlen, læs lidt for og bag;

Om du forstaaer det eller ikke,
Gjør ingen Ting; ved løse Blikke
Du træffer snart en Leilighed,
Hvor du dig ret kan gjøre vred,
Og, som det hedder, rive ned.
Med fornem Ligegyldighed
Du farer over det, som Noget,
Du længst var bleven færdig med,
Og laster saa tilsidst paa Sproget,
Dog yttres Haab, at vel med Tiden
Alt bedre blive kan, naar Fliden
Smukt rækker Haanden til Talentet;
Især naar ret, hvad du har prentet
Og klaret ved Critikens Kerte,
Forfatteren tager sig til Hjerte.
Men — hvad du siger, pyntes bør
Med Ord, som ret har Næb og Kløer,
Som for Exempel: Consequens
Og Phænomen — Incohærens —
Den aprioriske Idee —
Den høiere Beaandelse —
Umiddelbar — og primitiv —
Det indre og det ydre Liv,
Og absolut — og Illusion —
Subject — Object — og Reflexion —
Og ethisk — Colorit — Plastik —

Og Tankens Form — og Symbolik,
Samt andre kjønne Pennesving,
Hvorved du tænker ingen Ting,
Men overlader Andres Tanke,
Om Mening den deri kan sanke! —

Med Valget du dig ei generer,
Men Løst og Fast du recenserer,
Og Nutids smaa og store Mænds
Theologie, Jurisprudens,
Philosophie, ars medica,
Mathesis og Politica —
Det kan nu ikke være ring're —
Det veed du Alt paa dine Fingre!
Det kan du frit regjere med
Alt efter Tid og Leilighed.
Især tag fat paa Poesie;
Den er saa ganske fuglefri,
At hver en Veier, Maaler, Bager
Forstaaer at dømme i dens Sager!"

— Saa talte han, og Meer end dette
Han tog sig for mig at berette;
Og da jeg Alt mig havde mærket,
Gav jeg mig sporenstregs til Værket.
Jeg recensered mangen Bog,

Til Høire og til Venstre slog,
Og under Navnet Amaranth
Jeg let og snart Berømthed vandt;
Thi skjøndt som Pseudonym jeg skrev,
Jeg sørged for, at Sagen blev
Alverden klar og aabenbar,
At Fader jeg til Ynglen var;
Saa Nobel tidt med naadigt Nik
Mig kaldte en durchdreven Strik;
Og naar et Skrift paany løb af,
Heel nøie Agt paa mig man gav,
Og strax, ulæst, forkasted Manden,
Naar blot jeg Rynker slog i Panden.
Med Rædsel ventet man min Dom,
Man talte sagte, hvor jeg kom,
Og frygted mig som Politi,
Det hemmelige nemlig; thi
Vi er et farligt Folkefærd,
Som bruge Pen for Spyd og Sværd.
Selv de, som til os med Foragt
See ned, os frygte som en Magt.
See Panthren hist, vor General;
Du veed, det er en Satans Karl,
Saa høit fortjent af Hærens Knapper,
Som siger selv, han er saa tapper;
Og dog hans Nakke, hans Moustache,

Hans store Ord og hans Courage
Tidt kryber ind af bare Skræk
For lidt Papir, besmurt med Blæk!

Da jeg var fix i Theorien
Af Videnskab og Poesien,
Jeg, seer du, intet bedre vidste
End praktisk slaae mig til den Sidste.
Jeg bandt da Ord i Rimets Baand
Og skrev det af med siirlig Haand
Paa fiint Papir, og vandred om
Og læste for, hvorhen jeg kom.
Men mine Vers de var saa nette,
Saa vel polerede og slette,
Saa, var end Tanken slau og mat
Og uden Salt, den gled dog glat.
Fra Huus til Huus jeg lod mig see,
Ved Kaffebord, i Assemblee,
Og mine Vers ved hvert Calas
Var Duften af den hele Stads.
For Gamle, Unge, Herrer, Fruer,
I stolte Sale, jævne Stuer,
Ja, selv paa Gader og i Stræder,
I Porte — ja, paa andre Steder
Jeg opsled mine smukke Phrasер,
Saa Manuskriptet gik i Laser;

Og derved vandt jeg, at man ikke
Mig strax i Kortet kunde kigge,
Men tvertimod man altid fandt,
At jeg var yndig og charmant.
Jeg hædret blev af Høi og Lav,
Paa mig man mangt et Selskab gav,
Og overalt mig fored man
Med Sukkerbrød og Flødevand,
Saa det mig tidt paa Hjertet faldt,
At let det kunde gaae mig galt! —

Hvorfra jeg fik det? — spørger du!
Ak, hvor naivt! — saa hør da nu:
Mit eget Fond var ikke stort,
Jeg gjorde, hvad der før er gjort;
Jeg rapsed hist og her i Smug,
Hvad bedst sig egned til mit Brug;
Hos Norske, Franske, Italiænske
Hos Briter, Græker, Tydske, Svenske
Jeg fourageerte, gjorde Bytte
Og drog mig flittigt Alt til Nytte.
Og saae jeg Noget komme ud,
Som ei var af den gamle Tud;
Og saae jeg Andre Noget brygge
Af eget Malt, som gjorde Lykke,
Saa var jeg ikke seen, men strax

Jeg laved lidt af samme Slags;
Men vidste listigt dog at vende't,
Saa strax man ikke kunde kjende't,
De fleste Folk jo intet læse;
Dem dreied let jeg mangen Næse.
De spored ei, at de blev snydt,
Men troede, Alt var mit og nyt:
Tilsidst der mangled ikke meget,
Saa troede jeg det selv mit Eget! —
En Tanke dyb, et sindrigt Ord
Beholder dog Værdien, hvor
Det staaer. Om Poul, om Peer har sagt
Dit eller Dat, har ingen Magt,
Det kunde faldet lig'saa godt
Mig ind, han var den Første blot,
Jeg var den Anden, — hvad saa mere?
Paa sligt man ei bør reflectere.
Den vise Salomo har sagt
Et Ord, som endnu staaer ved Magt
Og ei bør stikkes under Stolen:
„Ei Nyt der skabes under Solen!"
Det støtted jeg mig paa med Ret.
Min Musa var saa peen i Kjolen,
Og hvad jeg skrev, man fandt saa net!
Paa denne Vei, kan du mig troe,
Heel mange Digterlaurbær groe!

Vel Een og Anden dette Væsen
Som Tyveri mig rev i Næsen.
Isbjørne som og andre Vilde
Behandled tidt mig meget ilde,
Skrev Lister og i mange Poster
Fremlyste mine Tyvekoster;
Men stigt brød jeg mig ikke om:
Jeg frygted ei Critikens Glavind.
Jeg vidste jo, at kun af Avind
Og puur Misundelse det kom.
Ja, spildt var deres hele Witz,
Thi Ingen tog deraf Notits.
Det var jo og saa dumt og daarligt
Med Digt at mene det alvorligt;
Og hvorfor skulde Andre være
Meer, end jeg selv er, Mænd af Ære?

See saa, Grimbart! let nu din Krop!
Gak hjem og skriv nøiagtigt op,
Hvad Du har hørt. Det kan ei skade
Mig nu, jeg sidder fast i Stade!"

Text til 25 Billeder af Rørby.

Bogen.

Det er saa koldt og mørkt derude,
Høit Regnen rasler paa Tag og Rude;
Den Moder tager nu op paa Skjød
Sin mindste Pige, saa rund og blød.
En Dukke hun holder i sine Hænder,
Paa Bordet alt Aftenlampen brænder.

Paa hver sin Side de Ældre staae;
Mens Moderen læser, de lytte derpaa.
Alt hvad hun læser, det er fremstillet
Paa alle Blade ved mangt et Billed.
Hvis I nu ogsaa vil Bogen kjende,
Behøve I blot hvert Blad at vende.

1. Den Fangne og de Frie.

„Jeg er en fornem Fugl, maae I troe!
I saadan et stadseligt Buur at boe
Det er en Ære, som ei er ringe.
Jeg har ei nødigt at løfte min Vinge
Og hente min Føde blandt Græs og Straa,
Som I fattige Kræ hiftude maae!"

Men de andre Fugle, de sang i Chor:
„Vorherre har dækket vort Middagsbord.
Vorherre har bygget vor grønne Bo,
Der kan vi leve saa frie og froe,
Og juble og synge med lystig Hu
Og gynge i Løvet — men hvad kan du?"

2. Den døde Hund.

Den Mand har mistet en trofast Ven,
Saa ærlig han finder knap een igjen.
Den fulgte ham, hvor han gik og stod,
Den var ham en Vogter kjæk og god;
Den sov ved hans Side, den deelte hans Brød,
Og gjøede saa lystigt! — nu er den død.

See, Manden staaer saa bedrøvet bøiet
Og tørrer med Haand en Taare af Øiet.
Det er jo saa tungt at miste det,
Som man af Hjertet har elsket ret.
Jeg tænker, han lader sin Ven begrave
Et Sted ved en Busk i sin stille Have.

3. Den Drukne.

„Var jeg blot vel over dette Bræt,
Da blev mit Hjerte først rigtig let,
Og jeg lod dem fløite og gjøre sig raske,
De Drenge der! — Jeg har min Flaske!
Den skal mig trøste for al Besvær,
Hvad kan mit Hjerte da ønske meer?"

Jeg ynkes over den stakkels Pjalt,
Jeg er saa bange, det gaaer ham galt.
Hist seer Du Manden staae og tikke,
Hos hvem han fik saameget at drikke,
Saa han kan hverken gaae eller see,
Sig selv og Andre til Spot og Spee.

4. Æselet.

Det er dog en sørgelig Lod at være
Et Æsel, som altid maa trælle og bære!
Fra Byen og Møllen kommer det ned
Og slæber Tønder og Poser med.
Det hjælper kun lidt, at han, der driver,
Med Fløitens Klang dens Skridt opliver.

Nei, her bag Busken, i Græssets Skjød
Jeg hviler saa blødt og har ingen Nød;
Thi er jeg paa høire Side træt,
Jeg vender mig om paa den venstre let;
Tilsidst jeg strækker mig heelt paa Ryggen
Og slumrer saa deiligt ind i Skyggen.

---

5. Rebslageren.

Tro mig, det er ingen moersom Ting
At sætte det store Hjul i Sving,
Mens det surrer og snurrer og støier, —
Og han gjør det sagtens ei heller for Løier;
Han ønsker tidt: gid jeg flyve kunde
Som Fuglen i Luft til de grønne Lunde!

Men Mesteren langsomt, baglænds vanker
Saa tyst, som gik han i dybe Tanker,
En vigtig Mand i sit eget Begreb;
Han slaaer de stærke Toug og Reb
Til at binde Lam og Køer paa Enge
Og Skibet i Havet og Tyven at hænge.

6. Den tappre Helt.

Han vilde ligne de gamle Helte:
Han bar en Hjelm og Trompet ved Belte.
Han spanked stolt, og kjækt han sang,
Mens Landsens Fane i Luft han svang.
Og overmodig han Freden bryder
Med Nelder, Tidsler og Skarntyder.

Men paa sit Tog han kom altfor nær
De gule Gjæslingers vevre Hær;
Det kunde den gamle Gaas ei lide,
Den tripped og hvæsed og vilde bide;
Da flygted han ræd, den lille Skjelm,
Og tabte sit Mod og tabte sin Hjelm.

7. Hyrden og Hunden.

En Sommervind over Søen gaaer,
Paa Høien græsse de Lam og Faar,
Mens Hyrden ligger paa Engen blød;
Han har nu spiist sit Aftenbrød
Og drukket af Leglen og tørret sin Mund,
Nu tænker han og paa sin bevre Hund.

Han fløiter; og hurtig hid den springer,
Mens venligt med sin Hale den svinger.
Nu snuser han til den lækkre Bid,
Hvormed hans Herre ham lokked hid;
Thi han vil vide, hvad det kan være,
Før han det roligt tør fortære.

8. Hundens Trug.

Hector har af det runde Fad
Ædt og slikket, saameget han gad;
Nu faaer han sig en Middagsluur,
Og saa kommer ogsaa de Andre paa Tuur;
Af Fadet nippe de Kyllinger smaa
Krummer og Gryn; — det maae de forstaae!

Høit paa Tønden der staaer en Fyr,
Han gik saa gjerne paa Eventyr;
Han tog sig gjerne en Part i Grunden,
Ifald han stoled paa Freden og Hunden:
Jeg raader Dig, Skade! vaer dog Pelsen,
Du kunde snart faae en alvorlig Hilsen.

9. Fugle i Fangenskab.

Her er en Piben! her er en Qvidder!
Hvor mangen Fugl her i Bure sidder,
Der hist i Skovens grønne Slot,
Havde det før saa frit og godt
Paa friske Grene, i de milde Vinde, —
Nu sidde de kun paa tørre Pinde!

De mistede i det snevre Buur
Al deres Sang og muntre Natur.
Jeg veed nok, havde jeg bare Penge,
Betænkte jeg mig slet ikke længe,
Men kjøbte dem løs, og lod dem saa
Alle flyve under Himlens Blaae.

10. Lammet og Bukken.

L. „God Dag, Mads Gedebuk! hvad vil Du her?“
B. Maa jeg spørge, kommer jeg Dig for nær?
L. „Du maa ei trampe her i vor Ager.“
B. Jeg vil dog see, hvordan Hveden smager.
L. „Lad være, det raader jeg Dig, gaa bort!
Du kommer dog med min Moder tilkort!“

B. Saa Du vil trodse en Karl, som jeg er?
Med Horn og Skjæg og som Styrke eier? —
Men Lammet næsviist ham gik i Veien;
Hvad troer I, saa blev Enden paa Legen?
Rask Bukken gjorde et vældigt Spring
Og kjørte den lille Tosse i Ring.

11. I Hønsegaarden.

„God Morgen, I Kyllinger, Høns og Ænder!
Jeg veed det nok, I mig alle kjender.
Naar med min Kurv jeg kommer i Gaard,
Jeg altid en venlig Hilsen faaer.
Og Hunden — han staaer og logrer og venter,
Til jeg hans Melk og Brød ham henter.“

Men Høns og Duer de svarede ikke;
De havde nu altfor travlt med at pikke
Hvert lille Korn, som til Jorden kom.
Da Pigens Kurv saa var ganske tom,
Og intet Gran de paa Steenbroen fandt,
Saa spredtes de strax hver til sin Kant.

12. Koen og Drengen.

Du Ko der med dit Horn, det krumme,
Hvi monne Du staae og gloe og brumme?
Bliv Du kun indenfor dette Led,
Thi her i Marken Du gjorde Fortræd!
Her staaer jo Rugen med Vipper spæde,
Den aad Du vist op med Hjertensglæde.

Den lille Fugl paa Stolpen hist
Misunder Du for dens Vinger vist?
Og mig, som staaer her i Ro og Mag?
Men, seer Du, det er en anden Sag:
Jeg gaaer paa To og har ingen Horn,
Og æder hverken Kløver eller Korn.

13. Soldaten paa Vandring.

Ved Milepælen har han sig sat,
Sin Pibe, den kjære, han har faaet fat.
Han vilde nok kjørt med den første Vogn,
Men den gik kun til det nærmeste Sogn;
Dog Pigen har qvæget den trætte Mand,
Hun gav ham en Drik af sin Malkespand.

Nu lytter han til den muntre Lærke;
Han er ung og rask, hans Been er stærke;
I Aften, før Sol gaaer ned, han naaer
Med Hjertensfryd til sin Faders Gaard,
Hvor Moderen venter med Længsel og Lyst,
Og hvor han skal hjælpe i travle Høst.

14. Hyrdehunden.

Solen staaer høit paa Himlens Loft,
Og det er saa varmt paa Vang og Toft,
Sagtelig røre sig Vinde milde;
Hist bag Steen ved den svale Kilde
Gederne ligge og gloe og tygge,
Hyrden drømmer i Buskens Skygge.

Dog, mens alt ſig til Hvile har lagt,
Hunden, den trofaſte, ſtaaer paa Vagt.
Han ſpeider og ſporer og ſeer ſig om;
Strax gav han Hals, hvis Ulven kom.
Men derfor kan ogſaa Hyrden og Geden
Hvile ſaa trygt i Middagsheden.

15. Koen ved Vanding.

„Drik, Du Toſſe! imens Du kan!
Dyp din Mule i det kjølige Vand!
Dagen er heed, og Du kan viſt trænge;
Veed Du ei nok, at det varer længe,
Inden Du atter tør komme her?
Tørſter Du, bliver Du gnaven og tvær!"

Men Koen brød ſig kun lidt om Snak;
Den gloede, medens den Anden drak.
Og da den ſaa ſiden kom paa Engen,
Stod den igjen og ſaae paa Drengen.
Det ſøde Kløver den ændſed kun lidt,
Den havde reent miſtet ſin Appetit.

16. Skorsteensfeierne.

Ikke sandt, det er ret snurrigt at see
De sorte Drenge paa den hvide Snee?
Tro mig, de Fyre er raske og kjække,
De lade sig ei saa let forskrække;
I snevre Skorsteen, hvor Soden brænder,
Kravle de op med Fødder og Hænder.

Der vandre de nu med Skraber og Kost
Og skjøtte kun lidt den stærke Frost.
De er saa sorte! — men toede rene,
Med Søndagsklæder, hele og pene,
Var de — det troer Du vel ikke nu? —
Maaskee langt mere nette end Du.

17. Fiskeren og Anden.

Hvor Havet er roligt og Luften reen!
Hist ligger Baaden ved Strandens Steen.
Mens Nettet tørres, paa varme Sand
Der sidder en gammel Fiskermand.
Saa trostig han bruger de travle Hænder;
Foran ham staae de forslugne Ænder.

Hvad mon de ville? — Den Orm, han holder,
Er det, som deres Snaddren volder.
See kun, hvor de tigge! men forstaaer jeg ret,
Saa sætter han Ormen nok helst paa Net.
Seer Du ei nok, hvor han smidsker, Manden?
Troer Du da ikke, han narrer Anden?

18. Moder og Søn.

M. Nei, som jeg siger, Du skal ei tilsøes,
Men blive hos mig, min egen Knøs!
For Dig vil jeg kjæle, i Alt Dig føie!
Saa meget Ondt maa en Sømand døie;
Han lider af Hede, han lider af Frost,
Han sover kun lidt og faaer daarlig Kost.

S. Nei, Mutter! jeg skal og jeg maa afsted!
Hvor min Fader er, maa jeg være med;
Jeg er slet ikke for Trøien bange.
Og tænk! naar jeg gaaer paa de Reiser lange,
Jeg bringer Dig hjem fra fremmede Land
Baade Gods og Penge, saameget jeg kan.

19. Lodsen.

Seer I den Mand med den lange Kikkert?
Langt ude i Søen han siner sikkert
Et Skib, der strider med Storm og Vind
For ei at kastes paa Kysten ind;
Thi kom det paa Grund, da gik det ilde,
I tusind Stykker det splintres vilde.

Det trækker op til et voldsomt Veir.
Men kommer Faren, er Hjælpen nær.
Den Mand vil skyde sin Baad fra Land,
Han kjender Vei paa det falske Vand,
Han fører det ængstede Skib forbi
Hver farlig Grund og paa rette Sti.

20. Konen ved Kramboden.

For al den deilige Stads! Jo længer
Jeg seer paa Alt, hvad i Boden hænger,
Jo meer saaer jeg Længsel og Lyst at kjøbe;
Dog først maa jeg rundt i Byen løbe,
Og see, jeg saaer solgt mine Æbler og Nødder,
Og saa skal Pengene nok saae Fødder.

Først — for en Vares Skyld — er det bedst,
Jeg kjøber min Husbond en stribet Vest;
Til mig saa et Forklæd, ect af de blaae,
Til Stads, naar jeg vil i Kirke gaae;
Tilsidst en Hue til min Lille derhjemme,
Ham maa jeg sandelig ikke glemme.

21. Under Æbletræet.

Her er en Jubel! her er en Fest!
Her gjælder det, hvo der kan sanke bedst.
Om Træets Rødder jo allevegne
Fra Kronen de runde Æbler regne,
Mens Drenge og Piger sanke dem op
Med Sang og Latter og Dands og Hop.

Men hist paa Græsset sidder en Lille,
Han vidste nok, hvad han gad bestille;
Han tænkte: „Lad kun de Andre støie,
Lad dem paa deres Maneer sig fornøie!"
Et vældigt Æble det løb han efter
Og bider nu i det af alle Kræfter.

22. Hesten i Vandet.

Herr Hest! hvor vil Du hen? — I Stranden?
„Ja, seer Du ikke, der er den Anden?
Min Kammerat maa jeg troligt følge,
Om det saa er i den salte Bølge.
Hør! Kudsken fløiter og lokker mig jo,
Og ham maa jeg lystre, maa Du troe!"

Og kneisende med sin Hals paastand
Den traver ud i det dybeste Vand;
Der svømme de om en lille Stund
Og pruste med deres Næse og Mund.
Men naar de nu atter paa Landet træde,
De ryste og vrinske høit af Glæde.

23. Manden med Dukker.

Hvad bærer den Mand vel paa sit Bræt?
Der ligger en Løve, seer jeg ret?
En Mand med trekantet Hat og Frakke,
Og Een med Hjelm og Spyd paa Nakke;
En Kat, som kan med sit Hoved nikke —
Men Alt det Andet forstaaer jeg ikke.

Den lille Pige og Moderen leer,
Mens Drengen ret paa en Dukke seer.
Jeg troer vist ikke, de kjøbe Noget, —
Han taler, — men de forstaae ei Sproget.
Han sætter vel Dukken paa Brættet op
Og gaaer ned ad Gaden og raaber: Pop!

24. Vægteren.

Himlen er klar og foruden Sky;
Nu slumrer Alt i den store By,
Kun Maanen er vaagen og jeg og Hunden,
Og saa har jeg Selskab nok i Grunden;
Thi mens vi omkring paa Torvet vandre.
Vi snakke fortroligt med hverandre.

Mig Maanen tiltaler med milde Blik.
Den følger trofast sin vante Skik;
Snart tager den af, snart tager den til,
Og altid seer jeg det samme Spil;
Snart stander den op, snart gaaer den ned,
Og altid sin rette Stund den veed.

25. En fattig Familie.

Den Moder sidder med Sorg i Sind;
Paa Haanden hun støtter sin blege Kind;
Ak, hendes Mand er just nylig død!
Den lille Dreng i sin Moders Skjød
Sit Ansigt skjuler saa dybt og græder, —
Med nøgen Fod han paa Gulvet træder.

Men de har til Gud deres Tanke vendt,
Og Gud, som selv har dem Smerten sendt,
Vil naadigt og lade Trøsten komme;
Han sender sin Engel til de Fromme,
Der trofast bygge paa ham; ja, førend
De ane det, træder den ind ad Døren.

En Student og en Jomfru.

Marionet-Comedie.

Personerne.

Prologus.	Jomfruen.
Høkeren.	Studenten.
Lisbeth.	Skriveren.

Prologus.

Af ham sees kun Hovedet, som næsten fylder hele Scenen. Paa begge Sider hænge Acteurerne.

God Aften, Godtfolk! — Med største Glæde
Jeg seer, I er kommet her til Sæde.
Velkommen herhid baade Qvinde og Mand!
Nu vil vi Jer moere saa godt, vi kan.
Jeg selv saavelsom min hele Trop
Vil føre Jer en Historie op,
Og tvinde de Traade, som Skjebnen spandt; —
Der er baade Rødt og Sort iblandt.
I veed, at Elskovens Farve er rød,
Det Sorte betyder Sorg og Død.

Men frygt ei! Det er kun Tant og Spil,
Og det gaaer slet ikke blodigt til,
Skjøndt der tales om Død og andre Dele;
Men med Fornøielse ender det Hele! —
Her staae de Alle, som skal agere,
I Baghaand har jeg forresten flere.
De tale vel ikke selv, desværre!
Jeg maa dem være et Slags Vorherre,
Der blæser dem ind en levende Aand,
Og fører dem som i Ledebaand.
Som Directeur, Instructeur og Souffleur
Og Saameget, at jeg næsten selv bliver ør,
Jeg klæder dem af og klæder dem paa,
Jeg viser dem, hvor de skal gaae og staae, —
Fra mig de al deres Viisdom faae.
Til Høire seer De en Mand med Mave,
I Træskoe, med Hue og Forklæd. Den Brave
Er Høker og Husvert. Dog De maae ei troe,
At han i en Sal eller Stue tør boe.
Nei, med sine Oste og Pølser han heller
Grundlægger sin Velstand i lave Kjelder.
Skjøndt ijsor han misted sin elskte Mage,
Han er vel ved Magt, har tredobbelt Hage
Og en rødlig Næse. Lidt længer tilbage
Der staaer hans Datter. De snart vil mærke,
At det er en fix lille Qvidderlærke.

Hun er buttet som han, og hvorfor ikke?
De har jo fuldt op af Mad og Drikke.
En saadan Glut, baade vever og trind,
Seer man med Glæde gaae ud og ind.
Hendes Stemme er fiin; hun er efter Moden
I stivede Skjørter, med Støvler paa Foden.
Ved Siden af hende, i sorten Kjole
Fremtræder Een fra den lærde Skole.
Det er Studenten, som Ingenting eier;
Ham er det, hvorom sig det Hele dreier.
Til Venstre en Skriver med Pen og Blækhorn;
En saadan Karl har De seet tilforn.
Det Slags er der nok af, det veed Vorherre,
Det var sagtens bedre, hvis der var færre.
De seer, jeg har givet ham røde Lokker,
Thi han er fordægtig som bare Pokker.
Frygt dog ei hans Sned! Det har gode Veie:
Han maa sig for Skjebnens Villie neie.
See, han og Studenten, de boe tilleie
Hos den gode Jomfru, som hisset staaer
Med Kappe paa sine hvide Haar,
Og som har en Sal i Høkerens Huus.
Hun snøvler lidt, thi hun bruger Snuus.
De alle Dem bede nu tage tiltakke
Med hvad de her vil agere og snakke.
Det er deres Hjertes Bøn og Begjære,

At Publikum naadigt vil overbære.
Nu tier jeg stille; thi deres Gaade
Skal løses; jeg bør den ikke forraade.
Derved jeg vilde mig grovt forsynde
Mod Kunstens Regler. Nu vil de begynde,
Og derfor tillade De mig at gaae.
Sidder stille nu og hører derpaa!
Det varer ei længe; og hvis De behager,
Vi gjerne det Hele da capo tager.

Prologus forsvinder.

1.

Morgen. Fælledsstue.

Studenten alene.

Saa! — Nu er min Ulykkes Kalk da fuld!
O, gid jeg laae under sorten Muld!
Der fik den Slyngel de sidste Penge,
Den sidste Hvid. Nu kan jeg mig hænge.
Nu har jeg hverken til Mad eller Drikke,
Og tage paa Borg det kan jeg ikke,
Thi Ingen paa Borg mig giver meer.
Jeg derfor ei anden Udvei seer

End Vandringen ud af Livets Port; —
Det har saa Mangen før mig jo gjort.
Mit Uhr? — ja, havde jeg det saasandt,
Men det hos Amsel jo staaer i Pant.
Havde jeg en Arv i Vente endda,
Eller en Onkel fra Amerika!
Nei, Intet der er for mig tilbage
End snart at faae Ende paa mine Dage.
At rende herfra, det er sagt saa let,
Men vilde bekomme mig lige slet.
Veed jeg, hvorhen jeg skulde mig vende,
Som hverken har Ven, ei heller Frænde? —
Var dette endda den eneste Qval,
Som kuer mit Mod og gjør mig gal!
Ak, Lisbeth! ak, Du deilige Mø!
Jeg maa Dig forlade, jeg maa nu døe,
Før jeg med Ord fik Dig Alting sagt:
Hvordan jeg spored din Skjønheds Magt,
Og aldrig for Amors Piil gik fri,
Naar jeg kom Kjeldervindvet forbi.
Der saae jeg imellem Polse og Skinke
Dine sorte Øine mig venligt blinke.
At smile saa sødt Du ogsaa pleied,
Naar Holsteensk Ost Du mig tilveied,
Saa jeg af Haab blev ør og beruset.
Men denne Skriver, som boer her i Huset,

Det veed jeg, er ret en forslagen Een,
Som kan gjøre behændige Hanebeen;
Og til ham nu maa jeg Dig efterlade!
Jeg kunde ham derfor til Døden hade.
Det banker! — Ak, sagtens Jomfruen kommer,
Som ogsaa har Krav paa mine Lommer.
Hun vil vist have sin Maanedsleie,
Og ikke een Skilling jeg har i Eie.
Det banker igjen! — Luk op, kom ind!

2.

Jomfruen træder ind. **Studenten.**

Jomfruen.

Jeg kommer til Dem med nedtrykt Sind,
Et lille Ord jeg vil med Dem tale.

Studenten.

De ganske har over mig at befale,
Naar bare de ikke vil have Mønt;
I disse Dage det er lidt tyndt — —

Jomfruen.

Det har ingen Hast, tal ikke saa,
Hvis ei, saa maa jeg jo atter gaae.
Nei, seer De, jeg sidder her saa alene
Som Fuglen, forladt paa nøgne Grene.

Forlængst er svunden min Vaar og Sommer
Jeg faaer ingen Høst, men Vintren kommer;
Mine Kræfter svækkes; det var saa bequemt,
Hvis da man havde noget Vist, Bestemt.
Ret længe kan jeg ei støve og heie
Om Dem og den Anden, her boer tilleie.
Der fordres jo Meget — —

Studenten.

Er jeg saa slem?

Jomfruen.

Paa ingen Maade! jeg mener ei Dem.

Studenten.

Saa tænker De paa den lange Skriver,
Som gaaer her omkring og snuser og driver, —

Jomfruen.

Som commanderer, og har ei Penge!
Som sagt, jeg gjør det ei meget længe:
Staae tidligt op, gjøre Ild paa Gruen,
Og koge Vand, skure Gulv i Stuen,
Polere Vindver og rede Senge,
Det falder, om jeg skal tale ærligt,
Mig nu alt meer og meer besværligt.
Og tænker jeg saa paa den kommende Tid,
Hvor den vil blive mig mørk og ublid — —

Studenten.

Ja, kunde jeg hjælpe!

Jomfruen.

Min Gud og Fader!
De har jo Intet! Nei, hvis De tillader,
Saa vil jeg kun klage, see, det er Tingen.
Jeg Omgang har jo med næsten Ingen:
Ja, der er Lisbeth, Høkerens Datter,
Hun kommer engang imellem med Fatter;
Men sjelden enes en Gammel og Ung.
Hun er let i Sindet og jeg er tung;
Hun er saa trind som en Hvedeknup,
Og jeg saa tør som en visen Stub.

Studenten.

Ja, jeg er da heller ei af de Gamle.

Jomfruen.

Lad mig nu bare mine Tanker samle!
Hun er mig for ung, thi naar jeg græder,
Hun strax en Elskovs Vise qvæder;
Og sidder mit Hjerte høit i min Hals,
Saa byder hun strax mig op til en Vals.
Men De er nu altid saa sat og stille
Og saa studeret; og derfor vilde
Jeg helst nu søge om Raad hos Dem.

Studenten.

Jeg er til Tjeneste, sig kun frem!

Jomfruen.

See, vor Familie langt tilbage
Var meget riig i fordums Dage.
Den eiede baade Gods og Slot,
Og stiftede Klostre og gjorde Godt
Mod vanfør Mand og fattig Qvinde, —
Hvor vil man saadan Tro nu finde?
Et stiftede de for Stumme og Blinde,
Et Andet for dem, som ei kan gaae,
Et Tredie for faderløse Smaa.

Studenten.

Af disse kan De da Intet faae.

Jomfruen.

Ak nei, men der end et Fjerde gives,
Hvorom saa Mange rives og kives.
Deri er just ledig en deilig Plads,
Som kunde være mig ret tilpas.
Dog nytter det ei, jeg derpaa tænker,
Thi Klostret er stiftet kun for Enker.

Studenten.

De har Ret, det faaer De jo heller ikke.

Jomfruen.

Vel veed jeg, det ei sig ret kan skikke
At tale saa; men paa Bord og Bænke
Jeg sprang af Fryd, hvis jeg nu var Enke.

Studenten.

Ja, den Omstændighed er jo slem,
At, skjøndt man er af Familien Lem,
Man bliver ei Lem i Familiens Stift,
Medmindre man forhen har været gift?

Jomfruen.

Ja, saadan er det! Men troer De ei,
De kunde udtænke mig en Vei —?

Studenten.

De maa Dem gifte og see at faae Has
Paa Manden snart, og søge den Plads.

Jomfruen.

Nu spøger De nok?

Studenten.

Vist ei! Min Mening
Er den, at vi hjælpes kan i Forening.
Jeg maa døe, og det strax! Hvorfor? See, dette
Har jeg ingen Lyst til her at berette.

Jomfruen.

Men, Herregud! det skal De la'e være!

Studenten.

Der er ei Andet for, paa Ære!
Mig Intet kan mod Døden beskytte.
Nu ved min Død jeg vil gjøre Nytte.
Og gifter jeg mig, jeg dobbelt let
Slaaer Stregen over mit Regnebræt.
Ihvad De altsaa vil troe og tænke,
Jeg vil Dem ægte og gjøre til Enke.
Saa er der jo ingen Ting i Veien;
Legatet bliver saa Enden paa Legen.

Jomfruen.

Hvordan? De siger — Jeg troer, ved Gud! —

Studenten.

Ei denne Dag vil jeg leve ud!
Med Taalmod jeg deri mig skikker.
Paa Enkestand kan De være sikker.
Nu beder jeg Dem at betænke Sagen;
Det maa være gjort i Løbet af Dagen.
Det er ingen Knude, kun en Sløife let,
Som løses, naar De forstaaer det ret.
Træk De blot rask i den rette Ende,
Saa vil De Virkningen snarligt kjende.

Han gaaer.

3.

Jomfruen alene.

Ih, Gud bevares! Den unge Mand!
Han er nok gaaet fra sin Forstand!
Eller staaer den stille? det er ogsaa galt:
Den Mølle, som staaer, faaer ikke malt.
Her er ei andet at gjøre ved,
End atter see til at faae den paa Gled.
Jeg troer, jeg vil tale med denne Fyr,
Som boer her og er mig saa grumme dyr.
Dog nei! der er Noget ved denne Skriver,
Som al min Tillid tilbagedriver.
Nei, bedst jeg løser den Knudes Baand,
Hvis jeg modtager Studentens Haand.
Blev kjært ham Livet da ved min Side,
Var han jo frelst. Ja, hvem kan vide!
Jeg skal, saameget det staaer i min Magt,
Forsøde hans Liv og ham holde i Agt.
Men vil han sit Liv med Døden bytte,
Begaaer jeg da Synd, ifald jeg Nytte
Kan drage af denne hans sære Lyst,
Og finde i Klostrets Ro min Trøst?
Han klart har sin Hensigt for Dagen lagt,
Han har mig selv paa den Sandhed bragt,
At, er man Jomfru og tager en Mand,
Staaer man eet Skridt nærmere Enkestand!

Hun gaaer.

4.

Skriveren træder ind.

Nei, nu har jeg aldrig seet saa galt!
Det var godt, jeg lured og hørte Alt.
Til mig hun da ikke betroe sig gad?
Ærbødigste Tjener! jeg er lige glad.
„Der er Noget ved denne herfens Skriver —"
Ja, dette Noget just min Lykke bliver;
Thi jeg er kløgtig og de er dumme,
De gaae den lige Vei, jeg den krumme,
Og skal nok, haaber jeg, finde paa Raad
At trække Alt paa den rette Traad! —
Jeg maa grine saadan ved min snilde List,
At, havde jeg Mave, den revned vist.
Naar han er viet til den gamle Hegle,
Giver Lisbeth Kjøb, det kan aldrig feile.
Hun holder en Klat dog af mig i Grunden,
Hun smidsker jo altid til mig med Munden
Og blinker med Øiet ganske nydeligt!
Som Fæstemand alt jeg vinder betydeligt:
Jeg har for det Første fri Fortæring
Og sagtens imellem en lille Foræring;
Og naar den Gamle sig bort maa liste,
Jeg faaer jo hans hele Kram og Kiste.
Og Tøsen, som følger med isaafald,
Er saamæn ikke endda saa gal.

Desuden er jeg slet ikke kræsen.
Hvor jeg skal tage dem Alle ved Næsen!

Han gaaer.

5.

Dagligstue i Kjælderen.

Lisbeth syer og synger.

Rosette sang ved Morgengry;
Men hvergang Solen svandt bag By,
Da sukked hendes Hjerte tungt,
Endskjøndt det var saa ungt.
Lala la la la, lala la la la,
Da sukked hendes Hjerte tungt.
Endskjøndt det var saa ungt.

Da kom Colin en Dag saa fro
Og sagde: Hør! skal ei vi To
Nu synge sammen i Duett?
Saa klinger det først ret.
Lala la la la, lala la la la;
Kom, lad os synge i Duett,
Saa klinger det først ret.

Saa sad de Arm i Arm og sang
Den Sommerdag, den Vinter lang,
Og før de saae dem for, al Vee
Forsvandt — og de var Tre.
Lala la la la, lala la la la,
Ja, før de saae dem for, al Vee
Forsvandt — og de var Tre.

Den Tredie var en lille Dreng;
Med Pilen lagt paa Buens Stræng
Han skjød — —

Ak, ja! — Det var saamæn ei saa galt,
Hvis ogsaa snart i min Lod det faldt
At faae en Kjæreſt! Paa Amors Liſte
Staaer jeg nok snart som den Allerſidſte.
See, Jette blev gift som i Januar,
Og Gitte holdt Bryllup i Februar;
I Marts fik Bine Forlovelsesring,
Det gik nu saa rask som Ingenting.
Den stakkels Gine blev narret April,
Da hendes Skrædder løb bort til Kiel;
Men atter i Mai hun fandt en Trøst
Og trykked en Styrmand til sit Bryst.
I Juni Maaned fik Mille sin Mand,
Og Rikke indtraadte i Ægteſtand.

I Juli var det saa Lette og Fie,
De kunde slet ikke længer bie,
Men kyndte dem over Hals og Hoved
At holde, hvad de for Alteret loved.
Men Skomager Nielsens tykke Malle
Var dog den Heldigste af dem Alle:
Fem Friere — tænk! Hun var ei seen
At faae under eget Bord sit Been.
Det var i August; nu har vi September;
Nu haaber jeg dog, Vorherre det læmper,
At snart jeg kommer i — — Ja, for Tiden
Jo render afsted med os, og siden
Naar man er gammel og grim og led,
Godnat baade Lystig- og Kjærlighed!
Den søde Student! Ak, aldrig jeg kan
Mig tænke en mere deilig Mand.
Hans Hals er rank, hans Skulder bred,
Han er ei for mager og ei for fed,
Men just accurat som Den skal være,
Jeg gjerne gad kaldt min Hjertenskjære.
Hans Øine er lige to klare Lamper;
Hans Fod er let, og han ikke stamper
Afsted som hiint skjæve Kosteskaft,
Hvori der hverken er Saft eller Kraft,
Han, denne fatale Skriverbengel.
Studenten er mig en sand Guds-Engel;

Mit Hjerte slaaer tidobbelte Slag,
Naar blot jeg hører hans: „Ih, see Goddag!"
Hvert Ord til mig, kan jeg sagtens vide,
Maa komme heel dybt fra venstre Side.
Det kan jeg slutte mig til af hans Tone.
Ak, vilde han bare ta'e mig til Kone!

6.

Høkeren træder ind. **Lisbeth.**

Høkeren.

Der rendte forbi nu han igjen,
Den tynde, tørre, langbenede Svend,
Og gloede herind til Dig, min Datter.

Lisbeth.

Jeg veed ei rigtig, hvem mener Fatter?

Høkeren.

Den Skriver deroppe fra, min Pige!
Men det vil jeg een Gang for alle sige:
Jeg lider ei meer hans Titten og Gloen,
Hans Passiaren hernede i Boden,
Naar han kjøber sit Smør, Dig Haanden rækker
Og smidsker Farvel og gjør sig lækker.
Nei, da maa jeg love den anden Fyr,
Han er ei saadan et sledskende Dyr,
Og har dog saa fiin Maneer og Skik.

Lisbeth.

Jeg kjender Ingen —

Høkeren.

Du lyver, Din Strik!
Studenten? — Der traf jeg det paa en Prik,
Thi dine Kinder blev ganske røde.
Ja, det er en Karl som en Potte Fløde,
En rigtig Bøste af bedste Slags,
Hvis jeg var Pige, jeg tog ham strax.

Lisbeth.

Man gaaer da ikke hen og tager
Sig Een, alt som man selv behager.
Han er saa fattig —

Høkeren.

Gjør Intet til Sagen!
Han har ei mange Aar paa Bagen,
Snart vil han lære at mele Kagen.
En klattet Fole kan blive en Hest,
En fattig Pebling kan blive en Præst.
Han er saa god, som Dagen er lang,
Og venlig, skjøndt Verden er ham lidt trang.
Jeg glemmer ham ei saa let, at i Fjor
Han skrev det Vers over salig Moer.
I Skabet jeg har den Addresavis,
Hvor det staaer prentet til hendes Priis.

Tidt faaer jeg det frem; mine Øine rinde,
Naar jeg læser: „En ædel Danneqvinde".
Men især jeg smelter i Taarer hen,
Hvor han siger saa skjønt: „I sees igjen!"
Men det forstaaer sig, han fik og til Juul
En Sødmelks-Ost, baade feed og guul,
En røget Pølse og andet Suul.
Han kan smøge sin Pibe og tømme sit Glas,
Det var mig en Svigerson ret tilpas.

Lisbeth.

Ja, Fatter kan gjøre, som Fatter vil,
Jeg siger eiheller Nei dertil.
Jeg er Fatter lydig, og mine Pligter
Mod Fatter jeg vistnok aldrig svigter.
Til Giftermaal er jeg gjerne rede;
Det er saa kjedsomt at sidde hernede
Og prikke med Naalen tidligt og seent:
At synge og dandse det glemmer jeg reent, —
Ja, jeg glemmer vel snart at snakke og gaae!

Høkeren.

Ja, vær kun ikke saa ilter, Du Smaa!
Vi vil med det Første tænke derpaa.

Det banker.

Kom ind! Hvem kan vel det nu være?

7.

Skriveren træder ind. **De Forrige.**

Skriveren.

God Morgen, god Morgen! Maa jeg have den Ære?

Høkeren.

Hvad er til Tjeneste? hvad behager?

Skriveren.

Idag er det ei Deres lækkre Sager,
Der lokke mig ind. Jeg vilde blot skynde
Mig Dem en Nyhed at forkynde.
Har De ei hørt det? en snurrig Sag!
Der staaer et Bryllup i Huset i Dag.

Høkeren.

Et Bryllup?

Lisbeth.

Med hvem?

Skriveren.

Vor gamle Mamsell
Har taget Studenten, den unge Sjæl!

Lisbeth.

Aa, hvor vil De hen! Det kan ikke være —

Skriveren.

Men jeg forsikkrer Dem det, paa Ære!
Det er jo en Ting, som jeg kan vide,
Der boer med Brudgommen Side om Side.
Ja, tidt man i sure Æbler maa bide!

Høkeren.

Nu har jeg da aldrig før seet Magen!

Lisbeth.

Jeg troer det ikke!

Skriveren.

Da er dog Sagen
Saa vis, som at De her mig seer.
Jeg kan endogsaa fortælle Dem meer.
Jeg selv saae Præsten ind til dem gaae,
Jeg hørte hans Tale kun saa som saa,
Men saae dem Begge hen for ham træde
Og sige Ja! — Ja! — med største Glæde.
Jeg veed det med Vished, jeg kjender Manden.
Formularen fik jeg fra Ende til anden:
„Bærer frugtbare og formerer Eder!"
Og andre passende Bibelsteder.

Høkeren.

Men er de da reent speranten gale?

Skriveren.

Ja, Alderen vil jeg nu ei omtale,
Det er dog en saare underlig Ting, —
Hvad skal man sige? — et Bukkespring!
En gammel Mand med en Hustru ung,
Ja, deres Lod er jo temmelig tung;
En gammel Viv med en Knøs til Mand,
Som her, det gaaer noget bedre an.

Lisbeth.

Naa, det var mig da en underlig Sætning!

Skriveren.

Den er ei saa gal! Og i denne Retning
Jo Skjebnen har været dem ganske god.
Men hvor de har taget dette Mod
At gifte sig, det jeg begriber ei.
Med Roser ei smykkes just deres Vei.
Hvis han og hun vilde vende Lommer,
Jeg troer, ei en Hvid for Dagen kommer.

Lisbeth.

Aa, Gud! det har da vel ingen Nød?

Skriveren.

Jeg veed, de har knap i Dag til Brød.

Høkeren.

Men hvad i al Verden har dem da ført
Til saadan Daarskab? Det er uhørt!

Lisbeth.

Saa er det da sandt? Min Gud og Fader!
Hvor jeg nu den gamle Jomfru hader!
Hun har da forført den unge Knøs,
Ret som en anden uhøvisk Tøs.
Saadan er det gaaet! thi ellers, hvilken
Fornuftig Mand tog et saadant Skabilken?

Skriveren.

Det er beklageligt, ja! Men siden
Det nu er skeet, maa man haabe, Tiden
Vil jævne Alt. Ak, Elskovens Magt
Er saare stor, har man tidt mig sagt.
For mig har Sagen end meer at betyde.
Mig tykkes, jeg hører en Stemme lyde,
Som siger: „Gak hen og gjør ligesaa!"

Høkeren.

Hvad De? hvordan skal jeg det forstaae?
Vil De selv en saadan Buk begaae?

Skriveren.

Nei! — hvis De gunstigt vil høre blot,
Saa vil jeg mig satte kort og godt.
De veed, et Bryllup har skjulte Kræfter;
Eet trækker gjerne et Andet efter.
I et Bryllup er Noget saa sympathetisk,
Man turde vel sige electromagnetisk,

At Hver, som befinder sig nær derved,
Kommer uformærket selv paa Gled.
Eens Hjerte render af med Forstanden;
Man tænker da strax paa Een og Anden,
Med hvem man, naar man sig vil forandre,
Paa Livets Landevei helst gad vandre.
Man bruger Amors Piil som Styr,
Og Hymens Fakkel som Lampefyr,
Som Nathuus eller Skibscompas;
Man stirrer paa Elskovs Timeglas,
Og laverer trygt over Livets Dybder
Forbi alle Scylla'er og Charybder!

Høkeren.

Hør, ønsker De, vi skal Dem forstaae,
Paa Dansk De hellere tale maae.

Skriveren.

Jeg be'er om Forladelse — jeg er saa fri —
Indledningen vil jeg da springe forbi.

Høkeren.

Ja, spring De væk! Lad os faae det Næste.

Skriveren.

Den lige Vei er sagtens den bedste.
Naa, altsaa eet Ord saa godt som ti:
Der er, som sagt, nogen Trolddom i

Et Bryllup; det lokker og trækker
Og tusind Daler — Idealer vækker.
Naar da man, som jeg, et Billed bær
I Hjertet af Een, man ret har kjær,
Man ponser paa Giftermaal, det er sikkert.

Høkeren.

Aa, er De forlist? Hvem har De i Kikkert?

Skriveren.

Ja, jeg føler mit Hjerte svie og brænde.
Det maa have Lindring, og til den Ende
Jeg maa, Jomfru Lisbeth! til Dem mig vende!

Lisbeth.

Hvad vil De? til mig?

Høkeren.

See, see! til hende?

Lisbeth.

Jeg gi'er Dem ei Haanden! gaae væk! lad være!

Skriveren.

Jeg beiler til Dem i Tugt og Ære.

Lisbeth.

Aa, beilé mig hist og beile mig her,
Jeg raader Dem, kom mig ikke for nær.

Skriveren paa Knæ.

De forstøder mig, Deres ydmyge Slave?

Lisbeth.

Jeg troer, ved Gud! De er reent aflave!

Skriveren.

Min Kjærlighed ei Deres Hjerte rører?

Lisbeth.

Mit Hjerte evigt en Anden tilhører.

Skriveren.

Aha, jeg forstaaer Dem! Jo, det er en Net,
Der lønner Deres lille Hjerte saa slet.
Gift er han op over begge Ører.

Lisbeth.

Naar De taler om ham, jeg beder kun,
At De vil vogte paa Deres Mund!
For mig er han tabt, det maa jeg begræde,
For mig har Livet ei mere Glæde!
Snart Sorgen vil lægge mig i min Grav; —
Men Dem vil jeg Intet vide af!

Skriveren.

Jeg synes, vi passe saa godt, vi To.

Lisbeth.

Jovist! jeg takker! det var deiligt, min Tro!
De er saa styg, som den — —

Høkeren.

Lisbeth!

Lisbeth.

Fatter!
Jeg er færdig at døe mellem Graad og Latter.

Skriveren.

Hvad for noget? styg? Jeg troede, et Lam,
En Due De var, saa from og saa tam.
Jeg seer, De er vild som en Tigerkat,
Man faaer Dem ei med det Gode fat.
Men selv Elephanten saa tam kan blive,
At man ham styre kan og drive.
Saa mener jeg og, hvis Fatter vilde,
Han deres Vildskab vel kunde stille.

Høkeren.

De hører, hun afslaaer Dem Deres Bøn.
Jeg selv vil ei ha'e Dem til Svigerson.
Naa, hvad saa meer? Jeg er gal i Grunden
At taale, De staaer her og bruger Munden.
Jeg raader Dem, brug Deres Pusselanker,
Hvis ikke, frygter jeg, Strips der vanker!

Skriveren løber.

Den Æsel, den Nar! den topmaalte Gjæk,
Som volder min Unge Sorg og Skræk.
Jeg knækker hans Hals, ifald han Foden
Herefter vover at sætte i Boden.
Men see, der har vi den nygifte Kone!

8.

Jomfruen træder ind. **De Forrige.**

Jomfruen.

O, Gud i Himmelens høieste Zone!
Hvor skal jeg Ulykkalige hen!

Høkeren.

Hvad er der da nu i Veien igjen?
Vil Manden alt da saa slemt regjere?

Lisbeth spydig.

Ja, De er jo gift? maa jeg gratulere!

Jomfruen.

Hvad skal der nu blive af mig, jeg Stakkel!

Høkeren.

Men hvorfor gjør De dog saadant Spektakel?

Lisbeth.

Saa deilig en Mand! og ikke fornøiet?

Jomfruen.

Ak, nei! De seer mig saa dybt nedbøiet —

Forvirret — fortumlet — ak, min Mand —
Studenten, ak! —

Høkeren.

Naa da, hvad han?

Jomfruen.

Mit Hoved — aa, det snurrer sig rundt,
Jeg faaer for Hjertet saa rædsomt ondt.

Lisbeth.

Hun med sit Hjerte!

Høkeren.

Kom, Jomfru! kom
Og tag en Taar af min gamle Rum!
Saa! — Lad os Ulykken faae at vide,
At vi kan komme til Hjælp i Tide.

Jomfruen.

Hav Tak! — Det qvægede ret mit Hjerte.
Hør nu: Jeg selv har forskyldt min Smerte,
Jeg tog ham kun for at blive Enke.

Høkeren.

Ih, Gud bevares! hvad skal man tænke?
De har dog vel aldrig været saa gal —

Jomfruen.

Nei, det var ham selv —

Høkeren.

Saa skynd dem, tal!

Jomfruen.

Han vilde døe — er det ei desperat? —
Blot for at skaffe mig et Legat,
Hvad synes De nu?

Lisbeth.

Jeg synes, Kjære!
Jeg vilde i Deres Sted ei være.

Høkeren.

Naa, Tingen bestaaer deri, kan jeg tænke,
Legatet kan De kun faae som Enke?

Jomfruen.

Javist! Men døer han, er det fatalt,
Og døer han ei, er det lige galt.
Knap Præsten var gaaet, saa tog han sin Hat
Og raabte: „Nu siger jeg Verden Godnat!
Fra den Tid, Taarnet blev lukt og stængt,
Lysthavende har sig i Haven hængt,
Eller fundet Leilighed i Canalen!"

Høkeren.

Man drukner ei let paa halvanden Alen.

Jomfruen.

Efter disse Ord han rendte affted.
Nu piner mig min Samvittighed.

Høkeren.

Det hjælper ei stort, vi staaer og vrøvler!
Rask, Lisbeth! bring mig nu mine Støvler,
Min Stok, min Hat og Frakken med, —
Cigarer — den lille Pakke, Du veed.
Jeg vil nu skynde mig ud i Haven
Og see at standse hans Fart til Graven.
Men — det maa jeg sige, paa Sligt at haabe
Det kan kun en saadan gammel Taabe,
Som De, Mamsel!

Lisbeth.

Aa, mit Hjerte brister!

Høkeren.

Ti stille! — min Hat! — nu er jeg bister!
Et Tørklæd, gesvindt! — Jo, De skulde ha'e,
Som er saa gammel og saa dum endda!
Ja, flæbe det er nu for silde!

Lisbeth.

Ved Gud!
Jeg kan ei Andet, jeg maa ogsaa derud!
Vil De følge med?

Jomfruen.

Ja, hvis jeg maa?

Lisbeth.

Saa skynd Dem op og tag Noget paa.

Høkeren.

Saa! — nu er jeg færdig! Af alle Kræfter
Jeg bener derud; kom saa I bagefter!

Han gaaer.

9.

Offentlig Have. Afliides Plads ved Canalen.

Studenten alene.

At døe eller ikke, — det var nu Sagen!
Jeg burde herfra, det er klart som Dagen;
Men jo meer jeg tænker paa Gravens Mørke,
Desmere svækkes mit Forsæts Styrke.
Min Lyst ved Livet er altfor stor,
Her er saa deiligt paa denne Jord,
Skjøndt jeg har Intet at leve for,
Og Intet at leve af, og dobbel
Er Byrden, siden jeg kom i Kobbel.
Hvor rædsomt, at Een jeg er ei længer
Nu, jeg er blevet en Dobbeltgjænger,
Som til Alt i Verden dobbelt trænger,
Til dobbelte Hoser og dobbelte Skoe,
Og dobbelte Kjoler, og Senge til To.
Hvor vil mine Venner ei grine mig ud,
Hvis de see mig gaae med den gamle Brud!

Og Lisbeth, ak! hvad vil hun vel sige?
Hun døer vist af Sorg, den søde Pige! —
Forbandet den Præst med hans tykke Mave,
Jeg traf just paa Trappen i Kjole og Krave!
Han kom, som Fanden ham havde kaldet,
Som var han ned fra Skyerne faldet.
Han strax til Vielsen var saa villig,
Og tillige saa unaturlig billig.
Han fik en Daler, — han vilde havt to —
Men slog sig dog med den ene til Ro.
Saa smedded han da, det bedste han kunde,
Og modtog Løftet af vore Munde.
Han Knuden slog; nu er Touren igjen
Til mig at faae sønderhugget den.
Det har jeg lovt, men det holder haardt.
Jeg vil saa nødig fra Livet bort! — —

Pludselig, efter nogen Betænkning.

Jeg vil ikke heller! — Det skal staae fast!
Det har jo ikke saa gruelig Hast.
Jeg frygter, at Lisbeth, mit Hjertes Mø,
Af Skræk og inderlig Sorg skal døe,
Naar saa brat hun vækkes af Haabets Drøm.
Min Kones Samvittighed er saa øm;
Hun fulgte mig vistnok i min Grav, —
Hvad Nytte havde hun saa deraf?
Hvor vil desuden hun i sin Stilling,
Der eier hverken Hvid eller Skilling,

Faae mig begravet og parenteret?
Hun vilde jo blive total ruineret!
Desuden er det jo en skammelig Ting
Paa egen Haand at vove det Spring.
Nei, jeg gjør det ikke! — det staaer nu fast, —
Og skal det skee, har det ingen Hast.
Hvis jeg af tvende Veie i Blinde
Den mindst halsbrækkende skulde finde,
Da var det en ganske anden Sag;
Her ligger Valget jo klart for Dag:
Jeg vil ei døe, men leve, fordi
Jeg da kjender den Afgrund, jeg styrter i!

Han vil gaae.

10.

Høkeren træder ind. **Studenten.**

Høkeren.

De maa, min Sjæl, ikke! Hvor vil De hen?

Studenten.

Aa, slip mig, slip, min ærede Ven!
De seer mig knækket og knust som Sivet;
Jeg holder det Løfte, jeg har givet.

Høkeren.

Men er da Forstanden fløiet fra Dem?
De vil dog aldrig tage Livet af Dem?

Studenten.

De indseer selv —

Høkeren.

Jeg indseer ikke,
Hvordan sig Sligt for Dem kan skikke,
En saadan studeret og lærd Person.

Studenten.

De troer dog vel ikke, jeg er Cujon?

Høkeren.

Aa, blæse være med den Ambition!
Jeg viger ei fra Dem nu; saalænge
Skal De da hverken drukne eller hænge.

Studenten.

Belan da, siden De bruger Tvang,
Saa vil jeg da leve for denne Gang.
Men, hvordan jeg nu skal Brødet faae
Til Konen og mig —

Høkeren.

Og til de Smaa?

Studenten.

Aa, Sludder! slip mig! lad mig nu gaae!

Høkeren.

Nei, bi dog et Korn, og lad Dem sige!
Jeg venter min Datter, den stakkels Pige,
Hun bringer nok ogsaa Madamen med.

Studenten.

Saa, Herregud! lad mig komme afsted!

Høkeren.

Nei see, der er de! Nu maa De blive.

11.

Lisbeth og **Jomfruen** træde ind. **De Forrige.**

Lisbeth.

O, Gud være lovet! De er i Live!

Jomfruen afsides.

Det gjælder at holde Ørerne stive!

høit.

Jeg beder, min Kjære! De mig tilgive:
I min Angst forraadte jeg disse Alt;
Men nu en Steen fra mit Hjerte faldt,
Da her jeg seer Dem ved Liv og Helsen.
Jeg takker Himlen rørt for Frelsen.
Min Hjerte Mand! vær blot ikke vred;
Det var jo Dem selv, som vel De veed,
Der først —

Studenten.

Aa ti, jeg veed det, Madame!
At laste Dem, var den største Skam.
Jeg selv maa bære den hele Byrde.

Lisbeth drillende.

Og siirligt, som en forelsket Hyrde!

Studenten.

Det bliver, paa Ære, besværligt nok.

Lisbeth som før.

Og sagtens bliver De snart en Flok.

Høkeren.

Lad være, Lisbeth! vær ikke ond!

Lisbeth grædefærdig.

Det har de fortjent, baade han og hun.

Høkeren.

Aa Snak! — Men stop, hvem seer jeg luske
Med lange Skræv gjennem Krat og Buske?
Ei! Det er vor Skriver, den snilde Mand;
Han kommer saa freidig? hvad bringer han?

12.

Skriveren træder ind. **De Forrige.**

Skriveren.

Det glæder mig ret at træffe Dem sammen
Og, som jeg haaber, i Fryd og Gammen.

Studenten.

Bliv os fra Livet med Deres Spot,
Min Herre! Sligt klæder Dem ikke godt.

Skriveren til Studenten.

Tør jeg Dem gjøre eet Spørgsmaal blot:
De troer, De er Ægtemand?

Studenten.

Ja, desværre!

Skriveren til Jomfruen.

De troer, De er gift med denne Herre?

Jomfruen.

Hvis Præstens Haand har havt nogen Magt,
Saa har vi sluttet en saadan Pagt.

Skriveren til Begge.

Og gjerne saae De Dem løst af disse
Velsignede Baand?

Studenten og Jomfruen.

Ak, ja tilvisse!

Skriveren.

Saa beder jeg Dem, værer rolige Begge!
Alene til Sengs De kan Dem lægge;
Thi De ere gifte ei mindre, ei meer
End jeg og Lisbeth, som staaer der og leer.

Studenten.

Hvordan?

Jomfruen.

Hvad siger De?

Lisbeth.

Det var deiligt!

Skriveren.

Jeg seer, jeg kommer dog ret beleiligt.
Hvis De et Minut vil laane mig Øre,
Jeg af Labyrinthen Dem skal føre.
I Morges, da just til min Dør jeg gik,
Jeg hørte den hele Plan og Trafique,
Saa selv jeg ogsaa det Indfald fik,
Mens disse Optøier end var friske,
At ville i rørte Vande fiske.
Om hvad jeg fisked, jeg vil ei snakke,
Men nærer det Haab, at De mig vil takke:
Jeg var den Præst, som vied Dem sammen,
Som tog Deres Løfter og sagde Amen.

Studenten.

Var De?

Jomfruen.

Vor Præst?

Lisbeth.

Han er da velsignet!

Jomfruen.

Men Præsten jo Dem slet ikke ligned!

Skriveren.

Min Broder er Præst. Hans Kjole var bragt
Fra Skrædderen og i mit Kammer lagt,
Tilligemed Præstekraven ny,
Som Alt skal sendes ham over til Thy.
Jeg krøb i Kjolen saa snild og snar;
En Trækkepude min Mave var;
En sort Calot over Haaret jeg bar;
Mit Bryn var malt med en sveden Prop;
Jeg skrued min Stemme to Toner op; —
Og saadan det lykkedes mig at knytte
Det Baand, som nu er til Ingens Nytte.

Til Studenten.

Jeg havde saa m i n Grund til at haabe,
At ei De var en saa ynkelig Taabe,
Deres Liv at korte en eneste Dag!
Siig, vil De tilgive mig denne Sag?
Og ei herefter til mig bære Nag?

Studenten.

Hvad Nag! Nei, jeg takker —

Jomfruen.

Jeg takker Dem med!

Lisbeth.

Jeg er færdig at døe af Lyksalighed!

Til Høkeren.

Vil Fatter nu huske det, Fatter veed?

Høkeren.

Hør nu, lad mig nu faae Ord i Laget:
Da Lykken det nu saa vel har maget,
At hine Lænker ei ægte var,
Som disse Tvende med Sorrig bar,
Saa vil jeg lænke et andet Par
Lidt meer durabelt. Hør lidt, Student!
Vil De ha'e min Tøs?

Studenten.

Har jeg vel fortjent
En saadan Lykke?

Høkeren.

Gjør nu ingen Knuder;
Jeg skaffer en Præst uden Trækkepuder.
Imorgen den Dag skal Bryllluppet staae.
Jeg lider ei, de saa længe gaae
Og gloe paa hinanden; det er ei sundt.

Han forener Studenten og Lisbeth.

See saa! Der fik jeg da gjort et Bundt!

Studenten.

Lisbeth!

Lisbeth.

Min Ven!

Studenten.

Er det virkelig sandt?

Lisbeth.

Der har Du min Haand til et evigt Pant.

Høkeren.

Men det er med Forord, at De mig lover,
At klemme paa — læse dygtigt over,
Saa De kan komme i Kjolen engang
Og gjøre Synderen Veien trang.
De har ingen Penge? Jeg Lunten lugter;
Saa sagte! Jeg klarer Dem alle Bugter. —
Nu De, lille Jomfru! See, De maa flytte
Til mig i Kjeldren og gjøre Nytte,
Mens Lisbeth styrer sin egen Stat;
Saa, haaber jeg, savner De ei det Legat.

Jomfruen.

Hvor skal min Taknemlighed finde Ord!

Høkeren.

Den Sag er da ikke saa farlig stor;
Jeg trænger jo til Dem. — Giv mig Deres Arm!
Jeg er sulten, tørstig og træt og varm.
Nu hjem til Mit vi gaae med hinanden
Og faae os en Bolle og Lidt for Tanden.

Til Skriveren.

Hr. Skriver! De gjør mig vel nok den Ære?

Jomfruen til Samme.

De gav os en ganske artig Lære.

Studenten til Samme.

Gjør De nu som vi: af Een bliv To!

Lisbeth til Samme.

Det er gyselig moersomt, maa De troe!

Alle fire gaae.

13.

Skriveren alene.

Gaa kun! Jeg straz skal hos Dem være;
Jeg har endnu her en lille Affaire.

Til Publicum.

Nu skulde jeg efter god, gammel Skik
Vel sige mit Herskab en peen Replik,
Og gjøre Dem Regnskab for Moralen?
Men jeg er ei meget stærk i Talen,
Jeg har ei Øvelse, som saa Mange
I vore Tider, og jeg er bange,
Jeg skal gaae fra det og sige hem! hem!
Og blive til Nar for mig selv og Dem.
Thi vil, før jeg gaaer til Høkerens Bolle,
Beskedent jeg Tand for Tunge holde.
Imellem os — men bliv ikke vred! —
Jeg Intet i Grunden at sige veed,
Men lister mig bort heel tyst og stille,
Og blot Dem anmoder, ifald De ville,
At klappe i Deres ærede Hænder, —
Saa troer jeg, Alt med det Bedste ender!

Oversættelser.

Parabel af Fr. Rückert.

I Syrien, i Ørkens Sand,
Der gik med sin Kameel en Mand,
Da Dyrets vilde Færd forkynder
Med Eet, at Raseri begynder;
Det synes ret saa rædsomt snyse,
At Manden selv af Skræk maa gyse.
Han løb; og snart en Brønd han saae
Tilfældigviis ved Veien staae.
Han hører, Dyret bag ham jager,
Og Rædsel ham alt Mod betager.
Han krøb i Brøndens brede Mund,
Han styrted ei, men svæved kun;
Thi der var groet en Brombærgreen
Ud af den brustne Klippesteen.
Den greb han fat for ei at synke,
Mens høit han tager paa at klynke;

Han opad saae, og oined der
Kamelens Hoved rædsomt nær,
Der gridsk ham atter vilde fange.
Da saae han ned i Brønden bange;
En Drage laae paa Brøndens Bund,
Og spiled op sin fæle Mund,
Som ham at sluge var bered,
Ifald han skulde glide ned.
Saa, svævende i tvende Farer,
Ham sig en tredie aabenbarer.
Der, hvor i Sprækken sig indtrængte
Den stærke Rod, hvorved han hængte,
Der sad to Muus, et stille Par, —
Sort Een, og hvid den Anden var.
Han saae den Sorte med den Hvide
Afvexlende i Roden bide.
De ruskede, saa godt de evned,
Og intet Muld om Roden levned,
Og naar det raslende faldt ned,
Saa skued Dragen op derved,
At see, hvor snart vel Roden brast,
Og Busken styrted med sin Last.
Men Manden, fast af Frygt beseiret,
Af Nød betrængt, af Skræk omleiret,
I denne Angst, hvori han hængte,
Forgjæves nu paa Redning tænkte.

Mens rundt han sendte sine Blikke,
Saae han en lille Qvist at nikke
Fra Busken, fuld af Frugter søde;
Da, skjøndt hans Frygt ei ganske døde,
Saae han ei meer Kamelens Brede,
I Vandet Dragen ei dernede,
Ei Musenes Forræderskik,
Da Bærret han for Øie fik.
Han Dyret lod forøven larme,
Og Dragen lure i sin Harme,
Og Musene ved Siden gnave,
Han lædsker sig med Buskens Gave,
Det tykkes ham et herligt Gode,
Han Frugter spiste, vel tilmode,
Og ved den Sødhed, som de gjemte,
Han al sin Qval og Frygt forglemte.

Du vil, jeg nævne skal den Mand,
Der saa sin Frygt forglemme kan?
Saa viid, min Ven! Du Manden er,
Og Gaadens Løsning har du her.

Hiin Drage dybt paa Brøndens Bund
Er Dødens evigt aabne Mund;
Kamelen, som ham Skræk indgjød,
Er Livets Angst og Livets Nød.

Du selv maa mellem „Døe“ og „Leve“
Ved Verdens grønne Løvgreen svæve;
De Tvende, som paa Roden tærer,
For dig og Grenen, der dig bærer,
At styrte ned i Døden brat,
De Muus, de hedde Dag og Nat.
Den Sorte gnaver vel forborgen
Fra Aften stille indtil Morgen;
Fra Morgenrød til Aftenstjerne
Den Hvide gnaver Rodens Kjerne;
Dog, skjøndt forladt af Hjælp og Trøst,
Dig lokker Bærret: Sandsens Lyst,
Saa du Kamelen: Livets Nød,
Saa du i Vandet Dragen: Død,
Saa du de Smaadyr: Dag og Nat,
I Sorgløshed forglemmer brat,
Og kuns til Frugten staaer din Tanke,
Som du paa Gravens Bred kan sanke.

To Digte af Fr. Rückert.

1. Guldalderen.

Guldalderen er ei forsvundet,
Den straaler end i Ungdomspragt,
Og nok af Guld kan vorde fundet,
Hvis I har Kunsten ret i Magt.

Paa Himlen glimre gyldne Hære,
Og fylde Natten sødt med Sang,
At Menneskет af dem kan lære
Den gyldne Cithers gyldne Klang.

Af Jordens fulde Bryster strømmer
Jo Vinens blanke Gyldenvand,
Og dobbelt gylden, naar vi tømmer
Den af Guldbægrets gyldne Rand.

Og til den gyldneste af Lænker
Sig fletter Pigens gyldne Haar,
Naar hendes Øines Sole sænker
Den gyldne Piil i Hjertets Saar.

Saa glem de Sorger, som jer trykke,
Opfrisk jer Lyst med bedste Flid;
Af hine gyldne Stoffer bygge
Enhver sin egen gyldne Tid.

---

2. Faunen.

Til Faun mig Himlen skabte;
Mit første Legetøi
Var Bægret, Bacchus tabte, —
Det ned fra Skyen fløi.

Et Viindrublad var Vuggen,
Hvor man mig slumre lod;
Jeg drak ei Melk, men drukken
Jeg died Druens Blod.

Min første Mad og Føde
Det var et Viinbærs Korn;
Da frem af Panden skjøde
Som Staal de unge Horn.

Og dygtigt med dem begge
Jeg stanged Blødt og Haardt,
I Tjørne og i Hække,
Men aldrig kom jeg tilkort.

I Krat jeg Nymphen nødte
At lade vort Bryllup staae,
Og dengang saa hun fødte,
Da var det Fauner smaa. —

Det var i gamle Dage, —
Nu er jeg mat og tam;
En Viinsæk, jeg vilde drage,
Har gjort min Hofte lam.

Da skar jeg mig til Støtte
Af Rankens Træ en Stav,
Ved den jeg mig vil flytte
Paa Veien til min Grav.

Som Monument paa Banken
Skal Gudens Bæger staae,
Og Vinens Ven af Ranken
Sit Taareoffer faae.

Vikingen.

Efter Geijer.

Kun femten Aar gammel jeg Stuen fandt trang,
Hvor jeg boede hos Moder min,
Og Dagen hos Gederne blev mig saa lang,
Jeg skiftede Lyst og Sind;
Jeg drømte, jeg tænkte, jeg veed ikke hvad,
Jeg kunde som før ei meer være glad
I Skoven.

Med luende Hjerte paa Fjeldet jeg sprang,
Og stirred i vildene Hav,
Mig synes saa liflig Bølgernes Sang,
Naar de gaae i det skummende Trav;
De komme fra fjerne, fjerne Land,
Ei Baand, ei Lænker dem binde kan
I Havet.

En Morgen fra Stranden et Skib jeg saae,
Som en Piil ind i Vigen det skjød;
Da svulmed min Barm, mit Hjerte mon slaae,
Nu kjendte jeg Raad for min Nød.
Fra Gederne løb jeg, fra Moder min,
Og Vikingen tog mig i Skibet ind
Paa Havet.

Og Vinden i Seilene tog med Magt,
Rask fløi vi paa Bølgens Ryg.
I blaanende Dyb sank Fjeldets Pragt,
Og jeg var saa glad og saa tryg.
Med Faders rustne Sværd ved min Lænd,
Jeg svoer at erhverve mig Riger og Mænd
Paa Havet.

Kun sexten Aar gammel jeg Vikingen vog,
For han skjældte mig skjægløs og blød;
Jeg Søkonge blev, — over Havet drog,
Til Hildurs Leeg var jeg sød;
Jeg Landgang gjorde, vandt Slot og Borg, —
At skifte vort Rov, var vor mindste Sorg
Paa Havet.

Vi drukke Mjøden af Horn med Lyst
Alt paa den stormende Sø;
Fra Bølgen beherskede vi hver en Kyst, —
I Valland jeg tog mig en Mø;
I tre Dage græd hun, men saa blev hun fro;
Med Jubel vi lode vort Bryllup boe
Paa Havet.

Engang jeg eiede Borg og Land,
Luunt sad jeg som Blommen i Æg;
Jeg sørged for Rige og Menigmand,
Og sov inden Laas og Væg.
Det var en heel Vinter, — den syntes mig lang,
Og skjøndt jeg var Drot, var mig Jorden trang
Imod Havet.

Jeg ingen Ting gjorde, men havde ei Ro
For at hjælpe hver hjælpeløs Gjæk.
Jeg Muur skulde være om Bondens Bo,
Og Laas for Tiggerens Sæk.
Paa Tyve og Eder og Rettergang da
Jeg hørte mig mæt — „Var jeg langt herfra
Paa Havet!"

Saa bad jeg; — men bort svandt Vinteren lang,
Og med Lilier Strandbredden strøes,
Og Bølgerne sjunge den gamle Sang,
Og klinge: til Søes! til Søes!
Og Vaarvinde spille om Dal og Høi,
Og frigjorte Strømme styrte med Støi
I Havet.

Da greb mig den gamle Længsel paastand,
Mig lokkede Bølgernes Brag.
Jeg strøede mit Guld over By og Land,
Og slog min Krone i Qvag,
Og, fattig som før, med et Skib og et Sværd,
Drog mod ukjendte Skjebner i Vikingfærd
Paa Havet.

Som Vinden frie vi leged med Lyst
Paa fjerne brusende Sø;
Vi Mennesker saae, paa fremmede Kyst,
Paa hiin Viis leve og døe;
Dog Kummeren stedse der lægger bi,
Men Sorgen ei kjender Vikingens Sti
Paa Havet.

Og atter blandt Kjæmper speided mit Mod
Efter Skib i det fjerne Blaae.
Kom Vikingeseil, da gjaldt det Blod,
Kom Kræmmeren, — ham lod jeg gaae.
Kuns blodig er Seiren den Tappre kjær,
Og Vikingevenskab det knyttes med Sværd
Paa Havet.

Stod jeg om Dagen paa gyngende Stavn,
I Glands for mig Fremtiden laae;
Saa rolig, som Svanen i sivgroet Havn,
Jeg foer ad det brusende Blaae;
Hvert Bytte, jeg mødte, det var da mit,
Og Haabet, som graalige Dyb, saa frit
Paa Havet.

Men stod jeg om Natten saa stolt og gjæv,
Mens Boven sig mægtig brød,
Da hørte jeg Nornerne slaae deres Væv
I den Storm, over Dybet skjød.
Som Bølgernes Brusen er Menneskets Kald,
Beredt bør man være til Modgang og Fald
Paa Havet.

En Snees har jeg fyldt, — da kom Ulykken svar,
Og Søen nu fordrer mit Blod;
Den kjender det godt, den drukket det har,
Hvor Kampen saa drabelig stod.
Det brændende Hjerte, det banker saa fast,
En kjølig Bo skal det faae med Hast
I Havet.

Ei klager jeg, for mine Dage var faa,
Snel var, men god, deres Fart.
Fleer Veie til Gudernes Sal mon gaae,
Og bedst er at komme der snart.
Med Dødssang de klingende Bølger slaae,
Paa dem har jeg levet, — min Grav skal jeg faae
I Havet.

Saa synger paa eenlige Klippehøi
Den skibbrudne Viking blandt Brændingers Støi,
Op sluge ham Havets Vande, —
Og Bølgerne synge den gamle Sang,
Og Vinden skifter ustadig sin Gang,
Men den Tappres Minde — skal stande.

Vinteren i Norden.

Efter J. E. Stagnelius.

Alt fra den Tid, naar Dagens Stjerne brænder
Ved Sydens Pol, indtil den atter sender
Fra Vædrens milde Himmel huldt sin Magt;
Behersker Kuldens Kobberscepter Norden,
Det gyldne Sædkorn slumrer under Jorden,
Tyst drømmende om nye Vaarsols Pragt.

Sit Slot af Snee da Vinterguden bygger,
Med tunge Vægt han Fjeldets Graner trykker,
Og snart han Dalens Hytter opslugt har;
Ei Bækken meer igjennem Engen seiler,
Ei Morgenen sin friske Pande speiler,
Ei Himlens Stjerner i dens stille Glar.

Ei Nøkken meer i Flodens Bølge qvæder,
Og ingen Havfru bleger sine Klæder
Paa Bølgens Ryg i milde Straalers Glands;
Ei Alferne, naar Duggen smykker Græsset,
Ved maaneblanke Søers Rand, paa Næsset
Man svæve seer i natlig Sommerdands.

See! Vintrens Liigdragt hviler over Engen,
Hvor nys i Krattets Skjul paa Blomsterſengen
Et henrykt Par med Solen Afſked tog;
See! øde ligger under Sneens Dække
Den Eng, hvor nys bag Caprifoliehække
Lucindas hvide Finger Cithren ſlog.

Ei længer Lærken, høit paa lette Vinger,
Sin Morgenglæde mod Azuren ſvinger,
Græshoppen ſvandt alt med ſit grønne Slot.
Ei Svalens Sang af Søvnen Bonden vækker,
Ei Løvets Skygge lyttende bedækker
I Ambranatten Lundens Sangerdrot.

Ei Duens Kurr fra Almens Krone lyder;
Graaſpurve kun hinanden ivrigt byder
Til Glædesfeſt i Granens nøgne Taarn;
Hvergang, naar Solens Guld af Skyen bryder,
Fra deres Bryſt en Toneſtrøm ſig gyder,
En Gjenklang liig af Fryd, ſom var tilforn.

Bladløſe Poplerne nu ſtaae i Lunden;
Og, hvidklædt Gjenfærd liig i Midnatsſtunden,
Sig Egen reiſer høit og ſuſer huul;
I Dødens Farve hver en Form ſig klæder,
Mens Fyrren ſtolt i broget Glands fremtræder,
Og laaner Pryd af Maanens røde Hjul.

Dog glædes Nordens Ynglinger og Piger,
Skjøndt Solen, som til Vandmand-Stjernen stiger,
Med skjæve Blik til deres Hjem kun seer;
Men Stormens Røst og Kulden kan ei kue
De Flammer, som hos Skandinaven lue,
Den Fryd, som kjækt ud af hans Øie leer.

Ved Bjelders Klang, i zefyrlette Kjelker
Han glider over Isens glatte Bjælker
Med Sang, af muntre Brødres Flok besvart;
Hans Jagtgevær i Graners Skumring blinker;
Paa nyfødt Snee, naar Dagens Gry ham vinker,
Forfølger han den bange Raabuks Fart.

Paa Gulv af Is sees Sognets Ungdom dandse
Med staalklædt Fod! See, Frostens Blomster krandse
De gyldne Haar og farve Kinden rød;
See, Nordens Mø, med Blikke himmellyse,
Fortroligt smiler bag den mørke Kyse,
Liig Maanen ud af Natteskyens Skjød.

Med Glæde nu man hilser Sydens Druer
Og under Skjemt ved Baalets muntre Luer
En Kreds saa hyggeligt om Ovnen slaaer;
Fiolens Røst fra Marmorsalen lyder.
I Nordens Skjønne! den til Dands Jer byder,
Op! smykker Lokkerne med kunstig Vaar.

En himmelsk Vellyst Ynglingen bevinger,
Naar, svævende i Valtsen, rask han svinger
Sin Pige, som i Favn ham smiler ømt;
Om hendes Kind slaaer Uskylds Morgenrøde,
Naar hun skal skjenke ham sit Kys, det søde,
Som Pantelegens strenge Lov har dømt.

Mildt tørrer Freia nu i Folkvangs høie
Krystalbeklædte Slot sit hulde Øie
Og skuer venligt ned til Barnets Ro;
Græd ei, Gudinde! komme skal din Mage,
Som Nordens Solgud, i din Favn tilbage,
Naar Lilierne i Sverrigs Dale groe.

Naturen ældes ei, den evigunge!
Snart Fuglene i Vaarens Lunde sjunge,
Snart Dagen over Bjerg og Dale gryer.
Nyd, Menneske! din Vandrings korte Dage!
Liig Kildens Bover, der bag Sivet klage,
Fremglimter du paa Tidens Strøm og — flyer.

Til Fru K. M. Rahbek.

Sonet af Cav. Orellana, oversat 1824.

Naar fjernt min Fod en fremmed Jordbund trykker,
Skal Taaren bittert mig om Timen minde,
Der grusom bød mig gaae; jeg Nattens Vinde
Vil offre Suk, og Graad til Skjebnens Nykker.

Ak! skal jeg hist i Spaniens Laurbær-Skygger
Engang Dig, Camma! see? Den Fryd, Veninde!
Mig vilde hæve til min Lykkes Tinde:
Følg med! kom did, hvor fro jeg boer og bygger.

I Friheds Morgengry og Foraarsglæde
Skal der du finde Fred og Fryd tillige,
En Hytte, Kildens klare, friske Bæde,

Et ærligt Hjerte, og min hulde, kloge Pige,
Min Manolita, som mig aldrig svigter;
Tilsidst, ifald du vil, — en daarlig Digter.

Hankattens Frieri.

Efter Rückert.

Hør nu, hvordan Hankatten, ført ved Rævens List,
Den Viv, som var ham paseligst, dog fik tilsidst.

Den stolte Hankat sagde: jeg er saa høibaaret,
At jeg til Hustru mig har Solens Datter kaaret.

Thi over Stort og Smaat jo hersker Solens Skjær,
Derfor dens Datter være skal min Hjertenskjær.

Hvad? eller veed Du Een, der vel er Solens Mester?
Saa sig mig det, og strax jeg dennes Datter fæster.

Da sagde Ræven klog og snu: ja det er Skyen;
Den tager Solens Glands fra Landet og fra Byen.

Hankatten sagde: ei! hvor stærk maa den ei være!
Jeg Skyens Datter tager til min Hjertenskjære.

Hvad? eller veed Du Een, der vel er Skyens Mester?
Saa sig mig det, og strax jeg dennes Datter fæster.

Da sagde Ræven klog og snu: ja Blæsten er det;
Dens stærke Pust bortjager Skyen uforfærdet.

Hankatten sagde: ei! hvor stærk maa den ei være!
Jeg Blæstens Datter vælger til min Hjertenskjære.

Hvad? eller veed du Een, der vel er Blæstens Mester?
Saa sig mig det, og strax jeg dennes Datter fæster.

Da sagde Ræven snu: hiint Taarn, saa graat af Alde,
Har længe mandigt staaet sig mod Blæstens Vælde.

Hankatten sagde: ei! hvor stærkt maa det ei være!
Jeg Taarnets Datter vælger til min Hjertenskjære.

Hvad? eller veed du Een, der vel er Taarnets Mester?
Saa sig mig det, og strax jeg dennes Datter fæster.

Da sagde Ræven snu: i Taarnet hist den Muus
Der roder, indtil Taarnet synker hen i Gruus.

Hankatten sagde: ei! hvor stærk maa den ei være!
Jeg Musens Datter vælger til min Hjertenskjære.

Hvad? eller veed du Een, der vel er Musens Mester?
Saa sig mig det, og strax jeg dennes Datter fæster.

Da sagde Ræven snu: dit Søskindbarn paa Loen,
Hun over Musens Slægt jo hersker strengt med Kloen.

Da blev Hankatten slau og sagde: ja, det Bedste
Er altsaa dog, at jeg maa Kattens Datter fæste.

Hun til Ham, paa Reisen.

Efter Stollberg.

See, Natten gryer,
Hver Stjerne flyer;
Bag Himlens Skyer,
Hvor Stormen gaaer,
Ei Maanen staaer.

I Skovens Træer
Med selsom Færd
Nedsuser svær
Natregnens Fald. —
Hør Hjulets Skrald!

Jeg klynger mig
Heel ængstelig.
Min Ven! til Dig;
Kys varm min Mund
I Nattens Stund!

Hvor kun vi To
Tør sammen boe,
Jeg vandrer fro;
Thi Elskovs Magt
Har Nattevagt!

Smaadigte, efter H. Heine.

1.

Af mine Taarer spirer
En broget Blomsterflor,
Og mine Sukke vorde
Et Nattergale-Chor.

Og holder Du af mig, Elskte!
Saa faaer Du min Blomstervang,
Og under dit Vindue skal klinge
Huldt Nattergalens Sang.

2.

En Rose, en Lilie, en Sol og en Due
Dem elskte jeg engang med Elskovslue.
Dog nu ikke mere; — jeg elsker alene
Den Væne, den Pene, den Rene, — den Ene;
Thi Hun, min Veninde, mit Liv og min Villie,
Paa eengang er Due, Sol, Rose og Lilie.

3.

Min Sjel jeg vil neddukke
I Liliens hvide Sø,
Og Lilien skal klingende sukke
En Sang om min elskte Mø.

Og Sangen skal Hjertet ryste,
Som Kysset af Hendes Mund,
Da Hun mig een Gang kyste
I underfuld Elskovsstund.

4.

Alt længe Jorden var saa gnidsk,
Men Maidag kom, — den blev spendabel;
Nu alting leer og jubler frisk,
Dog jeg er ei til Smiil capabel.

Nu Blomster spire, Klokker lyde
Og Fuglene tale, som i en Fabel;
Men mig kan deres Sprog ei fryde,
Jeg finder Verden miserabel.

Hvert Adamsbarn mig ennuyerer,
Selv Vennen, der ellers var pasabel; —
Og det, fordi man Madame titulerer
Min Hjertenskjære, saa sød og aimabel.

5.

Af min uhyre Smerte
Fødes de spæde Sange,
De hæve Vingen saa bange
Og flagre til Hendes Hjerte.

Til Hjertet Veien de finde,
Med Veemod de komme tilbage;
De ville ei nævne med Klage
Alt, hvad de saae derinde.

6.

Og vidste Blomsterne spæde
Af Saaret i min Barm,
De vilde med mig græde,
Og lindre al min Harm.

Og vidste de min Qvide
De gyldne Stjerner smaa,
Fra Himlen vilde de glide,
Og lade Trøst mig faae.

Dog disse kunne ei vide't, —
Kuns Een veed af min Harm;
Hun selv har sønderslidet
Og sønderknust min Barm.

7.

De sad og drak ved en Theedisk,
Og talte om Kjærligheds Lyst;
Hver Herre var meget æsthetisk,
Hver Dame — et følende Bryst.

„Al Kjærlighed være platonisk",
Den tørre Geheimeraad bad;
Hans Frue smilte ironisk,
Dog sukked hun, alt som hun sad.

Amtsprovsten aabner sin Mund bred:
„Ja, Elskov bør ei være raa,
Thi saa den skader vor Sundhed!"
— Men Frøkenen hvisker: „Hvi saa?"

Grevinden smiler veemodig:
„Ak, Kjærlighed er en Passion!"
Og præsenterer godmodig
En Kop til en Hr. Baron.

Ved Bordet var endnu en Stol sat,
Der burde Du siddet, min Tos!
Der kunde Du deiligt, min Sol! ladt
Om din Elskov Sladderen løs.

8.

Skjønne, klare, gyldne Stjerne!
Hils mine Elskte i det Fjerne,
Siig, at jeg er, uden Ro,
Hjertesyg og bleg og tro.

9.

Philistre i Kistekjoler
Ile ud fra Stadens Muur;
De juble, de springe som Foler,
De hilse den skjønne Natur.

Begloe med plirende Blikke,
Hvor Alt staaer romantisk i Vang;
Med lange Oren inddrikke
De Spurvenes ædle Sang.

Men jeg mit Vindve tilslører
Med Sorgens sorte Flag,
Og Mørket mig Aander tilfører
Selv midt i den lyse Dag.

Den gamle Elskov fremtræder;
Fra Dødens Land den steeg;
Den sætter sig hos mig og græder,
Og gjør min Barm saa veeg.

10.

Da Linden blomſtrede, Fuglene ſang,
Og Solen ſmilte med venlig Lyſt,
Da kyſſed Du mig, om min Hals Du hang,
Da preſſed Du mig til dit bølgende Bryſt.

Men Bladene faldt, og Ravnen ſkreeg fæl,
Og Solen hilſte med kjedeligt Blik;
Da ſagde vi koldt hinanden: „Levvel!“
Du nikkede høflig det høfligſte Nik.

11.

See! Dinenes Violer blaae,
Og Kinderne med Roſer paa,
Og Hændernes hvide Lilier ſmaa, —
Alt blomſtrer end ſaa friſk og prud,
Men Hjertets Blomſt er gaaet ud.

12.

Jeg har Dig elſket, jeg elſker Dig end!
Og ſtyrtede Verden ſammen,
Af dens Ruiner ſteeg igjen
Mod Himlen Elſkovsflammen.

Dybt brænde skal min Kjærlighed,
Indtil min Død mon stunde;
Da tager jeg i Graven med
Den store Elskovs-Vunde.

Efter det Tydske.

Ingen Ild, ingen Brand
Kan flamme saa heed,
Som hemmelig Elskov,
Den Verden ei veed.

Ingen Rose, ingen Nellik
Kan blomstre saa sødt,
Som to elskende Sjæle,
Der hinanden har mødt.

Ak, sæt kun et Glar
For mit Hjertes Bo,
At ret du kan skue,
Hvor jeg er dig tro!

Dyrenes Skriftemaal.

Da Dyrene end talte,
De og til Skrifte gik;
De vare, som de troede,
Christne ligesaa gode
Som Mennesker, paa en Prik.

Men hvad har de da skriftet?
Synder af selsom Art,
Synder, som Ingen kunde —
Saa skjult' de var — udgrunde,
Dem har de aabenbart.

Hvad har vel Ulven skriftet?
Jeg elsker formeget Fred;
Jeg har mig dygtig skammet
Fornylig, da jeg for Lammet
Løb feig paa Flugt affted.

Hvad har saa Haren skriftet?
For grusom er min Færd;
Heel Mange har jeg skrækket
Og dem til Jorden strækket,
Saasandt jeg Haren er.

Hvad har saa Soen skriftet?
For mig er Stadsen Alt;
Jeg vil saa gjerne studse
Og pynte peent og pudse
Min deilige Gestalt.

Hvad har saa Skaden skriftet?
Jeg altfor stille er;
Jeg kunde vistnok nytte
Med Ord i Slot og Hytte,
Men altid taug jeg qvær.

Hvad har saa Fisken skriftet?
En hæslig Feil jeg har;
Gid ei jeg kunde tale,
Men jeg vil prate og prale,
Gud give, stum jeg var!

Hvad har saa Ræven skriftet?
For ligefrem er jeg;
Min Ærlighed mig skader,
Thi jeg for meget hader
At gaae den krumme Vei.

Hvad har saa Gaasen skriftet?
Min Klogt er altfor fiin;
Jeg er saa fuld af Klogskab
Som nogen Magisters Bogskab,
Og det er min Ruin.

Hvad har saa Hanen skriftet?
Jeg er for beskeden og myg;
Jeg tør ei Nakken reise,
Og af Frygt for at kneise
Jeg bræk̃er fast min Ryg.

Hvad svared dem da Præsten?
Gak I kun roligt hjem;
Hver Synd er Jer tilgivet,
Jeg veed, at aldrig i Livet
I meer vil øve dem.

Hanen Kykels Liigbegjængelse.

Hvem vog Hanen Kykel?
Jeg, Glenten sagde,
Jeg ham ødelagde,
Jeg vog Hanen Kykel.

Hvem har da seet det?
Jeg, sagde Graamuus,
Ud fra mit lille Huus
Har jeg mæn seet det.

Hvem drak hans Blod?
Jeg, sagde Myggen,
Jeg bøied Ryggen
Og drak hans Blod.

Hvem graver Graven?
Jeg, sagde Hønen tro,
Jeg med min hvasse Klo
Graver ham Graven.

Hvem binder Krandsen?
Jeg, sagde Hanekam,
Jeg skal gjerne binde ham
Kistelaags-Krandsen.

Hvem bærer Baaren?
Jeg, sagde Stæren,
Jeg vil gjerne bære'n,
Jeg bærer Baaren.

Hvem er saa Præsten?
Jeg, sagde Kragen,
Sort og hvid om Hagen,
Jeg er jo Præsten.

Hvem synger Psalmen?
Jeg, sagde Nattergal,
Med yndelige Tonefald
Synger jeg Psalmen.

Hvem trækker Klokkens Stræng?
Jeg, sagde Bukken,
Jeg ringer med Klokken; —
Kykel! Farvel, min Dreng!

Hver Fugl i Luft, paa Hav
Til Graad og Klage rørtes,
Da Sørgeklokken hørtes
Ved Hanen Kykels Grav.

Mulen i Besøg hos Frøen.

Efter Rollenhagen.

Engang blev Krummetyv, en Prinds
Af Museslægten, saa til Sinds,
At han en Reise vilde gjøre
For Nyt at see og Nyt at høre.
Alt længe havde han vandret om,
Da han til Frøers Konge kom,
Og blev af ham saa vel modtagen,
At han forblev der hele Dagen.
Kong Pludskjæft var ham saare blid,
Og lysteligt henrandt den Tid
Med Sang og Spil og anden Glæde.
Paa Mos han bød ham tage Sæde,
Og mens han der ved Kjæret sad
Og blev tracteert med Drik og Mad
I Skyggen af det høie Siv,
Han talte om sit Barndomsliv,
Og meldte Kongen til Punkt og Prik
Om Musefolkets Sæd og Skik.

Blandt andet han fortalte om,
Hvordan han først til Kundskab kom,
At man i Livet maatte vare
Sig vel for mangen Fiendes Snare.
Saaledes, sagde han, som Lille
Jeg var selvraadig meest og vilde
Alene vandre ud omkring
Og see Alverdens Dyr og Ting.
Min Moder græd saa mangen Taare
Og raaded mig derfra saa saare,
Og prækede af Hjertensgrund
For mig saavel om Kat som Hund,
Der hver var Musens arge Fiende.
Men jeg — jeg helmed ingensinde,
Jeg hende lod ei Ro, ei Rist,
Saa hun tillod mig det tilsidst
At gaae en lille Tuur i By.
Dog vared hun mig ad at flye
Og undgaae Kattens fæle Rænker,
Der større var, end Nogen tænker.
Den sad, hun sagde, skjult i Krog
Og efter Muus den altid jog;
Thi Muus var den en Mad saa sød,
Den aad dem op foruden Brød.

Forsigtigt jeg forlod vort Hjem
Og sneeg mig gjennem Porten frem,

Som ind i Menneskets Stegers gik,
Hvorfra vi Rog og Varme fik.
Som ubevandret Muus, jeg vilde
Først see mig for, om Alt var stille,
Om jeg paa Freden turde lide,
Om Mons ei lured ved en Side
Da saae jeg, hist i Solens Bad
En hvid og deilig Jomfru sad;
Sit Haar hun kjæmmed og skilte ad,
Og hendes Diestene vare
Saa venligt skinnende og klare.
Paa sine Hænder kysted hun
Og visked peent sin Kind og Mund.
Jeg følte ret en Hjertensglæde,
Og havde Lyst til frem at træde,
Og Frøkenen ret høvisk bede
Mig blot et Haandkys at tilstede.

Da monne ind paa Pladsen drage,
I Huset om, frem og tilbage,
Et skrækkeligt Vidunder, saa
En Skræk og Gysen faldt mig paa;
Fra Top til Taa en slig Gestalt,
Som Basilisken er afmalt.
Jeg tænkte vist, det Mogens var,
Den vi til værste Fiende har.

Som Gaflen spaltet var dens Fod,
Dens Snabel krum og spids fremstod.
Et dobbelt Skjæg dens Hage bar,
Som dem, det fæle Manddyr har;
En Krone paa dens Hoved stod,
Saa klar som Ild, saa rød som Blod,
Med mange Takker, stolt at skue.
Bagud af Livet, som en Bue,
Der straalede saa guul en Lue;
Paa begge Sider havde lagt
Sig tusind mindre Flammers Pragt,
Guulbrune, røde, grønne, saa
Det var en Gru at see derpaa.
Den spanked frem paa Jord saa kry
Som nogen Ridder gjennem By.
Hvorhen han strunk og stolt sig vendte,
Bagefter ti Drabanter rendte,
Dog ei saa pyntede som han,
Nei, Kongen var den gjæveste Mand.
Jeg holdt mig stille i mit Hul
Og saae derpaa heel angestfuld.
Han sparked, feied Jorden reen
Med begge sine Gaffelbeen,
Og skreg: „Kom, kom! pas paa! see her!"
Da skyndte de sig Een og Hver,
Drabanterne hen til ham foer,
At høre deres Konges Ord,

Og rakte Hovederne frem
At læse, hvad der var skrevet dem.
Men Kongen selv med Larm og Støi,
Sprang op paa Gadedøren høi,
Slog begge Arme mod sin Side,
Sin Hals han løfted med Lokker stride,
Og spærred op sit Gab saa bredt
Og skreeg — det klang som en Trompet
Og skingred gjennem hele Staden:
„Ha, kyl ham hid, herud paa Gaden!"
Knap havde dette Raab jeg hørt,
Saa blev jeg som af Torden rørt;
Jeg sprang ad Hullet ind igjen
Og løb til min Fru Moder hen.
Hun blev forskrækket, da hun saae,
At jeg mit Veir knap kunde faae
Og bæved over hele Livet;
Hun vilde mig Kjølpulver givet.

Da sagde jeg: „Den Mons, Mama!
Har kyst og jaget mig derfra;
Af Angst jeg ryster, men er glad,
At I dog fik mig varet ad!"
Min Moder spurgte: „Hvad er skeet?"
Jeg svared: „I Huset har jeg seet
Først, at en yndig Mø der sad,
Som bar sig fiint og artigt ad,

Og børsted med sin glatte Haand
Sin Pels, saa blød som Fløielsbaand.
Nær var jeg gaaet lige hen
Og havde bedt om Kys af Den.
Med Eet da Mogens stolt fremstod
Med Krone paa, med Gaffelfod,
Med Flammehale i sin Bag;
Det blev mig en betænkelig Sag,
Og jeg mig følte heel beklemt.
Den Skjelm mig saae i Hullet bestemt,
Thi høit fra Døren han raabte ud:
(Naar jeg det mindes, ryster min Hud!)
„Ha, kyl ham hid, herud paa Gaden!"
Saa det gjenlød i hele Staden.
Derved han vilde vist befale,
At man herfrem mig skulde hale;
Det havde de vist ogsaa gjort,
Hvis ei jeg havde Haser smurt;
Jeg skyndte mig paa Timen væk, —
Og deraf fik jeg denne Skræk!"

Min Moder svared: „Barn, du kjære!
De, som dig tykkes fæle være,
De gjør os Muus slet ingen Skade;
Men de, som ret saa søde lade,
Der er saa bløde, som Sildeslommen,
Med Haandkys byde os velkommen,

See, de er giftige Creaturer,
Ja, Djævle, klædt i Englefigurer;
Det Katte er med Kløer hvasse,
Der kysse først og siden kradse.
Den Jomfru hist, saa skjøn at see,
Har gjort os Muus den største Vee.
Hun foerer Pelsen med vort Blod, —
Tak Gud, at han dig var saa god!
Men Kongen hist, min kjære Søn!
Med røden Skjæg og Krone skjøn,
Det er vor Værts Prophet; han spaaer,
Hvorlunde det med Veiret staaer,
Han holder Nattevagt, og han
Os giver Tidens Vandring an.
Han er vist fuld af Artighed,
Ved ham ei Musen Skade leed;
Med List han Ingen kom for nær,
Altid oprigtig er hans Færd.
Til ham du nok tør vandre hen,
I ham faaer du en fuldtro Ven;
Han gjerne under dig dit Stykke,
Hans Velfærd er og os til Lykke;
Thi Katten, Mons, os hader begge,
Vor Stamme gjerne han vilde knække,
Og har tidt grebet Hanens Smaa,
Hvorhelst han kunde fat dem faae;

Ja, han er en saa lumsk Forræder,
At Husets Hane selv han æder,
Den stakkels Fyr, som Veiret spaaer,
Som endnu spanker i vor Gaard!"

Saa talte Krummetyv, den lille,
Kong Pludskjæft hørte paa ham stille,
Og alle Frøer rundt i Kjæret
De havde hørt og stille været.
Men da de havde reist sig Begge,
Begyndte Alle igjen at qvække
Og hilse Aftenen med Sang,
Saa lydt det gjennem Skoven klang.

En Familiehistorie.

Efter Rollenhagen.

Der var en Mand som var saa klog,
At han forstod al Verdens Sprog;
Ei blot, hvad Menneskernes Tunge
Formaaer at tale eller sjunge,
Nei, klart han fatted og kunde tyde
Hver anden Klang, han hørte lyde;
Saa Koens Brølen, Hundens Glam
Var heelt forstaaeligt for ham;
Han kunde Lærkens Qvad begribe
Og fatted Skriget af en Vibe,
Han vidste, hvad de havde meent,
Som Tolk han gjerne kunde tjent.

Engang han sad paa Marken ene,
Og skjult bag Hybenbuskens Grene
Han lyttede til Fuglesangen,
Som dirred lystigt over Vangen.
Det mored ham at høre saa,
Hvad de smaa Fugle tænkte paa.

Tæt ved, imellem Hvedens Ax
Han vinede to Spurve strax;
Saa luun en Passiar de fik
Og Sladderen ret lystigt gik,
De brugte ivrigt deres Tunge, —
Men meest dog lytted til den Unge.
Den Anden gammel var og graa,
Og han fortalte da som saa:

„Nei, jeg og hele min Familie
Har lært at ære Herrens Villie
Og trygt at stole kun paa ham;
At tabe Modet var en Skam!
Høit paa et Kirkevindue trygt
Der var min Faders Bolig bygt,
En Svale havde Huset sat,
Men det var øde og forladt;
Dets Eiermand var reent forsvundet,
Maaskee han havde Døden fundet.
Saa tog min Fader det i Eie,
Og redte sig saa blødt et Leie,
Og ved den steile Kirkevæg,
Vor Moder lagde fire Æg;
Og der i Redens Vugge blød
Vi fire Brødre blev da fød.
De Tre af os var snart saa store,
At de paa deres Vinger fore;

Men jeg, som end var spæd og lille,
Holdt mig i Reden ganske stille.

Engang, da baade Faer og Moder
Var fløine ud at søge Foder,
Der kom en heftig Hvirvelvind,
Som brusede mod Kirken ind,
Saa Klokkerne i Taarnet klang
Og Tegl og Kalk fra Taget sprang,
Og Vinduet, til hvilket Huset
Var fæstet, blev aldeles knuset
Og styrted med sit Glas og Tin
Og Bly og Gruus i Kirken ind.
I Faldet og i Stormens Støi
Vi kyst'de fra hinanden fløi,
Og trindtom Vinden brat os førte, —
Til Faer og Moer vi Intet hørte!

Saa hændtes det i næste Aar,
Da Bygget alt var lagt paa Skaar,
At Gud os Alle bragte sammen.
Vi mødtes da med Fryd og Gammen;
Vi fire Brødre, Faer og Moer
Hinanden kjendte strax; af Glæde
Vi maatte baade lee og græde.
Vor Fader talte da især:
„Nu al min Sorg forvundet er,

Nu, jeg har fundet Jer, I Kjære!
Og sunde vi tilsammen ere.
Min ældste Søn! fortæl mig dog,
Hvor du dig ud af Faren drog?"
Den Ældste svared: „Med Redens Brag
Mig Blæsten førte over Tag
Hen paa den vilde, øde Eng.
Der sad jeg da, jeg stakkels Dreng,
Ved Veien, i en Tjørnehæk,
Hvori jeg skjulte mig af Skræk.
Paa Hjælp forgjæves var at vente,
Ei Lærke, Gjerdesmut mig kjendte.
Saa ung jeg var, jeg var vist død
Maaskee endog af Hungersnød,
Hvis Gud ei havde saa beskikket,
At Bondens Sæk var daarligt slikket;
Saa langs ad Veien dryssed Sæden, —
Det blev mig den Dag nok til Æden.
Derhos jeg lærte at forstaae,
Hvor Mange frem og tilbage gaae,
Der kan en Anden sig ernære,
Der virke vil og sparsomt tære!"
Da sagde Fader: „Saa bør det være!
Den, som vil spare og bruge Flid,
Han blev ei Stodder nogentid.
Men den, som gaaer paa Torv og leger,
Han gjør kun lutter dumme Streger.

Dog vogt dig! Hvis en Mand du seer
Mod Jorden gribe, mens han leer,
Og sine Tænder sammen bide,
Da fly, thi han med Steen vil smide.
Saa skal du ogsaa nære Frygt,
Naar han et lille Huus har bygt
Paa Marken, og afskaaret Høet
Og atter Pladsen net bestrøet:
Vær da paa Post, han sætter Snare,
For Brød du finder Død og Fare."

Saa spurgte han den Anden igjen:
„Hvad siger du, min lille Ven?
Hvordan slap du vel gjennem Blæsten?
Og hvordan har du lidt forresten?"
Han svared: „I et Huus jeg drat,
Hvor der kom Gjæster Dag og Nat,
Grevinder, Grever, Junkre, Ryttere,
Soldater, Foermænd og Fribyttere;
Der, saae jeg, havde de Havre nok,
Som Hønen aad med al sin Flok,
Og der fandt ogsaa jeg min Føde,
Jeg lod mig ikke længe nøde!"
Min Fader sagde: „Det Bord er frit,
Dog er man der i Fare tidt.
Thi store Herrer og Fruer blide
Man tjene skal, men ei paa lide;

Og endnu mindre, naar man dem kjender,
Paa Ridefnægt og Kudsk og Tjener.
Thi see dig for, min kjære Søn!
Ak du ei fanger Verdens Løn.
De har et Stykke Træ, — hav Agt! —
Hvorpaa et Rør af Jern er lagt;
Naar de det sætte tæt ved Munden,
Saa, før man seer sig om i Lunden,
Det lyner brat og tordner — Paf!
Og hver er Dødsens, hvem det traf.
Selv de, som saarede kunde flye,
Af Saaret drog Smaakorn af Bly;
Derfor jeg altid Flugten tager,
Naar jeg det blanke Træ opdager!"
Han sagde til den Tredie: „Hvorhen
Drog Stormen dig, min lille Ven?"

Han svared: „Hen til Præstens Huus
Jeg kastet blev i Suus og Bruus!
Der i den skjønne, rige Have
Jeg vilde mig paa Alt belave;
Mit Die der paa Præsten faldt,
Herr Cyriacus blev han kaldt.
Jeg tænkte: som en sand Guds Mand
Ret from, barmhjertig er vist han.
Dog skjøndt han tidt i Haven gik,
Af ham kun liden Trøst jeg fik.

Han vandred, tung af Tanker vist,
Saa op og ned, saa her og hist.
Nei, hvo en Anden skal give Noget,
Tidt bliver trist, forstaaer ei Sproget,
Ja, bliver døv paa Øret straxʒ.
Omsonst jeg skreg: Cyriacs! Cyriacs!
Da løb en Kaalorm til mig hid,
Den aad jeg da imidlertid,
Og stillede min Hungersnød,
Skjøndt fast jeg frygtede min Død;
Thi mens den sig i Halsen vendte,
Dens Haar mig dygtigt sveed og brændte.
Jeg søgte dem nu overalt,
De grønne, gule, som de faldt;
Til Ærtebælgene bleve runde,
Dem tømte jeg, hvorhelst jeg kunde,
Aad Morbær til og Kirsebær,
Og havde gode Dage der!"

Vor Fader sagde: „Vogt dig, Kjære!
De Præstesønner saa kaade ere,
De have ei altid Lyst til Læsen;
I Bogen altid stikke Næsen
Det vil de ei; nei, skyde, mede
Dertil de altid er berede.
Tag dig for disse Rækler lange
I Agt, de kunde let dig fange!"

Tilsidst paa mig min Fader saae,
Som hos min Moders Vinge laae,
Og sagde: „Naa, hvad siger nu
Min yngste Spurv? hvor havned du?“
Jeg svared: „Da Stormen hørtes runge,
I veed, jeg var den mindste Unge.
Min Vinge kunde mig ei hæve,
Jeg kunde ei paa Luften svæve,
Og styrted da i Kirken ned.
At ei min Død jeg tog derved,
Mig synes, var et stort Mirakel.
I al den Skræk og det Spektakel
Kom jeg paa Prækestolens Himmel
Til just at sidde, ør og svimmel.
Da Solen atter Dag forkyndte,
Sin Præken Præsten der begyndte,
Hvorved mig saadan Skræk kom paa,
At jeg, som død, deroppe laae,
Indtil jeg hørte Præsten sige
De skjønne Ord, de trøsterige:
„At Jesus Christ, Guds Søn, var blid
Fra Himlens Throne kommet hid,
Og sine Disciple havde paalagt,
Da deres Hjerte var forsagt,
At ikke være lidettroende;
Hos Gud var deres Sorg beroende,

Som gjerne Alles Længsel stilled,
Især for Menneſket, hans Billed.
Skjøndt Spurve, ſom paa Taget ſpringe,
Man pleier agte ſaare ringe,
Saa faldt ei Een af dem til Jord
Undtagen efter Herrens Ord.
Den vilde Ravn maa Gud jo give
Hvad der kan holde den i Live;
Han løſer Smertens haarde Baand,
Han aabner mildt ſin runde Haand;
Og Alt i Luft, i Vand, paa Land,
Velſignende jo mætter han!"
De Ord, de bragte mig paa Fod,
De gav mig Liv, de gav mig Mod.
Jeg tænkte: du har ingen Nød,
Naar Gud dig tager i ſit Skjød!
Knap fik jeg diſſe Ord udtalt,
Før jeg min Frelſe øined alt.
En Edderkop, een af de ſtore,
Kom krybende, for mig at foere.
Jeg aad den, ſøgte flere frem,
Saa Kirken ſnart var fri for dem;
Og Fluerne, ſom ſorte Pletter
Paa hvide Alterduge ſætter,
De maatte ogſaa føle Tugten,
Snart fanged jeg dem let i Flugten.

Af deres Gift jeg ei har lidt,
Kun blev min Ham saa hvid som Kridt;
Derpaa mig kjende Børnene alle,
Og deres Kirkespurv mig kalde!" —

Saaledes lærte da vor Familie
At føie sig i Herrens Villie,
Og trygt at fæste Lid til ham;
At tabe Modet, var en Skam!"

Saa talte da den gamle Graae,
Den Unge sad og hørte derpaa;
Men Manden, som bag Hækken laae
Og kunde deres Sprog forstaae,
Alt opskrev, hvad han kunde mindes
Saaledes, som det her nu findes.

Min Gudinde.

Efter Goethe.

Hvilken Gudinde
Skjenkes den høieste Priis?
For mig maae I vælge;
Jeg vil den skjenke
Til den evig bevægelige,
Altid nye,
Selsomme Datter af Zeus,
Hans hjertelskede Barn,
Phantasien!

Thi han har jo
Hende tilstaaet
Alle de Luner,
Han ellers alene
Forbeholdt sig,
Og med Fryd han betragter
Den Overgivne.

Lad hende, rosenkrandset,
Med sin Liliestængel,
Vandre i Blomsterdal,
Sommerfugles Dronning,
Og som med Biens Læbe
Suge den letnærende
Dug af Blomsten.

Eller lad hende
Med flagrende Haar
Og skumle Blikke
Suse i Vinden
Om Klippevægge,
Og tusindfarvet
Som Morgen og Aften,
Stedse skiftende
Som Maanens Aasyn,
For de Dødelige fremtræde!

Lad os Alle
Faderen prise!
Den gamle, høie,
Der naadigst forened
En saadan yndig,
Uvisnelig Viv
Med jordfødte Slægt.

Til os alene
Han har hende knyttet
Med himmelsk Baand,
Og hende befalet:
I Fryd og Sorrig
Som trofast Hustru
Aldrig at vige.

Alle de andre
Stakkels Slægter
Paa den afkomrige,
Levende Jord
Vandre og græsse
I Øieblikkets
Begrændsede Livs
Uklare Nyden
Og dunkle Smerte,
Bøiede ned af
Trangens Aag.

Os dog har han
Hende, sin snildeste,
Forkjælede Datter,
O Glæde! forundt!
Omfat hende kjærligt,
Som en Elskerinde,

Skjenk hende Huusfruens
Hæder i Huset.

Og lad den gamle
Svigermoder, Viisdom,
Aldrig fornærme
Sjælen, den spæde!

Dog hendes Søster jeg kjender,
Den ældre, meer satte,
Min stille Veninde!
O, gid hun først,
Naar Livslyset slukkes
Maa vende sig fra mig,
Den ædle Ansporende,
Trøstende — Haabet!

Prometheus.

Efter Goethe.

Bedæk du kun din Himmel, Zeus!
Med Taagesky,
Og øv dig, lig den Pog,
Der Tidslens Hoved kapper,
Paa Egetræer og Bjerges Top.
Men min Jord, den maa du
Dog lade staae;
Som og min Hytte, den du ei har bygt,
Som og min Arne,
For hvis Ild
Du mig misunder.

Jeg veed ei noget Staklere
Under vor Sol, end jer Guder!
Af Offergaver
Og Anraabssuk
I nære kummerlig

Eders Majestæt,
Og lede Nød, var ikke
Armod og Barndom
Haabende Daarer.

Da jeg et Barn var,
Og vidste ei ud eller ind,
Slog jeg mit vildfarne Blik
Mod Solen, som om histovre var
Et Øre, der fatted min Klage,
Et Hjerte, som mit,
Der tog sig af den Betrængte.

Hvo hjalp mig
Da mod Titanernes Overmod?
Hvo rev mig ud fra Døden vel,
Fra Slaveri?
Har du ei Alting selv fuldbyrdet,
Helligt glødende Hjerte!
Din Glød var ung og god,
Bedragen, Redningstak
Til ham, den Sovende histoppe?

Jeg ære dig? hvorfor?
Naar har du den Betyngedes
Smerter vel lindret?
Naar har du den Bængstedes

Taarer vel stillet?
Har til Mand ei de mig hamred:
Den almægtige Tid,
Og den evige Skjebne,
Min Herre og din?

Sagtens du meente,
Jeg skulde nu Livet hade,
Til Orken flygte,
Denstund ei alle
Blomsterdrømme bar Frugt?

Her sidder jeg, danner Mennesker
Efter mit Billed,
Som en Slægt, der vorder mig liig,
I at lide, at græde,
I at nyde, og at glæde sig
Og dig at byde Trods,
Som jeg!

ИЗДАНІЕ ИМП. ВОЛЬН. ЭКОН. ОБЩ.
ПОД РЕДАКЦІЕЮ
Д. А. ГЕРМАНА ГЕРТЕНА
ЧЛЕНА ОБЩЕСТВА

LIBRARY OF THE
DEPARTMENT OF AGRICULTURE